MONTE CASSINO

SVEN HASSEL

BDP

ALTE TITLURI GĂSIȚI
AICI

Contact:
blu.duaine@protonmail.com

Pagină intenționat goală

Sven Hassel

Integrala Sven Hassel

Volumul VI

MONTE CASSINO

MONTE CASSINO
1963

Pagină intenționat goală

Traducere: **RADU PONTBRIANT**

Format electronic și copertă:
ANTON BUDILEANU

UUID: *6af764a0-d1da-440e-83ec-90de287344fa*
Data versiunii curente: *01-12-2023*

Pagină intenționat goală

CUPRINS

Pagină intenționat goală

DESPRE AUTOR

SVEN HASSEL (19 apr. 1917 – 21 sept. 2012) pe numele său adevărat, Sven Pedersen, s-a născut la Frederiksborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori.

La vîrsta de 14 ani, Sven Hassel intra în marina comercială, ca mus. În anul 1936, și-a efectuat serviciul militar, iar în anul următor, din cauza șomajului crescut din Danemarca, s-a înrolat voluntar în armata germană. Într-un interviu din 1990 a declarat: *S-a întîmplat ca Germania să fie mai aproape decît Anglia, astfel că am fost naturalizat pentru a putea intra în armata germană.* A participat la invazia Poloniei și a luptat pe toate fronturile, cu excepția celui african. A petrecut patru ani în lagărele de prizonieri sovietice.

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat și doi ani mai tîrziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, cea care l-a încurajat să-și descrie experiențele din război. Prima lui carte—*Legiunea blestemaților*—a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Priviți această carte mai degrabă ca pe un roman documentar, decît ca o autobiografie, în primul rînd pentru că aceasta este dorința lui Sven Hassel. În Danemarca a fost prezentat inițial în formă autobiografică. Deși povestea este, în cuvintele autorului, „nouăzeci la sută de fapt", acesta a preluat cîteva dintre numeroasele episoade din experiențele altora.

§

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepție și o adevărată experiență de viață. Autorul și-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranța că generațiile tinere își vor dedica existența salvării oamenilor, și nu distrugerii lor.

Pagină intenționat goală

Cartea aceasta este dedicată celor uciși în mînăstirea și fortăreața Monte Cassino.

Pagină intenționat goală

Debarcarea

Doamne, cum mai ploua! Cu găleata. Un potop. Eram așezați sub pomi. Prinsesem cu nasturi mantalele între ele pentru a întocmi un soi de cort. Mantale SS de calitate mai bună decît cele ale noastre. Apa pătrundea și așa. Dar sub ele eram aproape uscați.

Micuțul își deschisese și el umbrela. Pînă la urmă am izbutit să aprindem focul în mașina de gătit pe care o găsisem în vilă. Ne pregăteam să ne ospătăm în lege. În țepușe se perpeleau vreo patruzeci de mierle. Porta pregătea chiftele cu măduvă. Două ore încheiate rîcîisem măduva din oasele a doi boi morți. Aveam pînă și pătrunjel proaspăt. Gregor Martin se pricepea să facă ketchup. Amesteca sosul într-o cască americană. Căștile astea erau foarte practice. Le puteai folosi la o grămadă de treburi, numai la ceea ce fuseseră hărăzite, nu.

Deodată am izbucnit în rîs, pentru că Micuțul rostise un citat clasic fără a-și da măcar seama.

Porta și-a înălțat apoi jobenul, făgăduind să ni-l lase moștenire. Alte hohote.

Heide se ușură din greșeală împotriva vîntului. Ne tăvăleam de rîs. În clipa în care ne-a surprins o salvă de obuze ne sufocam încă de atîta rîs, alergînd care încotro cu mîncarea.

Odată l-am auzit pe un preot militar întrebînd un ofițer superior:

„Cum pot oare să rîdă atîta?”

În ziua aceea făceam haz pentru că Micuțul își înfășurase în jurul gîtului chiloții pe care îi luase de la Luiza-Amărîta. M-am înecat cu un cartof, iar ceilalți au fost nevoiți să mă lovească pe spinare cu un obuz. Veselia putea deveni primejdioasă!

„Dacă nu ar rîde pentru toate fleacurile, a răspuns ofițerul, nu ar putea să reziste.”

Porta era neîntrecut în privința chiftelelor din măduvă. Nu frigea niciodată decît cîte zece deodată. Altfel ni s-ar fi aplecat. Le mînca pe ale sale treptat, pe măsură ce le făcea. La ora nouă mîncasem peste șase sute de chiftele. Era mult și cu asta ne-am petrecut toată noaptea.

Doamne, cum mai ploua!

Bubuitul tunurilor se auzea pînă la Roma, la două sute cincizeci de kilometri. Nu puteam zări marile nave de luptă dar, de fiecare dată cînd trăgeau o salvă, marea clocotea ca pe jar. Întîi o sclipire orbitoare, urmată apoi de un bubuit ca de tunet.

Îi făceau piftie pe grenadierii noștri. În cîteva ore, regimentele de blindate, slab înarmate, au fost nimicite. De la Palinuro și pînă la Torre del Greco toată coasta era în flăcări. Sate întregi au fost rase în cîteva clipe. Ceva mai la nord de Sorrento, un buncăr, un mastodont de cîteva sute de tone, a fost azvîrlit în aer și o dată cu el o întreagă baterie de coastă cu plutoanele ei cu tot.

Din sud și din vest au apărut roiuri de *Jabo*[1]. Zburau la mică înălțime, bombardînd șoselele și drumurile, nimicind totul în calea lor. Șoseaua națională 19 a fost distrusă pe o lungime de o sută cincizeci de kilometri. Orașul Agripoli a dispărut de pe suprafața pămîntului în numai douăzeci de secunde.

Printre stînci erau camuflate cu o iscusință diabolică tancurile de apărare. Împreună cu noi, sub tancurile grele se găseau adăpostiți grenadierii Regimentului 16. Urma să fim o gustare aleasă pentru băieții de dincolo atunci cînd o vor porni spre plajă.

Mii de obuze răscoleau pămîntul, explodînd și schimbînd în noapte neagră lumina zilei.

Un infanterist urcă panta în fugă, dînd din mîini ca un nebun, beat de frică.

Îl urmăream nepăsător: ceva la ordinea zilei. În zorii aceleiași zile, eu însumi cunoscusem acea spaimă care te paralizează, îți cuprinde mațele și te face să-ți strîngi fesele. Încremenești, sîngele îți îngheață în vine, chipul ți se face alb ca varul, ochii ficși, ești mai mult mort decît viu! Îndată ce camarazii bagă de seamă ce se întîmplă, tabără asupra „bolnavului”. Dacă pumnii nu ajung, se trece la loviturile date cu piciorul și cu patul armei. Atunci te prăbușești hohotind de plîns, iar ceilalți lovesc întruna. Tratamentul este brutal dar reușește de cele mai multe ori.

Încă mai aveam obrazul plin de vînătăi, căci Porta mă cotonogise zdravăn. Îi eram recunoscător. Dacă ar fi dat mai cu milă, aș fi fost numai bun pentru cămașa de forță.

[1] *(germ.)* JABO—*Jagdbomber*: bombardier de vînătoare. *(n. trad.)*

Mi-am îndreptat privirile înspre Bătrîn: stătea întins între șenilele tancului; zîmbi și îmi făcu un semn de încurajare.

Porta, Micuțul și Heide jucau zaruri. Acestea se rostogoleau pe covorașul cel verde șterpelit de Porta din bordelul Idei-Gălbejita.

O salvă de artilerie grea, trasă de pe cuirasate, nimeri în plin o companie de infanterie care tocmai cobora muntele. O mînă uriașă i-a măturat pe toți. O sută șaptezeci și cinci de oameni făcuți chiseliță împreună cu catîrii lor!

Ne-am pomenit cu „ei" la asfințit, pe cînd soarele cobora orbindu-ne dinspre orizont: o mulțime de șalande speciale de debarcare, răspîndindu-și peste plajă pușcașii marini. Vechi marinari trecuți prin multe, ostași de meserie, dar și tineri recruți speriați, chemați sub arme în urmă cu două luni. Noroc că mamele lor nu-i puteau vedea în clipa aceea.

Infernul lui Dante ar fi fost un parc de distracții pe lîngă ceea ce îi aștepta.

Bateriile noastre de coastă fuseseră lichidate, dar în spatele fiecărei stînci, în fiecare gaură de obuz stau la pîndă grenadieri, vînători de munte și parașutiști, gata să deschidă focul cu armele lor automate. Mitralierele grele și ușoare, mortiere, grenade antitanc, aruncătoare de flăcări, tunuri, carabine cu repetiție, mine, cocteiluri Molotov, bombe incendiare cu benzină, grenade cu fosfor. Nume... nume... nume, dar cîte chinuri fără nume pentru marinarii de asalt!

Apărați de tirul artileriei navale, „ei" prind frînghii de stînci, se cațără ca maimuțele, ca apoi să cadă înapoi rostogolindu-se. Cete întregi aleargă în cerc pe plaja albă în timp ce fosforul le rărește rîndurile. Toată plaja e în flăcări. Nisipul s-a preschimbat în lavă.

Privim în tăcere: interzis de a trage, pînă la noi ordine.

Primul val de debarcare este nimicit. N-au izbutit să înainteze nici măcar două sute de metri. Ce priveliște îi așteaptă pe cei din valul al doilea, care urmează imediat! Sînt și ei la rîndul lor transformați în torțe vii. Dar sosește cel de-al treilea val. Ținînd armele ridicate deasupra capului, marinarii se avîntă prin valuri, se aruncă cu burta pe plajă și încep să se joace cu armele automate. Dar de înaintat nu înaintează nici măcar un metru.

Apoi apar avioanele care aruncă fosfor și petrol. Flăcări gigantice, gălbui, se înalță către cer.

Soarele apune. Se aprind stelele. Nepăsătoare, Mediterana nu dă pace cadavrelor calcinate, legănîndu-le ușor.

Debarcă apoi cel de-al patrulea val al infanteriei marine. Obuzele trasoare urcă pe cer. Și acești oameni mor în cîteva minute.

Puțin înainte de a răsări soarele, o adevărată *armadă* de pontoane de asalt se năpustește asupra coastei. Aceștia sînt soldați adevărați, companiile de pușcași marini bine instruiți care urmează să pună stăpînire acolo unde ceilalți au deschis doar drumul. Totul trebuie luat de la început. Obiectivul lor numărul unu: ocuparea șoselei naționale numărul 18. Tancurile se opresc la marginea plajei prefăcute în făclii. Dîrji, pușcașii înaintează. Sînt veteranii Pacificului. Ucid tot ce le apare în cale, trăgînd pînă și în morți. Pe carabinele lor de asalt sînt montate baionete scurte. Mulți dintre ei poartă atîrnată de curea cîte o sabie de samurai.

— Ăștia-s *marines* americani, mormăi Heide, grenadierii noștri o vor afla pe pielea lor. Tipii ăștia n-au pierdut nici o bătălie de o sută cincizeci de ani încoace. Oricare dintre ei face cît o companie întreagă. Comandantul Mike s-ar bucura să-și revadă vechii camarazi din Far West.

E prima oară cînd dăm ochii cu ei. Fiecare s-a înțolit după cum l-a tăiat capul.

Un soldat tropăie pe nisip; de raniță are prinsă o umbrelă deschisă, de un roșu aprins. În urma lui pășește un sergent înalt care poartă peste cască o pălărie chinezească. Un ofițer scund, care aleargă în fruntea unei companii, poartă pe cap o pălărie de pai, gen Maurice Chevalier. De panglica albastră ca cerul îi atîrnă vesel un trandafir.

Se năpustesc înainte fără să le pese cîtuși de puțin de tirul ucigător al grenadierilor noștri.

Un infanterist german încearcă să fugă. O sabie de samurai îi desparte dintr-o singură lovitură capul de trup. Un soldat american strigă ceva camarazilor săi, ridică deasupra capului cumplita sabie și sărută lama însîngerată.

Un cîrd de bombardiere Heinkel se aruncă asupra lor. Plaja

se înalță parcă toată către cerul limpede. Pe nisipul înnegrit de fum, soldatul cu sabia se zvîrcolește întro baltă de sînge.

Locotenentul Frick, șeful grupului nostru, se apropie tîrîndu-se.

— Plecați unul cîte unul. Ne retragem pînă la punctul Y.

Pozițiile noastre au fost ocupate de *marines*. La mal sosesc mereu alte șalande. Tancuri amfibie acostează zgomotos. Pe cerul senin de vară, vînătorii și bombardierele duc o luptă pe viață și pe moarte.

Un pluton de grenadieri se predă. Este secerat fără cruțare. Cîțiva marinari jefuiesc cadavrele punînd mîna pe insigne și decorații.

Porta spune în bătaie de joc:

— Printre ei sînt și unii care au nevoie de semne exterioare de bărbăție!

— Bun, acum știm cu cine avem de-a face. Să vezi și să nu crezi, zise Legionarul.

Ne-am retras cu cîțiva kilometri mai la sud de Avelino. Comandanții germani își închipuiseră că vor putea respinge forțele invadatoare chiar din clipa debarcării lor. Își imaginaseră o bătălie cam de soiul celei de la Cannae, fără a ține însă seama de uriașa superioritate materială a aliaților.

Mareșalul Alexander și generalul Clark nădăjduiseră să obțină un cap de pod... Acum aveau un adevărat front. Pozițiile noastre cădeau una după alta, dar unitatea noastră nu intrase încă în luptă. Regimentul nu avea decît puțini morți și răniți. Ne-am retras la nord de Capua. În timpul marșului am mai apucat să golim o pivniță la Benevento, iar la Caserta am dat o mînă de ajutor la îngropatul a cîtorva sute de morți. Regimentul nostru a săpat tranșee acolo unde Via Appia se desparte de Via Casilina.

Pantherul nostru era pe jumătate îngropat în pămînt. Pe capota motorului era așezată o bărdacă cu vin de Caserta. Un pivnicer italian ne ajutase să-i punem canaua. De turelă atîrna un purcel făcut la frigare.

Întinși pe burtă, dădeam cu zarurile pe covorașul verde de la Ida-Gălbejita.

— Ce-ați spune dacă l-am împușca pe Papă și am da foc împuțitului ăstuia de Vatican? întrebă Barcelona în timpul unei rafale.

— Ne supunem ordinelor, răspunse Porta scurt. Dar ce-ți veni să-l împușcăm pe Sfinția Sa? Ar trebui să știm și pentru ce.

— Firește că știm! exclamă Barcelona, mîndru de a cunoaște o taină. Zilele trecute, pe cînd eram la raport la Chiorul, am citit la ofițerul cu informațiile o notă a Departamentului Politic al corpului de armată. Cei din Prinz Albrechtstrasse încearcă pe toate căile în clipa de față să-l facă pe Papă să ia deschis apărarea evreilor. Avem și noi micii noștri provocatori la Vatican. În clipa în care Preacuviosul va cădea în plasă, vom da foc la șandramaua lui din Roma. Să ardă cu popi cu tot. Și vă mai pot spune că la cuvîntul de ordine *Rabat*, va fi trimis un regiment disciplinar de blindate, cu geniști și cu crema SS-ului, sprijiniți de unități speciale de întărire. SS Dirlewanger va face curățenie! Stă cu piciorul pe scara avionului, pe undeva la răsărit de Polonia. Acțiunea va fi pusă pe seama comuniștilor. Catolicii din unitățile care vor lua parte la atac vor fi lichidați.

Barcelona ridică o sprînceană:

— Cunoașteți cumva și alte regimente în afară de al nostru în sud? Un sfat prețios pentru cei înscriși drept catolici: să declare că și-au pierdut credința și că au devenit liber-cugetători.

— Doar n-o să-l omoare pe Papă! strigă Heide uluit.

— Ba pot face chestii și mai și, îl încredință Rudolph Kleber, muzicantul, fost SS-ist. Acum șase luni, un prieten care lucrează la Departamentul de cercetări biblice mi-a spus că grozav ar mai avea chef să-i lichideze pe popi, de-a valma. Pentru cei din Prinz Albrechtstrasse, Papa este cel mai mare dușman al lui Adolf...

— Mă doare-n cot de toate astea... i-o tăie Barcelona. Dacă ați primi ordin, v-ați duce să-l umflați pe Papă, ori ba?

Șovăiam: nătărăul ăsta de Barcelona, cu obiceiul lui de-a pune întrebări tîmpite.

Micuțul, înalt de doi metri, analfabetul din Hamburg, ucigașul cel mai cinic al tuturor timpurilor, ridică un deget ca la școală:

— Stați puțin, măi țicniților! Cine-i catolic printre noi? Nimeni. Cine crede în Dumnezeu? Nimeni.

— Ia-o mai domol, bătrîne! îl preveni Legionarul ridicînd mîna.

Dar odată pornit, Micuțul nu mai putea fi oprit.

— Mergi-ori-Crapă, te știu eu că ești de partea lui Allah, iar eu îți zic ție precum Isus, fiul lui Saul—Micuțul încurca întotdeauna puținele sale cunoștințe de religie—dă-mi ce este al meu și dă-i cîte ceva, colo,

și cezarului. Tare aș vrea să știu dacă Pius ăsta al nu știu cîtelea, cu care îmi tot împuiați urechile în ultimul timp, este pur și simplu căpetenia tuturor preoților, un fel de general al Bisericii, sau este cu adevărat reprezentantul pe pămînt al șefului ăl mare din ceruri, așa cum îmi spunea într-o zi dama aia care mi-a oblojit cu pomadă ochiul bolnav.

Porta a înălțat din umeri. Heide și-a întors privirile spre zaruri. Barcelona își aprinse îngîndurat o țigară. Eu am schimbat capsa unui obuz-rachetă. Bătrînul își plimba degetele de-a lungul țevii tunului.

— Bănuiesc că pesemne este într-adevăr solul Cerului, murmură el gînditor.

Micuțul își lovea dinții cu unghiile.

— Se pare că nimeni nu e prea sigur de lucrul ăsta. Sînteți pe un teren alunecos. Eu, caporalul șef Wolfgang Ewald Creutzfeldt, sînt un dur. Un mort mai mult sau mai puțin nu înseamnă nimic pentru mine. Trag în oricine! Pușcaș ori general, tîrfă sau regină, totuna. Dar de chestiile cu Doamne-Doamne nu-mi place să mă ating. Dacă șeful Vaticanului are cumva o linie directă cu Dumnezeu, admițînd bineînțeles că există Dumnezeu, nu trebuie să fii prea isteț pentru a ghici că am da de naiba dacă i-am împușca vreodată întreaga bandă. Vechea scăpare cu „executarea ordinului” n-ar cîntări prea mult la Petru-de-la-Poarta-Raiului, cînd vom zornăi din oase pe acolo. Nu mi-aș risca viața de apoi.

— Dumnezeu există, afirmă Legionarul. Dacă te legi de un credincios, te atingi de Dumnezeu. Papa e mare, mai mare decît oricine. Dar mai bine să așteptăm întîi ordinul în loc să ne batem capul cu ce vom face. Vom găsi o scăpare. Am putea, de pildă, întoarce tunurile și să pictăm o pereche de chei pe turelă.

— Bați cîmpii! îi rîse Porta în nas. Ar trimite împotriva noastră cîteva unități SS și praful s-ar alege de noi cît ai bate din palme!

— Ideea Legionarului nu-i chiar atît de rea, făcu gînditor Bătrînul. Vaticanul are post de emisie propriu. Vă dați seama ce s-ar întîmpla dacă s-ar auzi că un regiment german de blindate apără Vaticanul împotriva unui atac german? S-ar face vîlvă în lumea întreagă și lucrul ăsta n-ar fi tocmai pe placul Berlinului.

— Ești bătut în cap, constată Heide în batjocură. N-ai priceput că la Vatican sînt agenți provocatori? Crezi că vor da buzna în beci cînd va începe tărăboiul? Aș! Țîști la stația de radio, anunțînd lumii întregi

că Sfîntul Părinte a cerut protecția germanilor. Iar după o scurtă vizită în Prinz Albrechtstrasse, Papa va juca așa cum îi va cînta SS Heini. Chiar și pentru plămînii unui Papă, cu acidul nu-i de joacă. Iar noi, dacă primim ordin, îl executăm, pentru că sîntem soldați. Ne-am băga și dinamită-n fund să țîșnim spre lună, dacă ni s-ar ordona. Și chiar dacă ne-am încuia în latrine și ne-am... ca niște nepricopsiți discutînd plimbarea, și tot am face-o!

— Ați luat-o razna, interveni Porta. Pînă una-alta stăm aici și așteptăm o bandă de yankei fioroși. Pun la bătaie patruzeci și cinci de țigări cu opiu, cincizeci cu marihuana și treizeci de *grifas* pentru cine dă de trei ori șase. Asta pentru că astăzi sînt milos. Puneți jos de două ori pe atîta, pentru a putea da de șase ori cu zarurile.

Pentru aceste șase aruncări de zaruri l-am uitat pînă și pe Papă. Șase zaruri de aur masiv însemnate cu briliante, pe care Porta le „împrumutase” dintr-un tripou franțuzesc. În seara cu pricina purta pistolul său mitralieră, iar chipul îi era ascuns sub un ciorap de damă. Poliția militară s-a dat de ceasul morții un an întreg să-l găsească pe vinovat, care era mai aproape decît și-ar fi putut închipui.

Recurgeam la tot felul de fițe pentru a atrage norocul de partea noastră. Agățat în mîini, cu zarurile în gură, Barcelon se răsuci de patru ori în jurul tunului, dar nu obținu decît cinci șesari, ieșind primul din joc.

Micuțul rămase fără nici o pipă și pierdu pe deasupra și Naganul său.

O grupă de infanteriști depăși în goană poziția noastră.

— Par cam grăbiți, făcu Porta. De parc-ar fi dat peste un strigoi, pe cuvîntul meu!

O a doua ceată alerga ca și cum ar fi mînat-o dracu’ din urmă.

— Poate că s-a semnat pacea și se trag oamenii spre vatră, visă Micuțul, fericit.

Bîtrînul se urcă pe tanc, duse binoclul la ochi și îl îndreptă spre sud.

— Mi se pare că se cam strică vremea. De la Kiev n-am mai văzut o asemenea debandadă.

— Să le ardem o pereche de grenade peste bot, propuse Heide, pus pe moarte. Dezertează, ticăloșii...

— Am face mai bine s-o luăm și noi din loc, strigă vesel Porta, urmăm plutonul din frunte, direcția Berlin. Experiența m-a învățat că este mai bine să te lași dus de apă decît să înoți împotriva curentului.

Chiorul, urmat la un pas de locotenentul Frick, sosi ca o vijelie.

— Beier! urlă el foarte agitat către Bătrîn.

— Prezent, Chiorule, răspunse Bîtrînul, așa cum cerea să fie numit generalul Mercedes în timpul bătăliei.

— Ții poziția. Porta, dă-mi o dușcă de rachiu.

Porta îi întinse o ploscă enormă, șutită în Franța. O ploscă ce făcuse războiul din 1870.

Voinicul general bău și își șterse gura cu dosul palmei.

— Șliboviță, mormăi el cunoscător. Să nu vă mirați dacă vă pomeniți deodată cu japonezi în față. Batalionul 100 este alcătuit din japonezi naturalizați în America. Nu-i lăsați să se apropie. Culcați-i la pîmînt. Au săbii de samurai și se bat la fel de bine ca fanaticii lor compatrioți din Pacific. Sînt și marocani printre ei. Zburați-le creierii. Veți da ochii și cu negri *gurka*. Băgați-vă bine în cap că aici ducem un război crîncen. Voi ați rămas acum singurul punct de rezistență al armatei din sud. Toate celelalte unități se destramă.

— Chiorule, cîrîi Micuțul făcînd pe speriatul și ridicînd ca de obicei un deget, e adevărat că diavolii ăia negri taie urechile?

Generalul Mercedes încuviință din cap.

— Cu atît mai bine! trîmbiță Micuțul. De acum înainte, îi sfătuiesc pe cei din mahalaua de peste drum să-și încotoșmăneze bine tărtăcuțețe, că și eu colecționez foi de varză!

— Eu mă mulțumesc cu dințișorii de aur, declară Porta. Ascultătoarele nu au valoare comercială.

— Veți vedea apărînd întreaga haită, la țol festiv, urmă generalul. Și să vă ferească Domnul să îndrăzniți cumva s-o luați la sănătoasa.

— Știm lecția, Chiorule, mîrîi Porta. Pînă la ultimul om și pînă la ultimul glonte!

Chiorul aprobă și continuă:

— Ce bucurie pe capul lor cînd vor da peste tancurile noastre Panther. Pînă acum nu au făcut cunoștință decît cu blindatele P III și P IV. Astea i-au făcut să se prăpădească de rîs. Trebuie să pice și o divizie

de SS-iști. Vă vor înlocui... dacă va mai rămîne ceva de înlocuit. Atenție la avioane. Pustiesc șoselele. Au și parașutat o jumătate de milion de oameni. Două treimi dintre ei nu fac nici două parale. Boboci, soldați de paie. Ceilalți însă! Veterani ai Pacificului care vă cunosc, chiar dacă nu știu de ce material dispuneți. Așa încît să fiți cu ochii în patru. Să nu vă grozăviți dacă vedeți zece mii de inși luînd-o la fugă. Unul singur dintre cei duri face cît cinci sute dintre ceilalți și v-ați trezi cu ei în spinare cît ai clipi dacă ar afla unde vă ascundeți. Vă vor scopi dacă le veți da cel mai mic prilej. Încă o dușcă, Porta!

— Îmi datorezi un litru, Chiorule, preciză rece Porta, întinzindu-i pentru a doua oară plosca.

Apoi solidul general se făcu nevăzut după o întăritură de pămînt, urmat ca o umbră de locotenentul Frick.

Porta împături covorul verde de la Ida, își netezi jobenul cu mîneca și intră în manloh. Mi-am reluat locul în spatele periscopului. Micuțul așeză grenadele la locul lor. Am verificat întreaga instalație electrică. Porta dezlănțui caii putere mișcînd puțin tancul înainte și înapoi. Apoi puse motorul în punctul mort.

O grupa de gardieni ne depăși în fugă. Cei mai mulți dintre ei fără arme și fără căști. Porta declară batjocoritor:

— Precum se vede, eroii au obosit! Și eu care am crezut întotdeauna în vorbele lui Adolf. Imită glasul lui Hitler: „Femei și bărbați germani, barbarii noștri dușmani pretind că armata noastră se retrage; dar soldatul german rămîne acolo unde se află...” Porta rînji: Dacă nu am orbul găinilor, soldatul german e pe cale s-o roiască. Aha! Abia acum pricep. E vorba de ceea ce Göbbels numește „apărare elastică”; dar odată întorși la Berlin, unde naiba ne vom mai duce?!

— Nici o problemă! i-o întoarse nepăsător Micuțul, vom alerga mai departe în jurul cozii.

Un plutonier de infanterie suflînd ca o locomotivă se opri lîngă noi:

— Grăbiți-vă! strigă el.

Și sprijinindu-se obosit de partea dinainte a tancului:

— N-aveți cumva o picătură de apă? Mi-au măcelărit întregul pluton; morți ca șoarecii în găurile lor. Au mii de tancuri. N-avem nici o șansă de scăpare. Bău cu lăcomie din plosca lui Heide.

— Ia mai las-o! făcu liniștit Bătrînul. Ai vedenii, fără îndoială. Povestește ce s-a întîmplat.

— Să povestesc! rîse amar plutonierul. Dintr-o dată au apărut în spatele nostru, în fața noastră, deasupra noastră; o grămadă afurisită de tancuri și avioane. În zece minute întreaga divizie ne-a fost strivită și oamenii făcuți terci în găurile lor, sub șenilele tancurilor. Nu iau prizonieri, chiar și pe răniți îi curăță. Am văzut un pluton care s-a predat; geniștii din divizie. I-au primit cu aruncătoare de flăcări. Doar nu-s nebun. Erau japonezi. Comandantului companiei mele i-au crăpat capul cu o sabie din acelea japoneze. L-am înjunghiat pe tipul care a făcut treaba asta. Avea într-adevăr ochii teșiți și înalt de-o șchioapă.

— Din ce divizie faci parte? întrebă la fel de liniștit Bătrînul.

— Divizia 16 Blindate, Regimentul 46 Grenadieri.

— Și unde sînt acum ai tăi din 46?

— În iad, arși de aruncătoarele de flăcări și de napalm. Nici nu vă puteți închipui cîte chestii au în traistă blestemații ăștia de peste ocean. Și se reped peste cuiburile noastre de mitralieră de parcă am trage cu zahăr tos. Ne-au strivit chiar înainte de a mai apuca să facem stînga-mprejur. Regimentul 2 Panzer nu a mai avut timp nici să-și scoată P-urile IV din poziție. Ne-au turnat o grămadă de șmecherii arzătoare în cap. Sînt sătul. Am șters-o!

— Uite, colo, autobuzul direct pentru Berlin, rîse cu cinism Porta. Poate găsești vreun loc pe platforma din spate, dacă dai puțin din coate. Mi s-a spus că la volan ar fi chiar Adolf...

— O să-ți piară ție cheful de rîs, șuieră plutonierul furios, cînd îi vei vedea pe diavolii galbeni și pe yankei. Vei face și tu în pantaloni, ca toți ceilalți. În trei zile nu va mai rămîne nici un soldat german viu în toată Italia, pun mîna în foc. Și toți alde Badoglio care au început să tragă în noi de pe acoperișuri. Pînă și țațele aruncau după noi cu ce apucau.

— Haide, haide..., făcu Bătrînul împăciuitor.

— Dar urniți-vă odată și luați-o din loc! sfătui plutonierul.

— Nu putem, surîse jalnic Porta.

— N-aveți benzină?

— Nu de benzină ducem lipsă, dar Adolf zice să rezistăm. Iar noi facem ce ni se spune, ca niște copii ascultători ce sîntem.

— Lua-i-ar dracu'! urlă cu hotărîre plutonierul, fără a preciza dacă e vorba de Hitler sau pe Porta. De i-ați fi văzut pe marinarii noștri de apă dulce, bănuiți că trebuiau să apere fortificațiile de coastă! Primii japonezi care au picat i-au pus pe grătar cu napalm. Pînă să apuce să-și ridice flintele, grenadierii noștri s-au trezit îngerași. Yankeii n-au timp de luat prizonieri. Îi lungesc fără multă vorbă, la pămînt.

— Ia spune, nădragii tăi nu curg? De cîte ori te-ai scăpat în ei de cînd ți-a ieșit în cale primul lingător de Coca-Cola? întrebă ironic Porta.

Locotenentul Frick se apropie de noi. Zărindu-l pe plutonierul scos din fire, zîmbi pe sub mustață. Auzise ultimele cuvinte ale lui Porta.

— Cîte tancuri ai văzut, *Feldwebel*, și de ce tip? întrebă el liniștit.

Scoase o hartă de Stat Major și o despături pe botul tancului.

— Arată-mi, unde ai văzut ultima oară camarazi de-ai noștri?

Plutonierul se aplecă peste hartă, privind nervos către sud. Fără îndoială că regreta amarnic că se oprise la noi. Dar acum nu mai avea ce face.

— Aveam o poziție la nord de Bellona. Au trecut peste Voliturno fără să prindem măcar de veste.

— Dar fluviul nu poate fi trecut prin vad! se împotrivi Frick.

— Domnule locotenent, poate nu mă credeți, dar l-au trecut cu adevărat.

Frick își aprinse gînditor o țigară.

— Ai văzut tancurile străbătînd fluviul?

— Da, domnule locotenent, și camioane de asemenea.

— Camioane obișnuite?

— Da, camioane grele. Și doar știu că apa e adîncă.

— Partizanii! gîndi Frick cu voce tare. Poduri subacvatice. Ce porcărie!

Îl privi pe plutonier;

— Și cînd au trecut, voi ați întins-o?

— Totul s-a petrecut foarte repede, domnule locotenent. Îi doboară pe toți... Fără prizonieri.

— Cîte tancuri aveau?

— Cîteva sute, domnule locotenent.

Porta izbucni.

— Aiureli! Pesemne că nu poți deosebi un tanc de-o broască rîioasă!

— Așteaptă puțin să vină să-ți turtească fesul. Eu am fost la Stalingrad. Dar un război ca ăsta n-am mai văzut!

Frick îi întinse zîmbind o țigară.

— Liniștește-te și gîndește-te bine: unde se aflau sutele acelea de tancuri?

— La Alvignano.

Frick privea pe hartă.

— Iar noi unde eram? Adunați în mijlocul satului, nu? întrebă Porta cu nevinovăție. Piața Sfîntului Petru, ce naiba! Sau poate că erau îngrămădiți în straturi, unii peste alții! Cîte tancuri vezi aici? O mie? Ești sigur că nu vii de la Roma și n-ai rătăcit drumul?

— Tacă-ți gura! zbieră plutonierul, scos din fire. Erau atîtea, încît nici nu le puteai număra. Aveam, cel puțin zece pe urmele mele.

Ne-am dat seama. Infanteria vede întotdeauna dublu atunci cînd este hărțuită de tancuri. După toate probabilitățile, plutonierul nu văzuse mai mult de douăzeci și cinci de care.

Cu ochii holbați, îi explica locotenentului Frick cum trecuseră tancurile în zigzag printre case, strivind totul în calea lor. Fără îndoială că trăise un coșmar. Nu-i nici o plăcere să fii surprins de un atac frontal al tancurilor de asalt!

— Vino, Beier! Mergem să vedem ce se întîmplă. Iar dumneata, *Feldwebel*, ne vei arăta drumul, ordonă locotenentul.

Celălalt încercă în zadar s-o șteargă.

— Dar bine, domnule locotenent, americanii sînt în sat!

— Vom vedea, a fost singurul răspuns al locotenentului Frick.

— Domnule locotenent, sînt și japonezi cu săbii de samurai.

Locotenentul rîse încetișor. Îndepărtă cu mîna o scamă imaginară de pe *Crucea de Fier* de la gît. Era cel mai maniac ofițer din toată divizia. Uniforma sa neagră era întotdeauna fără cusur. Cizmele sale înalte erau oglindă. Mîneca stîngă îi flutura goală. Își lăsase brațul la Kiev, rupt sub răsuflătoarea turelei, cînd tancul său fusese atins de un obuz de 100. Se întoarse spre noi.

— Doi voluntari după mine!

Legionarul și cu mine am făcut cîte un pas înainte. Nu aveam de ales. Era rîndul nostru: eram voluntari cu schimbul. Mi-am săltat în spate mitraliera ușoară. Mergeam prin șanț. În frunte era locotenentul Frick.

Blindatele atacă

Eram la Milano să aducem materiale noi. În timp ce alții trăgeau din greu, noi ne făceam de cap. La Biffi și la Gran Italia făceam pe fanții, luîndu-ne la hartă cu ofițerii de diferite naționalități. Nu ne înghițeau. Puțeam a hoit și vorbeam cu grosolănie în gura mare. Dar ne-am împrietenit cu Radi, băiatul care servea cafeaua. El ne-a întocmit meniul. Asta se petrecea la Biffi, peste drum de Scala.

Printre galerii, pe terase, am băut fresa cu buchet de fragă.

Heide și Barcelona au devenit melomani. Se duceau în fiecare seară la Scala, închipuindu-și că lucrul acesta era tot ce putea fi mai subțire: întregul Milano se întîlnea acolo.

M-am îndrăgostit. Așa se mai întîmplă atunci cînd bei fresa la mescioarele din galerii. Ea avea douăzeci de ani. Nici eu nu aveam mai mult. Cînd ne-a prins în patul conjugal, tatăl ei ne-a azvîrlit jos. Dar cînd mi-a văzut uniforma s-a mai înmuiat; de frică și nu din dragostea pe care o purta uniformei germane. Așa era pe vremea aceea în cea mai mare parte a Europei. În orice caz, nimeni nu ne vorbea de rău cînd s-ar fi putut întîmplă să ne ajungă la urechi.

Mă hotărîsem să dezertez. Din păcate însă m-am îmbătat, și taman cu fresa. M-am destăinuit lui Porta. Începînd din clipa aceea nu am mai avut dreptul să ies singur. Auzi, să dezertezi! Așa ceva nu se făcea, pur și simplu!

Am jucat un meci de fotbal împotriva unei echipe de pifani italieni. Partida s-a terminat la egalitate. Jucătorii și publicul s-au încăierat.

Cînd ne dădeau afară de la Biffi, făceam dragoste pe după coloanele galeriilor, iar apoi ne bețiveam pe acoperișuri cu cei de la apărarea antiaeriană.

Se spunea că la Milano s-ar petrece unele lucruri nu tocmai curate. N-am observat niciodată așa ceva. Te pomenești că tocmai pentru că beam chianti și fresa împreună cu partizanii?

După ora închiderii plecam de la Biffi și ne duceam cu plăcere la Radi acasă, împreună cu colegii săi. Își avea cotlonul într-un beci cu zidurile mucegăite. Din fotoliile putrede răsăreau arcurile.

Radi își descălță pantofii lustruiți și își turna apă minerală pe picioare. Zicea că-i face bine.

Înspre sud-vest era lată rău. Pocnetul sec și rău al tunurilor de pe tancuri se auzea prin necontenita răpăială a mitralierelor, în spatele copacilor fulgerau lumini.

Locotenentul Frick își purta PM-ul[1] sus, de-a curmezișul pieptului, pentru a nu-și murdări uniforma. Deslușeam uruitul sinistru al șenilelor.

Pe șosea apăru, mergînd în zig-zag, un tanc amfibiu. Frînă atît de brusc încît derapă mai mulți metri înainte de a se putea opri. Din el sări jos un colonel avînd insignele roșii de ofițer de Stat Major. Era plin de noroi din cap pînă în picioare. Chipiul îi era împodobit cu Edelweissul vînătorilor de munte.

— Ce dracu' căutați aici? urlă el furios. Sînteți din Regimentul 16?

— Patrulă de recunoaștere, domnule colonel, răspunse locotenentul Frick. Plutonul 2, compania a 5-a, batalionul special de blindate.

— Aha, Pantherele, exclamă mulțumit colonelul. În sfîrșit! Unde vă sînt trotinetele?

— În pădure, domnule colonel.

— Perfect, locotenente. Înaintați cu ele și trageți în plin asupra gangsterilor. Hai, dați-i zor, domnilor. Divizia trebuie scoasă din încurcătură.

Locotenentul Frick pocni din călcîie.

— Regret, domnule colonel, dar nu e chiar atît de simplu. Trebuie întîi să văd ce se petrece, apoi să raportez situația comandantului companiei. Un tanc de luptă, domnule colonel, nu poate ataca orbește. Iertați-mă, domnule colonel, nu încerc să vă învăț pe dumneavoastră.

— Sper și eu, dragul meu, altfel ți-ar pieri cheful s-o mai faci.

[1] *(germ.)* PM—*Pistolen Machinengewehr*: pistol automat. *(n. trad.)*

Glasul colonelului era răsunător. Un glas făcut să dea ordine. Pînă și un general i-ar fi dat ascultare. De centironul său lat atîrna un pistol greu, ofițeresc. Fără îndoială că l-ar fi scos din toc la cei mai mic semn de nesupunere și că l-ar fi culcat la pămînt cu plăcere pe recalcitrant. Era tipul brutei.

Locotenentul Frick examina harta.

— Există un pod, domnule colonel, dar va suporta el oare Pantherele noastre care cîntăresc cincizeci de tone?

— Cu ușurință, i-o reteză colonelul sigur pe el. Tancurile mele de asalt l-au trecut de cîteva ori.

— Permiteți-mi să vă atrag atenția, domnule colonel, că între un car de asalt și un Panther este o mare deosebire. Tancurile noastre sînt aproape de două ori mai grele decît ale dumneavoastră, iar șenilele noastre sînt de trei ori mai late.

Glasul locotenentului devenise mieros.

— Îți spun un singur lucru, mă locotenent de trei parale. Dacă nu apari cu tancurile cît ai bate din palme pentru a curăța satul ăsta de gangsterii americani, ai de-a face cu mine. Sînt ochitor bun. Scoți tancurile? Da ori ba?

— Îmi pare rău, domnule colonel, comandantul batalionului meu mi-a ordonat o misiune de recunoaștere. Trebuie să execut ordinele sale și nu pe ale dumneavoastră.

— Ai înnebunit? zbieră colonelul cu o voce răgușită de fumător. Livretul dumitale militar!

— Mi-este cu neputință să vi-l prezint, domnule colonel. Nimic nu dovedește că sînteți dintre ai noștri. Mă numesc Frick, locotenent, comandant de pluton în compania a 5-a a regimentului special de blindate... iar regimentul nostru, domnule colonel, depinde direct de comandantul șef al armatei din sud.

— Pentru moment te afli sub ordinele mele! Sînt șeful Statului Major divizionar al acestei regiuni. Îți ordon să aduci aici imediat compania voastră nenorocită. Refuzul dumitale miroase a lașitate.

— Domnule colonel. Îmi este cu neputință să execut ordinul.

— Arestați-l! lătră colonelul, nebun de furie.

Cum nimeni nu se mișcă, se adresă Legionarului.

— N-ai auzit? Arestează-l imediat!

Legionarul pocni alene din călcîie și răspunse în franceză:

— N-am înțeles, domnule colonel.

Chipul roșu și brutal al ofițerului luă o expresie bovină.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Și întorcîndu-se spre mine:

— Pune mîna pe locotenent!

Cînd i-am răspuns în daneză, privindu-l nătîng, uluirea sa atinse culmea. Își ieși din pepeni, trase o lovitură cu piciorul într-o piatră, apoi se întoarse din nou către Frick. Acum nu mai zbiera, dar se bîlbîia cu glas șuierător.

— Locotenente, ordonă tîlharilor dumitale să te aresteze! Adunătură de bezmetici, dar faceți odată ceva! De nu, veți vedea voi.

Înjura, spumega, amenința.

Locotenentul Frick s-a săturat dintr-o dată. Luîndu-și din nou pistolul mitralieră sub braț ne-a ordonat:

— Grupă de recunoaștere, în șir cîte unul, după mine!

Dintr-o singură mișcare colonelul își ridică revolverul.

Zbieră:

— Opriți-vă, sau trag!

Răcnetul său ar fi putut stăvili fuga unei divizii. Ne-am oprit o clipă. Apoi am pornit mai departe fără a întoarce capul.

Colonelul își golea încărcătorul.

— E într-o ureche, comentă Legionarul în timp ce gloanțele ne șuierau pe la urechi.

Colonelul urla în urma noastră ca un sălbatic. O nouă serie de gloanțe.

Am aruncat o privire peste umăr. Omul înnebunise de-a binelea. Lovea cu piciorul în roțile tancului amfibiu apoi sări în el, încercă să demareze, fără însă a reuși. Apăru din nou, ținînd în mînă un pistol mitralieră.

— Atenție, am strigat aruncîndu-mă în șanț.

În aceeași clipă m-am pomenit cu locotenentul Frick și Legionarul lîngă mine.

Dintre toți, doar plutonierul cel străin de compania noastră nu a mai avut timp să se adăpostească. A primit întreaga salvă în spate.

Se prăbuși, în timp ce sîngele îi curgea în valuri din gură, iar casca i se rostogoli pe șosea.

— N-am mai văzut o asemenea vită, blestemă Legionarul. Omoară-l Sven!

Am scos afetul puștii mitralieră.

— Nu, șopti locotenentul Frick, ăsta-i asasinat.

— Închideți ochii, domnule locotenent, sugeră Legionarul, sau dați-i ultima alinare camaradului nostru care este pe moarte.

Am sprijinit patul armei în umăr, am reglat înălțătorul și am introdus banda răsucind pușca mitralieră.

Colonelul își reîncărcase pistolul. Asupra noastră se abătu o salvă de gloanțe. Silueta sa uriașă se găsea tocmai pe linia mea de ochire.

— Punct de ochire la mir, i-am zis rîzînd Legionarului.

Am tras prea scurt. Proiectilele au căzut pe drum, la cîțiva metri în fața ofițerului. Scoase un urlet și sări la adăpost în spatele carului.

— Răzvrătire, urlă el.

Ne asurzi un fluierat ascuțit. Deasupra noastră trecu o umbră. Ne-am rostogolit în șanț. Un avion de vînătoare cobora în picaj chiar deasupra noastră. Tunurile sale trosniră. Carul colonelului fuse lovit în plin de două proiectile rachetă. Colonelul fu aruncat în chip de torță la peste o sută de metri, într-un pîlc de arbori în flăcări. În scurt timp, din colonel nu a mai rămas decît o mumie calcinată.

Locotenentul Frick se ridică în picioare.

— După mine, ordonă el.

Am rupt în două insigna aghiotantului mort și am luat o jumătate.

Cînd am sosit în sat, infanteriștii și artileriștii noștri fugeau în dezordine, urmăriți de americanii victorioși.

Un șef de escadron de blindate ne-a picat drept în brațe.

— S-a sfîrșit, hohoti el. Regimentul a fost măcelărit. Ne-au luat toate blindatele. Am izbutit în ultima clipă să sar pe fereastra biroului în care mă aflam împreună cu aghiotantul meu. Grenadele ne țiuiau pe la urechi. Sînt singurul care a scăpat teafăr. Întreg colectivul a fost ucis dintr-o dată.

— N-ați luat măsuri de pază? întrebă mirat locotenentul Frick.

Ofițerul își scoase chipiul.

— Ne credeam în siguranță. Ieri seară erau la o sută și cincizeci de kilometri. Fuseseră respinse două regimente de-ale lor. Luasem prizonieri americani din Regimentul 142 de Infanterie marină și nu era mare lucru de capul lor. Ne pregăteam să sărbătorim victoria. Nu am pus decît numărul regulamentar de santinele. Tunurile noastre de acoperire erau în spatele caselor, cu acoperitoarele pe gura țevilor. Iar obuzele erau îngrămădite în camioane.

— Dar santinelele? stărui locotenentul Frick. Ar fi trebuit să-i vadă.

— Americanii i-au sugrumat cu cablurile. Băieții noștri nu au mai apucat să zică nici „pîs". Am fugit spre un atacator crezînd că este unul dintre oamenii mei; mantalele verzi ale americanilor seamănă cu ale noastre. Avea pe umeri o pelerină germană, iar pe cap o cască de-a noastră. Dacă ar mai fi întîrziat încă două secunde înainte de a trage, m-ar fi nimerit.

— N-ai fost în Rusia, constată locotenentul Frick.

Comandantul escadronului se prăbuși sleit în mijlocul nostru. Era un bărbat în vîrstă, cu părul alb, care pînă în clipa aceasta crezuse în invincibilitatea trupelor germane. Era un om cult, profesor la universitatea Freiburg, din Breisgau. Unul dintre acei savanți care îi socotesc drept copii pe toți cei sub treizeci de ani. Soldații americani de douăzeci de ani îi arătaseră că se înșelase. În mai puțin de o jumătate de oră, văzuse patru mii de oameni dispărînd ca fumul. Iar acum ședea în spatele unui zid, pe cale de a fi interogat de alți băieți de douăzeci de ani. Un puști în uniforma neagră a tanchiștilor, cu o medalie atîrnată la gît, îi dădea sfaturi.

— Nu trebuie niciodată să te crezi în siguranță, zîmbea locotenentul Frick. De multe ori, cînd mă culc seara, țin pușca mitralieră în brațe. Prin ce-ai trecut dumneata acum, noi am trecut adesea, în Rusia. Așa-i la război.

Ofițerul de vînători își privi *Crucea de Fier* din primul război mondial.

— În '14–'18 era altfel. Făceam parte dintre ulanii contelui Hötzendorf. M-au mobilizat din nou acum trei luni. Războiul ăsta de acum este o porcărie.

Locotenentul Frick aprobă.

— Și cred că-l vom pierde, șopti comandantul de escadron.

În loc să-i răspundă, Frick privea spectacolul care se desfășura înaintea ochilor săi. Lăsă binoclul jos.

— Domnule căpitan, ce s-a întîmplat? Fiți scurt, vă rog, nu avem timp de pierdut.

Legionarul aprinse o țigară și i-o puse locotenentului Frick în gură.

Comandantul escadronului rămase cu gura căscată. Nu mai văzuse asemenea soldați. Un subofițer, cu o cicatrice îngrozitoare, să-și pună țigara băloasă în gura superiorului său. Ce se întîmpla cu armata germană? Pe cînd fugea din sat, ascuns pentru o clipă într-un tufiș, mai auzise un simplu soldat american strigîndu-l pe comandantul de batalion pe numele mic și îi văzuse bînd din aceeași ploscă. Înainte, în vremurile bune ale Împăratului, așa ceva nu s-ar fi putut întîmpla. Clasele de jos își cunoșteau lungul nasului. Iar dacă nu, erau destule mijloace pentru a-i învăța să respecte distanța.

— Domnule căpitan, ce s-a întîmplat?

— Au apărut din senin.

Frick a început să rîdă.

— Ne-am lămurit.

Comandantul batalionului i-a aruncat o privire dojenitoare. Explică, desenîndu-i cu un băț pe nisip.

— Cred că au pătruns pe aici.

Locotenentul Frick clătină din cap.

— Desigur. Și eu tot pe acolo aș fi intrat. Apoi s-au ocupat de tancurile voastre de asalt, tot conform planului, domnule profesor.

— Fără îndoială.

Își ascunse obrazul cu mîinile înmănușate.

— Nu înțeleg cum de am putut scăpa. Aghiotantul meu zăcea prăbușit peste masă cu spatele sfîrtecat. Era un tînăr profesor universitar de mare viitor. Kant nu avea taine pentru el.

Rîsul locotenentului Frick deveni tăios.

— Ar fi fost mai bine să se fi priceput la tunuri și la manevrele de acoperire a flancurilor! Astăzi avem nevoie de soldați, nu de filozofi.

Căpitanul și-a ridicat privirea.

— Va veni o vreme, tinere...

— Bineînțeles. Dar dumneata nu vei mai apuca s-o trăiești, așa cum n-a apucat nici aghiotantul dumitale.

— Ai de gînd să mă denunți pentru neglijență în timpul serviciului? întrebă nervos comandantul de escadron.

— Nici prin cap nu-mi trece așa ceva, răspunse Frick cu nepăsare. Dacă ai ști cît de puțin îmi pasă mie de dumneata și de aghiotantul dumitale, filozoful! Din partea mea vă puteți propune și pentru *Crucea de Fier*, clasa întîi, dacă scăpați. Singurul lucru care mă interesează acum este cum să opresc ofensiva celor din fața noastră și la asta îmi poți fi de folos. Sînt locotenent dintr-o companie de blindate și am sarcina să dau iama prin americani și să-i împiedic să înainteze cu hodoroagele lor. De altceva puțin îmi pasă. După ce ne vei povesti tot ce știi, poți să lepezi țoalele lui Adolf și s-o întinzi, dacă ai chef. Nu ne privește. Cîte tancuri sînt în văgăuna asta, după dumneata?

— Cel puțin o unitate.

— Hm?! pufni pe nas locotenentul Frick. De necrezut, dar hai să zicem. Îți dai seama cît loc îi trebuie unei unități de blindate? Optzeci pînă la o sută de bucăți, bașca bulendrele. Un carambol care i-ar face părul măciucă și celui mai priceput polițai din Paris.

— Erau foarte multe, sughiță căpitanul. Au distrus cu o singură salvă douăzeci de tancuri de asalt...

— Asta nu înseamnă nimic, i-o reteză Frick. E o chestie de îndemînare. Și noi am făcut așa ceva de multe ori.

— Și un pluton poate face treaba asta, interveni cu mîndrie Legionarul. E destul să ai un țintaș în turelă și un pilot care să n-aibă orbul găinilor.

— A fost un măcel, se apără căpitanul. Am văzut un Sherman trecînd peste ordonanța mea. Era student la drept, dintr-o familie vieneză foarte aleasă. În escadronul meu aveam mulți băieți care promiteau; tinerețea studioasă, morți cu toții. Alcătuiam un fel de facultate. Comandantul nostru era și el profesor universitar. Păstram spiritul universitar...

— Nu sînt în măsură să judec asta, rosti sec locotenentul Frick.

Dar, după părerea mea, ar fi fost mai înțelept să fi avut spirit militar. Ați fi putut salva jumătate din escadron. Îndepărtă din nou firul de praf imaginar de pe crucea sclipitoare de cavaler. Nu-ți poți respinge inamicul filozofînd.

— Dumneata, locotenente, ești soldat, decorația dumitale dovedește că ești curajos. Totuși, ești încă foarte tînăr.

— Da, sînt soldat, din clipa în care m-au scos de la școală. În ochii dumitale nu sînt decît un băiețandru, dar copilul acesta va scoate acum castanele din foc pentru dumneata și cei de țeapa dumitale. Uite, aici în spatele meu este un soldat de treizeci de ani. Și-a învățat meseria—ei bine, da—la francezi, sub steagul Legiunii Străine. Tipul cu mitraliera este și el dintre cei pe care îi disprețuiți, a fost adunat de pe maidan. Nici el și nici subofițerul n-au auzit vorbindu-se de Kant și nici de Schopenhauer, dar cunosc legea aspră a lui Marte. Voi, profesorii universitari și aristocrații, în zilele fericite de pace, uitați de soldații aceștia înnăscuți. Țineți prelegeri savante despre legionarii lui Cezar, dar ce știți despre ei? Baliverne! Nici nu vă închipuiți măcar cum erau bărbații aceia care luptau pentru gloria Romei. Vă băteați joc de garda rusească. Ați rîs de poveștile cu soldați ale lui Rudyard Kipling. Îl amintiți pe curajosul soldat din Legiune, care se lasă de bună voie pradă dogoarei deșertului, doar pentru a-l numi pe criminalul fugit. Dar, domnule profesor, dintr-un criminal nu iese niciodată un bun soldat. Există o mulțime de cauze care îl fac pe un flăcău să se înroleze: foamea, mizeria, patriotismul, convingerile politice sau gustul pentru aventură. Un criminal care se ascunde în rîndurile armatei dezertează la primul atac. Noi, soldații adevărați, ne lăsăm uciși fără a crîcni. Dar dumneata și colegii dumitale de la universitate ce faceți? Vă împuiați capul cu o filozofie care nu este de nici un folos în lupta pentru viață. Vă închipuiți poate că-i ucidem din plăcere pe cei de dincolo? Nu, dar ne-am învățat să executăm un ordin, oricare ar fi el.

Căpitanul îl fixa pe tînărul locotenent. În colțul buzelor îi miji un zîmbet:

— Ți-ai omorî propria mamă dacă ți-ar ordona comandantul dumitale?

— Fără doar și poate... Tot așa cum aș trece peste trupul ei dacă mi s-ar așeza în calea tancului.

— Sărmană omenire! murmură profesorul în uniformă de ofițer, care își închipuise că poți purta un război discutînd despre Kant. Dumneata, locotenente, nu ești decît un copil devenit peste noapte adult.

Se ridică aruncîndu-și pistolul și chipiul în șanț și porni de unul singur înainte.

Legionarul îl urmărea cu privirea în timp ce își aprindea o nouă țigară de la cea pe care o mai avea încă în gură.

— O dată cu nătărăul ăsta drăgălaș și naiv se stinge o generație.

Locotenentul Frick își pipăi decorația primită pentru nimicirea unei unități de tancuri de asalt rusești.

— N-are decît să creadă ce vrea. Să crape o dată cu iluziile sale. La întoarcere vom ticlui un raport frumos zicînd că l-am găsit, singurul supraviețuitor al escadronului, în spatele unui tun. Pentru părinți este mult prea dureros să descopere că fiii lor sînt mai înzestrați decît ei. Ducă-se în pace!

— Allah știe ce face! a murmurat Legionarul.

Ne-am întors pe drumul din vale trecînd prin albia secată a unui mic rîu.

Comandantul Michael Braun, zis Mike, noul nostru șef, care făcuse armata înainte de război la infanteria marină americană, ne-a ascultat raportul în tăcere. Se întoarse rîzînd spre Barcelona, radiotelegrafistul, și ordonă cu vocea sa groasă, de băutor de bere:

— Chemi regimentul și ceri parola pentru dezlănțuirea generală a măcelului. Scuipă un ghemotoc de tutun mestecat drept pe coada unei șopîrle care se făcu pe dată nevăzută după un bolovan.

Barcelona începu apelul prin radiofonie:

— Sînt *Rinocerii*, *Rinocerii* cheamă *Scroafa*. Terminat!

— Aici *Scroafa*. Vorbiți *Rinocerii*, vă ascult. Terminat!

Era rîndul lui Barcelona. Noi toți ne aplecasem capetele pentru a auzi mai bine convorbirea. Curată chinezărie pentru cei neinițiați.

— Aici *Rinocerii*, transmit către *Scroafă*. Punctul 12 AZ, apa 4/1. Cățeii fătați, înecați. Patru mămici. Poate chiar mai multe. Mistreți difuzi. Cerem parola, Mike. Terminat. Vă ascult.

— Aici *Scroafa*. Dați-i drumul, *Rinocerii*. Mike răspunzător parolă și misiune. Fără mistreți suplimentari. Baftă! Terminat.

— Ce noutate! rînji Mike. Comandantul unității e răspunzător! De parcă n-aș mai fi auzit ca bossul să fie răspunzător, de o sută de ani de cînd fac meseria asta!

Se așeză în fața tancului 523, tancul nostru.

— Să vină încoace șefii de echipaj. Își vîrî în gură una din uriașele sale țigări de foi.

Comandanții tancurilor s-au apropiat fără grabă. Fularele lor de mătase străluceau în toate culorile curcubeului. Fiecare echipaj avea culoarea sa.

Mike își bălăbănea picioarele sale mari, numărul patruzeci și opt lăbărțate ca la un rățoi. Privi deasupra noastră.

— Curu' la pămînt și ochii la mine. Să nu mă faceți să vorbesc de două ori. Iar dacă printre voi e vreo pușlama, care nu pricepe de prima oară, îl țin eu minte. Vechii mei prieteni, yankeii, ne-au prăjit cîteva regimente. Acum tocmai le crestează fundurile cu baioneta. Se pregătesc să-și pună tunica victoriei. S-au apucat să scrie cărți poștale povestind despre izbîndă. Succesul ăsta rapid li s-a urcat la cap. Îi vom face să-și piardă încrederea asta frumoasă.

Își dădu drumul la pămînt.

— Scoateți hărțile. Trebuie să cădem peste ei ca trăsnetul. E o spărtură aici—arătă el pe hartă—pe acolo vom pătrunde. Trei kilometri de străbătut prin spatele pădurii, la loc deschis... păcătoasă treabă. Dar trebuie să o facem; cu orice preț. Și nimeni nu va veni să ne ajute. Sîntem singuri. Cowboyi au dărîmat totul.

Se învălui într-un nor de fum albăstrui.

— Iată ce vom face. Trabucul se mișca la stînga și la dreapta. Patru Panthere coboară în viteza a patra și apar dintr-o dată în sat. Îi vom lua pe băieți pe nepusă-masă. Scoase trabucul din gură și îl ridică amenințător. Trebuie însă ca yankeii să nu-și dea seama de prezența noastră pînă în clipa în care vom fi lîngă ei, administrindu-le doctoria.

Mike ridică una dintre sprîncenele sale stufoase și negre.

— Nici un foc, piedicile puse la toate armele. Și mai trebuie ca nici yankeii să nu poată trage.

— N-ar fi mai bine să le trimitem o carte poștală? își dădu cu obrăznicie părerea Porta, așezat în ultimul rînd.

— Gura! și ascultă. Primele două tancuri străbat cloaca și închid ieșirea în cealaltă parte a văii. Priviți pe hartă că altă cale de ieșire nu mai e. Vor face apoi stînga-mprejur: cu tunurile îndreptate în partea opusă. După ce a închis ieșirea, șeful formației va trage un trasor roșu. Vor urma apoi alte patru tancuri. Cu opt tancuri Panther ar trebui să curățăm cu ușurință cuibul ăsta. Se întoarse către locotenentul nou venit care ne picase cu patru zile în urmă. Tu rămîi aici, Herbert, la marginea pădurii, cu ultimele tancuri. Nu ne vei urma, asculta bine ce-ți spun, decît atunci cînd vei vedea o stea galbenă. Îl apucă pe tînărul locotenent de guler. Dar dacă te miști cumva înainte de a fi văzut steaua galbenă strălucind pe cerul bunului Dumnezeu, voi veni să te dezmorțesc cu mîna mea și vei ieși cu pielea tăbăcită!

Locotenentul Herbert, care nu avea decît nouăsprezece ani și descindea dintr-una din cele mai nobile familii din Germania, roși pînă la urechi. La Școala de Război din Potsdam nimeni nu-i vorbise în felul acesta. Dar despre cîte nu li se vorbise nici o dată elevilor din Potsdam! Nici unul dintre instructori nu cunoscuse vreodată un comandant Mike sau un general Chiorul. Nici unul dintre ei nu văzuse un pușcaș din marina americană debarcînd cu o umbrelă roșie și nici vreun soldat german din trupele de blindate cu un joben galben pe cap.

Comandantul Mike scuipă mucul trabucului și scoase din buzunar o cutie metalică, puțin ruginită. Mirosi zdravăn, scoase un hîrîit din gît, scuipă, deschise cutia, scoase din ea o bucată lungă de tutun de mestecat și mușcă din ea răsfrîngîndu-și buzele, apoi i-o trecu Bătrînului.

— Ia-ți o bucată, Beier.

Dintre noi doar ei doi mestecau tutun. Comandantul își punea întotdeauna cocoloșul între buza de jos și dinți. Bătrînului îi plăcea mai mult să și-l lipească pe falca dreaptă. Părea că are un abces enorm.

— E nemaipomenit, lăudă Bătrînul.

— L-am lăsat să fermenteze două săptămîni în zeamă de prune, îi explică comandantul Mike tot răsucindu-și bucata de tutun ca pe un melc.

O puse înapoi în cutia lui ruginită.

— Trebuie întîi să te obișnuiești. La început îți dă amețeli și-ți curg ochii, dar tabacul fermentat în zeamă de prune e cel mai bun leac

împotriva tusei cît și împotriva furnicăturilor din picioare. Un bătrîn pescar de sardele din San Pedro mi-a vîndut pontul.

Locotenentul Herbert clătina din cap. Iată un comandant, un ofițer german, împărțindu-și tutunul cu un plutonier, un calic din mahalalele Berlinului. De-acum încolo te puteai aștepta la orice. Dacă i-ar povesti tatălui său, acesta nu l-ar crede nici în ruptul capului.

Cu mîna sa păroasă de gorilă, Mike își scoase bascul și ochelarii de tanchist, aruncîndu-i la picioare. Se scărpină sîrguincios prin părul său negru, își isprăvi toaleta suflîndu-și nasul cu degetele, culese bascul și goni cîteva viespi.

— Cum vă spuneam, ajungem cît putem de repede în sătuc și, din clipa în care primele două tancuri dau semnalul roșu curățăm bordelul. Trageți în tot ce mișcă.

Se scobi cu degetul în ureche.

— Ceva îmi spune că divizia de cowboy e pe verde, dar dacă vreunul dintre voi face un pas greșit, o vor schimba pe roșu. Brandt, te așezi în poziție cu mașina radio în albia secată a pîrîului. Te ții lipit de al patrulea tanc. Te camuflezi imediat. Scoți antena. Asculți, pînă cînd îți vor cădea urechile. Și zvîrle naibii pozele porno să nu te distrugă. Dacă mă faci să aștept măcar o secundă, ai să primești și tu vești de la mine. Îți vei putea lua rămas bun de la prieteni.

Mike mai scuipă o dată cu putere o bucată mare de tutun care căzu pe o stîncă, ceva mai departe.

— Patru tancuri în sat. Primele două îl străbat. Închid ieșirea. Se trage în tot ce mișcă. Semnalul roșu: deschiderea balului. Steaua galbenă: atacați pe toată linia! Opt tancuri de rezervă. De semnal de retragere nu-i nevoie. Ori îi lichidăm pe cowboy, ori ne lichidează ei pe noi. Întrebări?

Porta făcu un pas înainte. Comandantul se foi neliniștit.

— Joseph Porta, te dobor pe loc dacă îți bați joc de mine.

Porta făcea pe timidul, ștergîndu-și mîinile pe pantaloni.

— Aș vrea să știu, domnule comandant, dacă cei bolnavi de inimă sînt scutiți să ia parte la petrecere?

— Întinde-o! Fără boli de inimă și fără fudulii pe moațe. Alte întrebări?

Din ultimul rînd Micuțul ridică un deget. Aproape că ne așteptam să-l auzim zicînd: „Îmi dați voie pînă afară, dom'le?"

— La dracu'! Ce mai e? mîrîi Mike. După cît se vede, pricepi cam anevoie.

— Domnule comandant, după regulamentul din 1925, cel al generalului Blomberg, orice soldat care a servit mai mult de șapte ani, poate fi scutit să ia parte la lupte. Domnule comandant, eu sînt de nouă ani sub arme. Cer voie să mă strecor pe scara din dos.

Micuțul se pregătea să-și scoată livretul militar pentru a-și întări spusele. Mike îl opri cu un gest.

— Chiar dacă ai fi servit o sută de ani, îți vei așeza fundul tău ăla mare pe locul servantului, în numărul 523, iar cu regulamentul generalului Blomberg ți-l poți șterge. Dacă mai aveți și alte întrebări, păstrați-le pentru Crăciun.

— Amin, a murmurat Porta, cu ochii spre cer.

Mike își puse din nou bascul jegos pe cap și ordonă scurt:

— La posturi! Porniți motoarele.

Încălecînd peste rezervorul suplimentar, Micuțul strigă:

— Porta, o pornim iarăși la război! Și cînd mă gîndesc că sînt voluntar! Pesemne că aveam ceva la scufiță în ziua în care m-am prezentat.

Se apleacă peste containerele cu grenade dinăuntrul turelei. Îndesă în spatele bateriei haina sa neagră de tanchist, și își scoase cămașa care urmă aceeași cale. Își înnodă apoi în jurul gîtului combinezonul roz pe care i-l dăduse Luiza-Amărîta în timpul ultimului chiolhan de la Ida-Gălbejita. Prinse doi purici de pe pieptul său păros și îi strivi de periscop.

— Iar războiul, măi Porta, e o treabă primejdioasă. Poți s-o încurci rău de tot, dar te și poți îmbogăți ca-n basme. Porta, ți-ai luat cleștele de dentist?

— Te cred, rînji Porta, scoțîndu-și instrumentul din cutie. Se aplecă apoi asupra aparatelor sale, verifică nivelul benzinei și pe cel al uleiului, ambreiajul, frînele, pornind apoi tancul cel greu roată împrejur.

Mike se cățără pe tancul-comandant. Rămase o clipă călare pe turelă, cu picioarele larg desfăcute, tare ca o stîncă. Își lansă ghemotocul de tutun în direcția apărătorii de pe gura tunului. Spre marea noastră

uimire, o atinse tocmai în capătul ei. Un adevărat scuipat de campion pe care nimeni nu l-ar fi putut imita. Își puse ochelarii de protecție și se strecură prin manloh. Îl auzeam ciorovăindu-se cu echipajul. Capul său apăru din nou. Brațul drept vîsli prin aer: semnalul de plecare. Mai strigă către Bătrîn:

— Beier, te ții scai după mine! Urmează apoi Legionarul și Barcelona. Ceilalți pe diagonală. Blin-da-aate, înainte!

Porta apăsă accelerația pînă la refuz și începu să cînte:

Wozu sind die Straussen da?
Zu marschieren, zu marschieren.[2]

Miile de cai putere nechezau. Se cutremura pămîntul. Întreaga pădure fremăta de grozavul huruit. Tancurile au intrat în formație unul după altul. Un copac se afla drept în calea noastră. Căzu, strivit.

Comandantul ne îmbărbăta din turela sa. Își luă încă o bucată de tutun de mestecat.

Legionarul i-a răspuns din turela lui. Și-a aprins apoi o țigară înnodîndu-și în jurul gîtului un fular cu tricolorul francez.

Barcelona și-a trecut din buzunarul drept în buzunarul stîng vechea sa portocală sfrijită de Valencia.

Porta se aplecă, scuipă pe accelerator și desenă cu degetul două cruci în praful de pe tabloul de bord. Eu am legat o jartieră de periscop.

Micuțul și-a fixat pe lampa semnalizatoare tubul cu roșu de buze, purtător de noroc.

Heide se încredință că firul de alimentare al aruncătorului de flăcări funcționează cum trebuie. Puse piedica la armă, își potrivi cartușiera, apoi își agăță în jurul gîtului un mic elefant din stofă albastru deschis.

Am verificat toate aparatele de emisie-recepție. Lucrul acesta era foarte important: trebuiau să funcționeze perfect. De aparatele radio depindeau o mulțime de lucruri.

Agățați de țevile tunurilor, servanții îndepărtau apărătorile.

„Gata pentru misiune”, anunță pe rînd fiecare tanc.

[2] *(germ.)* Pe drumuri parte ne-a fost dat/Să mergem, să mergem în marș forțat *(n. trad.)*

— Rinocerii gata de luptă, tună în radio glasul lui Mike.

Am ieșit din pădurea care pînă acum ne mascase. Americanii păzeau cu trei tancuri ieșirea dinspre nord a satului, iar pînă acolo era cîmp deschis. Ne-am repezit asupra lor în viteza a patra, fără să ne ferim; Porta cînta nepăsător:

Eine kleine Reise im Frühling mit dir
Sag' mir, bitte, leise,
Was gibst du dafür...[3]

În picioare, conducea nebunește. Ne așteptam ca tancul nostru să se sfărîme din clipă în clipă. Nimeni nu se putea ține după noi. L-am auzit pe Barcelona înjurînd înspăimîntător în radio.

— *Caramba*, *Scheisserei*, *Puta di Madona*. Cum îl poate face să alerge în halul ăsta?

— Doar Allah o știe, i-a răspuns Legionarul, blestemînd în sinea lui pe propriul său șofer.

Totul depindea acum de viteză. La prima tură, cele trei tancuri Sherman de la intrarea în sat nu au reacționat în nici un fel. Dumnezeu știe ce și-au închipuit. Orice s-ar spune, le lipsea experiența: n-au tras nici un foc.

Cît ai clipi, am fost în mijlocul satului, noi cei din primul tanc, urmați de aproape de comandantul Mike. Legionarul, la o sută de metri în spatele nostru, văzu turelele celor trei Shermanuri începînd să se rotească. Se opri. Tunul său se întoarse fulgerător: zece secunde mai tîrziu toate cele trei tancuri inamice erau în flăcări.

— Mergem înainte, șuieră Legionarul. Își aprinse o nouă țigară, o *grifas*. Simțea nevoia să rîdă.

Apoi totul s-a petrecut foarte repede. Am străbătut ulițele întortocheate ale satului: oricine purta insignă sau stea albă era culcat la pămînt. Trăgeam de la cîțiva pași. Ar fi fost cu neputință să greșim ținta.

Scuipînd foc la cîțiva pași, dintr-o fundătură ieși un tanc echipat cu aruncător de flăcări, un M5, care se năpusti spre noi. O grenadă se înfipse în el; explodă în mii de bucăți.

[3] *(germ.)* Cu tine primăvara vreau să mă plimb/Șoptește-mi la ureche,/ Ce-mi dai în schimb *(n. trad.)*

Din grădina de portocali, a ieșit clătinîndu-se un T34 de patruzeci și două de tone. Turela se mișca încoace și încolo. Nu mai știau încotro să se îndrepte.

— Foc, pentru Dumnezeu! urlă Bătrînul.

Am apăsat pe trăgaci. În clipa următoare, tancul inamic luă foc. Din el țîșnea un fum negru, des și grețos. Prin manlohul pilotului își scoteau limbile flăcări roșii. Un locotenent încerca cu disperare să iasă din turela al cărei capac căzu în față. Rămase agățat de ea. Flăcările săreau pe uniforma sa, îi cuprindeau părul. Se ridică pe jumătate scoțînd un strigăt înfiorător. Încerca să stingă focul cu mîinile goale. Din manloh au țîșnit din nou flăcări. Își duse mîinile în dreptul obrazului care ardea încet. Apoi dispăru în iadul din tanc.

Simțeam în nări un miros înăbușitor de carne arsă. Cineva se avîntă cu o grenadă în mînă. N-a mai apucat să o arunce spre noi. În clipa următoare zăcea strivit sub șenilele tancului nostru.

Cîțiva infanteriști stăteau lipiți de un zid, în speranța prostească că vor putea trece neobservați.

Heide rîse cu răutate. Mitraliera sa lătră. Infanteriștii au căzut grămadă cu burțile găurite.

Un bucătar fugea prin piață, încercînd să se adăpostească în spatele unui Sherman care ardea. O rafală din mitraliera turelei și omul se opri scurt, ca și cum s-ar fi lovit de un zid, își duse mîna la cap și scoase un strigăt ascuțit. Casca i se rostogoli în praf. Se răsuci, apoi se prăbuși; picioarele i se mișcau încet. Dintr-un tufiș apăru zgomotos un Sherman și îi smulse un braț care rămase agățat de șenile. Aveai impresia că face semne de rămas-bun cadavrului. Shermanul fu lovit de două obuze de 8,8 și explodă. Turela a fost aruncată în aer și a căzut înapoi cu un urlet strident. Țeava lungă a tunului se înfipse în pămînt.

Apăru un nou Sherman. O lovitură bine țintită i-a smuls turela, aruncînd-o drept într-o casă. Se putea vedea înăuntrul tancului. Din comandant nu mai rămăsese decît partea de jos a trupului. Fusese tăiat net, la mijloc. Agățate între podea și locașurile grenadelor atîrnau rămășițele trăgătorului. Cîteva intestine erau răsucite în jurul a ceea ce fusese cu cîteva minute mai înainte periscopul.

Tancul lui Mike, care avea montate pe turelă două aruncătoare grele de flăcări, prăji un detașament de infanteriști. Unii ridicau mîinile în semn de predare. Au murit sub șenile. Tancurile nu pot lua prizonieri. Nu te poți tîrgui cu aceste unelte ale războiului. Le distrugi sau ești distrus de către ele. Capetele de mort rînjite de pe gulerele noastre simbolizează cum nu se poate mai bine arma noastră.

Apoi totul s-a terminat, totul s-a sfîrșit. „Ei” nu avuseseră timp să tragă nici măcar un singur foc și nu ne scăpase nici unul de-al lor. Căzusem peste ei la fel de neașteptat precum surprinseseră ei infanteria noastră cu cîteva ore în urmă. Ne răzbunasem.

Am ieșit din tancuri. Cu ochelarii de protecție ridicați pe frunte, de la fîntîna din piață am băut așa cum beau caii însetați și am încercat să ne curățăm chipurile de ulei și praf. Aveam ochii injectați de sînge din pricina aerului acru din interiorul tancurilor. Răsuflăm cu greu. Ne durea gîtul și pieptul.

Cîțiva supraviețuitori au răsărit nu știu de unde. Ne priveau speriați. Unul dintre ei știa cîteva cuvinte germane.

— *Nicht schissen, Kameraden! Wir nicht Juden, nicht Japsen. Wir von Texas. Wir OK.*[4]

După două minute, eram prinși într-o discuție însuflețită. Ne arătam fotografii, începeam să rîdem împreună, să schimbăm amintiri. Noi nu pierdusem decît un singur om. Trăgătorul tunului din tancul locotenentului Herbert. Se închisese ermetic și nimeni nu observase că ventilatorul avea un scurt-circuit. Murise sufocat. Aveam și doi răniți. Unul era șeful echipajului tancului 531, plutonierul Schmidt. Avea brațul drept rupt. Se aplecase să ridice o hartă de pe podeaua turelei, chiar în clipa în care tunul reculase. Brațul lui Schmidt fusese redus la un fel de terci. Din umăr îi ieșeau așchii de os.

Unul dintre prizonieri, un infirmier american, i-a făcut o transfuzie de sînge chiar acolo în piață, lîngă fîntînă. Făcusem cerc în jurul lor, privind cu interes. De fapt plutonierul Schmidt avea noroc. Pentru el războiul se sfîrșise. Asta însă nu l-ar fi împiedicat pe Schmidt să moară, golit de sînge, dacă nu ar fi fost acolo americanul, cu banca sa portativă de sînge.

[4] *(germ.)* Nu trageți, camarazi! Noi nu evrei, nu japonezi. Noi din Texas. Noi OK. *(n. trad.)*

Celălalt rănit era un servant, venit de scurt timp la noi. Fusese atins în plămîni de o salvă de automat. Comandantul său de tanc, plutonierul-major Brett, a vrut să-și reîncarce pistolul mitralieră. Scăpase rafala și îl lovise pe servant. Povestea aceasta avea să-l ducă pe bietul om pînă în fața Consiliului de Război.

După trei luni am aflat că Brett a fost condamnat la moarte. La puțin timp după aceea a fost executat la Torgau. Servantul a murit după două săptămîni într-un spital din Roma. Se zvonea că împușcătura nu fusese întîmplătoare. Dar poliția militară a cercetat timp îndelungat, fără a putea găsi vreodată probe suficiente. Oricum, sfîrșitul a fost același pentru Brett. Nimic nu putea fi dovedit împotriva servantului. A murit singur în colțișorul lui.

La apelul prizonierilor, l-am făcut pierdut pe infirmierul american—un caporal din Lubbok—cel care îi făcuse transfuzia lui Schmidt. După patru zile l-am luat în tancul nostru pentru a-l ajuta să ajungă în liniile americanilor. I-am învinețit un ochi cu unt încins și i-am scos un dinte: un dinte îmbrăcat în aur, pe care, lucru destul de ciudat, nici Porta și nici Micuțul nu l-au vrut. Apoi l-am bătut cu lovituri de centură peste fluierele picioarelor, care s-au umflat zdravăn. Era pe jumătate evreu. Dichisit în felul acesta, va fi desigur trimis înapoi în Statele Unite și nu se va mai întoarce niciodată pe front. Avusese o idee bună cînd ceruse să-l lovim. Trebuie să fii prost să te duci voluntar pe front. Dar adevărat este că și voluntarii aveau partea lor bună. N-aș putea spune că îi disprețuiam. Și noi fusesem voluntari aproape cu toții, aveam deci admirație pentru oamenii aceia aspri care nu se dădeau înapoi de la nimic și care aveau curajul răspunderii faptelor lor.

Mulți visau să se aleagă cu un *Heimatschuss*[5]. Cel mai bine era un soldat dușman să-ți tragă un glonț acolo unde trebuie.

Lucru ușor pentru un trăgător de elită înarmat cu o carabină cu lunetă. Dacă glonțul se oprea într-un os, puteai fi sigur că treaba e ca și făcută. Dar înainte de toate trebuia să ai un unghi bun de tragere, pentru ca nimeni să nu poată mirosi vicleșugul.

Circulau adesea povești despre cîte un rănit scos din patul său de la spital și pus la zid pentru mutilarea voluntară.

---

[5] *(germ.)* HEIMATSCHUSS: Glonț de repatriere, care îți dă posibilitatea întoarcerii în patrie *(n. trad.)*

Într-o zi, grupa noastră a fost desemnată pentru o astfel de execuție. Era vorba de un subofițer. Se folosise de o grenadă, dar socotise greșit distanța. Trebuiseră să-i amputeze amîndouă picioarele de la șold. L-au legat de o targă pe care au sprijinit-o de zid. O execuție mișelească.

Toate execuțiile sînt ticăloșii, dar aceasta era mai cu moț decît toate! Așa cum spunea Porta pe cînd mergeam să ne luăm tainul suplimentar—o sticlă de secărică de cap de om—era ca și cum ai da cu piciorul într-un biet caporal pe moarte, care îți cerșește o bucată de pîine. Bătrînului i se făcuse rău, dar lui i se întîmpla adesea. Nu va fi niciodată un soldat adevărat. Dar ne uluise faptul că se poate înfuria unul cu tovalul gros ca Julius Heide, el care de obicei executa orice ordin fără să pună vreodată întrebări.

— Să tragi într-un bolnav, ce treabă spurcată! exclamă el dînd cu cizma într-o marmită. Ar trebui mai întîi vindecat și apoi împușcat. Așa ar fi corect. El însuși subofițer, știa că omul o făcuse într-adins și că își merita soarta. Un bun soldat nu face așa ceva. Unor asemenea lași le tai capul, dar e pur și simplu o murdărie s-o faci înainte de a ieși din spital. Dar chiar așa, să aduci în fața plutonului de execuție un om legat pe brancardă! Ar fi putut să mai aștepte cîteva luni. L-am fi adus într-o mașinuță. Atunci da, l-aș fi doborît cu plăcere. Dezertor ticălos! Ca și cum pentru el ar fi fost mai rău decît pentru noi!

Într-un fel, Heide avea dreptate. Dar Barcelona îi luă apărarea tipului cu grenada.

— Nu judeca niciodată atît de pripit. Oamenii au întotdeauna cîte o scuză atunci cînd fac prostii. Legea e cu două fețe. Un țînc de patru ani fură din cămară pentru că îi e foame, iar cele mai multe crime sînt făcute de oameni disperați. Un dezertor se apucă de prostii pentru că îi vine deodată să lase totul baltă sau i se face dor de ducă. Statul îi trage cam tare cu execuțiile capitale.

Consiliile de Război ale armatei germane nu căutau niciodată scuze unui om. Judecătorii nu cunoșteau decît cele mai aspre articole din cod. Făceau întreceri între ei: cine va obține mai multe capete. Într-o zi, am auzit într-un restaurant patru judecători lăudîndu-se cu numărul condamnărilor la moarte pe care le pronunțaseră. În întreaga lume, nici o altă armată nu avea atîtea Consilii de Război ca cea a lui Adolf Hitler. Erau adevărate uzine.

I-am întins pe răniți pe drum. Am anunțat prin radio tancurile amfibii și SPW-urile. În ele am înghesuit oamenii însîngerați care gemeau.

Porta și cu mine am ridicat un trăgător de la blindate. Printr-o gaură mare din spate îi ieșea plămînul.

Micuțul apăru ținînd în brațe un caporal. Jumătate din craniu îi crăpase; se vedea creierul.

În spatele unei grămezi de bălegar, am dat peste un ofițer cu obrazul smuls de o schijă de obuz.

Mai rele erau arsurile. Cînd le atingeai, carnea cădea de pe oase fărîmițîndu-se. Mulți dintre răniți mureau în mîinile noastre. Unii ne mulțumeau, alții ne blestemau. Un negru încercă să-l ucidă pe Micuțul cu cuțitul.

Am făcut două grămezi mari cu morți. Unii dintre ei nu mai erau decît niște mumii carbonizate.

Mii de muște bîzîiau în jurul cadavrelor. Nu am săpat prea adînc groapa comună. Atît doar cît să acoperim leșurile cu pămînt. Mirosul lor dulceag ne făcea rău.

Pe partea din față a tancului comandantului Mike era așezat un sergent de Stat Major. Îl cinstisem cu rachiu și era puțin afumat. Se porni să trăncănească: regimentul său nu era în stare de alarmă deoarece crezuseră regiunea curățată.

Camarazii lui îl priveau cu scîrbă. Citi apoi și în ochii noștri disprețui, își dădu seama că ceea ce-i scăpase era un lucru îngrozitor. Dintr-o săritură înșfăcă pistolul lui Barcelona și-l vîrî în gură și apăsă pe trăgaci. Creierul fu împroșcat pînă pe țeava tunului. L-am fi putut împiedica lesne, dar nimeni nu făcuse nici o mișcare.

Comandantul Mike lovi disprețuitor cadavrul cu vîrful bocancului.

— Și cînd te gîndești că era cătană bătrînă!

— Ce, era un veteran? întrebă mirat locotenentul Frick.

Mike trimise un jet lung de tutun gălbui pe chipul mortului.

— Insignele pe care le are pe mînecă ticălosul ăsta arată douăzeci și cinci de ani de serviciu militar. Mai bine ar fi putrezit la Barrack Fields. Și-a condamnat la moarte proprii lui camarazi!

— Scîrbos lucru mai e și războiul ăsta, mormăi Bătrînul.

Comandantul mîzgăli un raport pentru subofițerul cu transmisiunile.

— *Rinocerii* către *Scroafa*. Șeful. Treizeci și șase care de luptă, zece camioane, șaptesprezece mașini distruse. Numărul morților și răniților necunoscut. Pierderile noastre: un mort, doi răniți, un sergent și un subofițer. Aștept întîlnire cu regimentul de blindate inamic. Continui operația pe proprie răspundere, întrerup contactul. Terminat.

Noi zîmbeam, pricepusem. Mike avea de gînd să nimicească, de unul singur, regimentul inamic. Comandantul ieșit din rîndul trupei dorea să strălucească în fața *dumnealor*. Voia să le arate celor ce purtau insignele roșii ale Statului Major că nu numai ei își cunoșteau meseria. Să întrerupi contactul era un lucru destul de cutezător. Nimeni nu ne va mai putea auzi în următoarele trei sau patru ore. Juca o carte mare Mike. Dacă va izbuti, va fi acoperit de glorie. Dacă nu, va sfîrși la Torgau, presupunînd că se va întoarce viu. Asta era legea aspră a războiului. Așa cum spunea adesea micuțul Legionar:

— Încearcă-ți norocul, flăcăule. Abia atunci vei afla dacă ești un erou sau un ucigaș. Nu în fiecare zi te poți alege cu o medalie într-o luptă hotărîtă de *dumnealor*. De multe ori lucrul ăsta este rodul unei porniri în care pui totul pe o singură carte. Și mai ales, mă-nțelegi, lasă-te pe seama lui Allah.

Micuțul Legionar era un tip ciudat. Era cel mai credincios dintre noi, dar totodată și cel mai crud. Odată i-a spintecat burta unui SD foarte încet, folosindu-se de lungul său cuțit arab. Și asta pentru că omul trăsese într-o troiță veche de la marginea drumului. Sfîrșindu-și treaba de măcelar, Legionarul se mai înverșuna să lovească testiculele victimei sale, șoptind: „Nu trebuie să te atingi de lucrurile sfinte... Nu trebuie să le atingi...”

— La posturi, comandă Mike. Blindate, înainteee, marș!

Aplecați pe jumătate peste trapele deschise, am trecut prin tufișurile scunde, apoi prin albia unui rîu, plină cu apă stătută și noroi puturos. Din hoiturile vitelor se înălța un miros respingător.

Mașina locotenentului Herbert se împotmoli.

Comandantul Mike se porni să înjure ca un păgîn. Ieși din tancul său. În noroi pînă la genunchi, dădu cu piciorul într-un șobolan mort, și îl țintui cu privirea plină de mînie pe locotenent în turela lui.

— Neisprăvitule! ce-ai făcut?

— Accident neprevăzut, mormăi locotenentul.

— La mine nu țin accidente de-astea, zbieră Mike scos din fire. Nu ești la plimbare pe Kurfürstendamm. Ești la război și răspunzi de un tanc care valorează un milion de Reichsmarks. De milion mă lipsesc, dar de ladă am nevoie. Cine-i tontul care te-a făcut locotenent? Scoate-l de acolo, Beier!

Micuțul și trăgătorul nefericitului tanc agățau cablurile de remorcare.

— Strînge-l bine în chingi, rîse Micuțul.

Cablurile groase de oțel cîntau întinzîndu-se ea strunele unei viori. Puteau să se rupă în orice clipă și de-ar fi nimerit pe cineva l-ar fi ucis pe loc. Nu ar fi fost pentru prima oară. Cel însărcinat cu remorca deveni nervos. Dădu drumul cablului din mînă și fugi la adăpost în spatele tancului. Neavînd la îndemînă altceva, Micuțul îi aruncă o mînă de noroi în obraz.

— Pun eu mîna pe tine, nemernicule!

Urcîndu-se peste cablu îl ținu apăsat cu toată greutatea trupului său pe cîrligul de remorcaj.

— Dacă nu rezistă cablurile, s-a zis cu el, șopti Bătrînul.

— Bun soldat, încuviință Legionarul.

— Dar prost ca noaptea, rîse Porta.

— Asta-i valabil pentru toți soldații viteji și tocmai asta îi împiedică să aibă noțiunea riscului.

— Bagă de seamă, amenință Heide. Cred că nu vei pretinde totuși că eu sînt un prost? De douăzeci de ani nu s-a mai pomenit un subofițer care să aibă note atît de bune ca mine la terminarea școlii. Care dintre voi mă poate bate la tactică?

— Dar ce, tu ești curajos, măi aspirant de general?

Heide își lovi crucea mare din aur agățată pe pieptul său.

— Îți închipui poate că am primit-o la bordel?

Crucea germană din aur era mîndria lui Heide. Nu se despărțea de ea nici atunci cînd se scălda.

— Bine, bine interveni Bătrînul, dar curajul tău nu este ca cel al Micuțului. Tu te bați din plăcere. Îți place să ucizi. Micuțul nu prea știe ce face. El omoară fără să gîndească. De-aș fi în locul bunului Dumnezeu,

Micuțului i-aș opri un loc în raiul meu, iar pe tine te-aș azvîrli afară. Astăzi te bucuri să-i ucizi pe cei pe care îi numim dușmanii noștri. Cînd războiul se va sfîrși și vei putea să faci pe al dracului prin curtea vreunei cazărmi, te vei aranja să-i poți perpeli la foc mărunt pe recruți atunci cînd tipii te vor călca pe coadă sau vor avea o mutră care nu îți convine. Ești un asasin sadic, dar nimeni nu-ți poate face ceva. Legea te apără. Sînt puțini cei cu note atît de bune ca ale tale. Ești un subofițer trăsnet, un soldat fără frică, corect pînă în vîrful unghiilor. Cînd vom înceta să ne batem, vei fi mîndria diviziei, un exemplu pentru cei noi. Dar, pe cinstea mea, mi-e silă de tine!

— Amin și noroc! strigă Porta ridicîndu-și paharul. Predica pastorului Baier s-a terminat.

Julius Heide era stacojiu la față. Doar Bătrînul își putea permite așa ceva. Oricare altul ar fi fost răsplătit cu o lovitură de cuțit în spate cu primul prilej.

— Hai, hai, mai repede! strigă comandantul Mike, fluturîndu-și brațele.

Am început să scoatem încet tancul din mocirlă. Micuțul se lungi cu burta peste cablurile de oțel. Comandantul îl ajută să le țină să nu scape din cîrlige. Blestema ca un surugiu, îl făcea cu ou și cu oțet pe locotenentul Herbert, care ne privea neputincios din turelă.

Îndată ce tancul a fost repus pe pămînt, Herbert fu nevoit să părăsească turela, unde îl înlocui Lehnert, un subofițer. Dar nimeni nu-și bătu joc de bietul tinerel. Mai văzusem un căpitan pus pe liber și înlocuit în fruntea companiei sale în plin atac de către un simplu plutonier. În timpul bătăliei de la Bielgorod, un colonel a fost despuiat de comanda regimentului său. Rămăsese întins între picioarele telegrafistului său cît timp a durat bătălia. Locul său din turelă a fost luat de un tînăr comandant. Colonelul ăsta o sfîrșise rău. Trimis înapoi în Germania, condamnat să facă cinci ani la Torgau. Cînd rușii au cucerit orașul, a fost ucis din greșeală de către unul dintre deținuți.

— Rămîi pe loc! mă preveni Porta.

Un *Jabo* dezlănțuit descrise un cerc. Trecu peste noi razant. Credeam că își va agăța tinicheaua. Dar se urcă din nou și se mistui după munte o dată cu camarazii săi.

— Un Julius Heide canadian, făcu Porta cu răutate. Peste cîteva minute se va lăuda la popotă că a omorît doi nemți de la blindate.

— Crezi că a riscat atît doar pentru asta?

— Te cred! ținea neapărat să aibă sînge de neamț pe avionul său. Dacă dau vreodată ochii cu el seara la cîrciumă! Ținea morțiș să-și bată joc de noi înainte de a se face nevăzut. Dar dacă bunul Dumnezeu e cu noi, vom fi răzbunați. Dacă lichidăm tancurile care trebuie să treacă pe aici și dacă patronii domnilor de adineauri își dau seama că au zburat pe deasupra pozițiilor noastre...

Nu m-am putut abține să nu rîd, în ciuda spaimei.

— Da, ai dreptate, cu siguranță că se va lăuda că a doborît doi friți de la blindate.

— Iar la urmă șeful său de divizie va încheia socotelile, se bucură Porta, iar Julică-canadianul va da de dracu'.

Comandantul Mike chema echipajele. Ne-am așezat în jurul lui printre tufișuri.

— Aveam înaintea noastră trei kilometri de drum descoperit. Cînd se vor arăta americanii, primul tanc va înainta pînă la curbă, acolo unde drumul pătrunde în pădure. Acesta va fi tancul tău, Beier. Rămîi pe flancul stîng. Frick, tu stai pe dreapta. Te vei ocupa de ultimul tanc din coloană, în clipa în care acesta va ieși din curba, de după deal. Dar vă previn, să nu faceți pe deștepții! Dacă vreunul dintre voi se apucă să tragă prea devreme, îl dobor cu mîna mea.

Fu cît p-aci să-și înghită trabucul și urmă jovial:

— Cele șaisprezece tunuri vor trage toate deodată. Fiecare obuz drept în țintă. După prima salvă, terenul va fi împărțit în zone. Fiecare tanc face curățenie în fața lui.

Scuipă lung în direcția unei păsări care ciugulea, o atinse și pe față îi apăru un rînjet lat.

— Am atins-o! spuse el cu mîndrie.

Mușcă din ghemotocul său de tutun și îl trecu, ca de obicei, Bătrînului.

— Trăgătorul care trimite un obuz în vînt, s-ar putea să o ia pe urmele lui, dacă pun mîna pe el. Păstrați-vă mintea limpede, băieți, lăsați-i pe americani să înceapă marele pelerinaj la Muntele Părerilor

de Rău. Habar n-au de prezența noastră și nici nu ne pot repera. Proba: cele trei avioane de adineauri. Rămînem ascunși aici.

Privi bănuitor în jurul său și întrebă, mieros:

— Nădăjduiesc că printre trăgători nu sînt boboci. Dacă sînt, să fie înlocuiți imediat cu oameni antrenați. Așijderea și tinerii comandanți de tanc. Aici nu e vorba de grad, ci de experiență. Puțin îmi pasă cine se cațără în turelă, cu condiția să fie un maimuțoi bătrîn. Unul singur să facă pe el și ne jupoaie cowboyii de vii. Se ridică și ordonă scurt: La posturi, în poziție de luptă!

Ne-am strecurat pe locurile noastre. Am încercat aparatul de radio, am verificat dispozitivul electric de tir. Heide se întreținu cu glas scăzut cu radiotelegrafiștii celorlalte tancuri. Plutonierul Slavek se însurase prin procură. L-am felicitat. Fu nevoit să povestească tot ce făcuse cu logodnica sa pe care n-o cunoscuse decît cinsprezece zile. O întîlnise în cursul ultimei sale permisii.

Pentru un soldat de meserie, însurătoarea era un lucru înțelept. Cei mai mulți dintre răcanii vechi se însurau. Soția primea astfel întreaga soldă, dacă nu, aceasta trecea în contul ajutorului de iarnă. Nu aveam prea multă considerație pentru această operă de binefacere, după cele trăite pe frontul de est.

Jucam zaruri pentru a ucide timpul. Deodată, Micuțul întrebă cu fățărnicie:

— Ia spune, Porta, cine e moștenitorul tău? Dacă vei fi vreodată ucis? Eu îți las ție totul, doar știi, se grăbi el să adauge. Aurul, pe care îl port în săculețul verde din jurul gîtului, este al tău, dacă într-o bună zi voi trece pușca pe stînga.

În colțul buzelor lui Porta miji un zîmbet și el rostogoli zarurile, scuturînd paharul deasupra capului.

— Tare șmecher te mai crezi! Voi avea aurul tău? Știu eu la ce te duce mintea. Ia spune, ai scornit asta singur, din căpîțîna ta?

— Doar nu-mi poți ghici gîndurile! se împotrivi Micuțul indignat. Pe cuvîntul meu de cinste, vei avea aurul meu. Mi-am făcut testamentul, la fel ca doamna aceea din cartea pe care am citit-o zilele trecute.

— Mulțumesc, rînji Porta. Nu-ți face griji pentru mine. În Balcani, un tip bine, ziua paznic de cai, iar noaptea haiduc, mi-a prezis

viitorul. Într-o seară pe cînd beam cafea stropită cu șliboviță, mi-a propus să-mi citească în cafea. Era de-a dreptul neliniștitor. Deodată, după ce s-a holbat vreo zece minute bune în zaț, în timp ce eu mă gîndeam la o puicuță pe care mi-o pusesem de-o parte numai pentru sufletelul meu, iată că se pornește deodată să sporovăiască: „Porta, văd aici chipul tău strălucitor, cu un nimb de glorie. Ah! Nu! Mă înșel, e neon, nemaipomenit! Numele tău deasupra Berlinului. Vei fi un mare om de afaceri. Nu vei face nici un rău tîrfelor. Vei da codoașelor ce li se cuvine. Vei fura fără să fii prins. Vei trece printr-un război crîncen. Prietenii și dușmanii îți vor purta sîmbetele, dar vei scăpa. Vei supraviețui tuturor; vei vedea o mulțime de înmormîntări, dar a ta este atît de departe în viitor încît nici n-o văd în ceașcă. Vei ajunge să trăiești o sută de ani. Nu văd moartea."

— Crezi că ar trebui să-mi dau în cărți? întrebă Micuțul interesat, mîngîindu-și săculețul verde.

— Asta n-ar strica, încuviință Porta. Dacă vor să te facă să înghiți aiureli urîte, le tragi o mamă de bătaie. Dacă sînt chestii plăcute, le dai un ban și crezi cu neclintire în palavrele lor. Un sfat, Micuțule! Ferește-te de testamente. E un lucru primejdios, mai ales atunci cînd moștenitorii tăi îți bănuiesc bogăția.

Micuțul își încreți fruntea. Era atît de adîncit în gîndurile sale, încît uită și de zaruri și cînd i-am amintit a fost degeaba.

Privea în gol, trecîndu-și mecanic degetul mare de-a lungul lămpii de control de deasupra închizătorului. În sfîrșit, izbucni:

— Ticălosule, nepricopsitule, lepădătură, ai fi în stare să omori un prieten pentru o mînă de aur?

Porta ridică din umeri.

— Nu sînt decît un om slab, iar banul este ochiul dracului. Te împinge să faci lucruri ciudate. Dar cum spuneam: testamentele nu fac nici două parale.

Micuțul zornăi zarurile, lovi cu piciorul într-o grenadă și urlă scos din fire:

— Îți bați joc de mine! Acum am priceput. Vă bag în mormînt pe toți, pe cuvîntul meu! Puse mîna pe o grenadă. Am cerut unui tip de la birouri să-mi facă o hîrtie precum că-ți las tot ce am, dacă bineînțeles nu te moștenesc eu pe tine cînd vei muri. Dacă nu, vei lua de pe jos.

— Toate astea mi se par cam încîlcite, rinji Porta. Atunci cînd îți faci testamentul, în primul rînd trebuie să te asiguri împotriva spiritelor întunericului. Îmi spui că sînt moștenitorul tău. Eu sînt omul de afaceri, iar cei de țeapa asta, cu tot gulerul lor alb și unghiile lor lustruite, sînt niște indivizi tare ciudați. Dacă unul dintre ei îți dă un trabuc, o face cu nădejdea că-i vei pasa o cutie întreagă. Oamenii de afaceri au toți cîte un fir direct cu Satana. Asta trebuie negreșit, din pricina concurenței. Așa-i legea junglei. Bagă-ți asta bine în căpățînă, caporal Wolfgang Creutzfeld, doar cei tari ajung. Mulți au încercat meseria asta, dar puțini sînt cei aleși. Concurenții te pîndesc, ascunși printre tufișuri, gata să-ți smulgă cămașa de pe tine. Dar dacă știi să te descurci, gologanii ți se vor scurge singuri din buzunar. Iar toți prietenii, cu toate că te vor urî, îți vor cînta în strună. Cu cît vei fi mai mare și mai urît de toți, cu atît mai multe plecăciuni îți vor face. Scuipă pe covorul din casa dușmanului tău: va spune că ai haz. Telefonează la ora două noaptea unui președinte de tribunal și ia-l la zor: ți se va da dreptate. Flutură-le pe sub nas un teanc de bancnote, toți vor fi la picioarele tale. Dar să nu stai prea mult să-ți alegi mijloacele. Trebuie să ai cîțiva oameni de încredere, care să fie în stare să pună la cale un mic accident. Să tai cu ferăstrăul axul din față al Jaguarului rivalului tău, nu e nici asta o idee prea rea.

— Păi ăștia sînt gangsteri! se împotrivi Micuțul.

— Așa-i dacă vrei să fii om de afaceri. Trebuie de asemenea să ai o groază de spioane: le bagi în paturile adversarilor tăi. Cu capul pe pernă spui tot. Puicuțele astea sînt cam ca cercetașii din armată, te informează.

Chipul Micuțului se destinse.

— N-ai decît să organizezi toată chestia, așa cum fac militarii.

— Întocmai. De asta sînt foarte atent la cursurile de tactică. Directorii tăi comerciali sînt trupele de blindate. Oamenii tăi secreți, de încredere, sînt comandourile de șoc.

— Iar infanteria mea?

— Toți amărîții care trudesc pentru o leafă de mizerie. Stropitorii de cerneală din birouri. Cînd vreo tîrfă ți-a făcut serviciu mare, îi dăruiești un palton de astrahan.

— Habar nu am ce e asta! exclamă Micuțul. Cum arată așa ceva?

— Negru și buclat.

— Aha! Chiorul se plimbă cu așa ceva.

— Ce neghiob, mîrîi Porta cu dispreț. Ce are el sînt zdrențe de pudel roase de molii, pe care un șarlatan i le-a plasat drept astrahan.

Aparatul de radio zbîrnîie:

— Tancuri inamice. Toți la posturi. Întrerupeți legătura radio cu exteriorul.

Îmi iau locul în spatele periscopului. Porta pornește dinamul. Micuțul verifică piedicile de siguranță. Introduce o grenadă antitanc în chiulasă.

— Executat încărcarea, anunță mecanic, ținînd o nouă grenadă în mîini. Buncărele cu muniție stau deschise. Grenadele lungi lucesc, bine rînduite. Au un aer nevinovat, dar peste cîteva minute ele vor răspîndi groaza și moartea, vor scuipa foc, vor face să țipe de durere oameni înspăimîntați. Prin trapele lăsate deschise, puteam urmări cu privirea mulțimea de tancuri inamice care înaintează în formație strînsă pe drumul asfaltat și bătut de soare.

Apăs ușor pe pedală. Motorul electric vibrează. Turela se rotește fără zgomot. Doi ochi exact printre cei doi copaci în clipa în care voi începe tragerea.

Comandantul Mike pîndește la nivelul turelei sale, cu binoclul așezat în fața lui, ascuns de o tufă de iarbă. Cînd va veni clipa să deschidem focul, va face semn cu cascheta.

Un întreg regiment de care blindate. Visul oricărui comandant de tancuri. Ne era servit pe o tipsie de argint.

— De necrezut, șopti Bătrînul. Dacă nu ne zăresc, în două minute s-a zis cu ei.

O ciocîrlie își înălță trilul sub cerul albastru. La marginea pădurii o cireadă de vite privește curioasă toate tancurile acestea. Așezați pe o șaretă de cărat bălegar, doi țărani beau vin de Chianti, își mai trag sufletul, nebănuind ce se află în spatele digului. În cîteva clipe se vor trezi prinși la mijloc în lupta dintre doi uriași.

Fac zîmbind semne către americani, care le răspund voioși.

Sîntem atît de încordați încît nimeni nu îndrăznește să vorbească. Ochii îmi sînt lipiți pe cauciucul din jurul vizorului periscopului.

Peste cîmp aleargă un cîine. Unul dintre țărani aruncă un băț după el. În jurul florilor care ascund tunul, zumzăie albine. Pe turelă se plimbă o șopîrlă. O stăncuță ciugulește un melc mare.

Cei de dincolo cîntă acum. Cel care îi conduce are un frumos glas de bariton.

Iată primul tanc în cîmpul meu de ochire. În afară de pilot, întreg echipajul mi se înfățișează drept țintă.

Mike își înalță cascheta.

— Foc! ordonă Bătrînul.

Cele șaisprezece tunuri grele scuipă foc toate deodată. Deplasarea aerului culcă la pămînt tufișurile. Toate cele șaisprezece grenade nimeresc în plin. Oamenii sînt azvîrliți în aer. De peste tot izbucnesc flăcări uriașe.

Următoarea salvă incendiază alte tancuri.

Rotesc turela. Micuțul împinge încărcătura cu fruntea. Pieptul său gol este scăldat de sudoare. Tragem grenadă după grenadă.

Caii de la șaretă se cabrează. Unul dintre țărani rămîne agățat. Vitele forțează țarcul și se năpustesc drept înspre foc.

Toate carele inamice ard pe șosea.

— Cu obuze explozibile, foc! ordonă comandantul Mike.

Obuzele explodează în mijlocul oamenilor, care urlă înnebuniți de durere. Pînă și morții sînt azvîrliți în aer și sfîrtecați din nou. Pentru a încheia tragem cu obuze S.

Drumul pare acum o mare de flăcări.

— Porniți motoarele, comandă Mike. Blindate, înaintee, marș!

Este rîndul militarilor și al aruncătoarelor de flăcări.

Înaintăm de-a lungul acestui iad arzător. Turelele se rotesc, mitralierele latră. Răniți și morți sînt sfîrtecați de proiectile. Dintr-o grămadă de cadavre se ivește un soldat înnebunit, cu mîinile întinse înainte cu gura larg deschisă, cu ochii încremeniți. Flacăra unui aruncător îl linge cu limba sa galbenă de foc. Soldatul se carbonizează într-un nor de fum negru.

Mike face semn de încetare.

— În coloană marș! Direcția: regiment!

Își freacă mîinile.

Restabilim contactele prin radio. Rîdem. Yankeii nu au tras decît un singur foc. Datorită unui bătrîn sergent american prea limbut am exterminat un regiment întreg fără nici o zgîrietură de partea noastră.

Comandantul Mike a chemat Statul Major al regimentului. În glasul său se simțea mîndria și bucuria.

— *Rinocerii* cheamă *Scroafa*. Vă ascult.

— Aici *Scroafa*. Vorbiți, *Rinocerii*.

— Șeful *Rinocerilor*. Regimentul de blindate inamic, lichidat. Fără prizonieri. Nu avem pierderi. Preț: o mie și cinci sute de grenade, opt sute de obuze explozibile, trei sute de obuze S. Pentru cercetarea aeriană: harta nr. 3, drumul 6, punctul A2. Terminat. Vă ascult.

— *Scroafa* către *Rinocerii*. Felicitări. La raport. Comandantul. Terminat.

Pagină intenționat goală

— Mie îmi place mai mult retragerea decît înaintarea, declară Barcelona. Iată-ne sorbind fresa. Dacă mîine înaintăm, va trebui să ne bălăcim prin ochiurile de apă scîrboase. Cînd înaintăm ne scot sufletul. Și apoi m-am săturat pînă în gît de fetele de la Ida. Au devenit un fel de tovarășe de front. Le cunosc fiecare fir de păr. De două luni ne tot promite Ida prospătură. Minte de îngheață apele.

— Mîine! strigă Porta cu ochi strălucitori, înfățișîndu-ne două chiftele din măduvă. Mîine vreau să dorm în patul împăratului Abisiniei, să siluiesc regina și toate prințesele.

— Poate că vor fi de acord, spuse visător Gregor Martin. Poate că și lor le plac puțin bruftuiala și vlăjganii care put a hoit.

— Sîntem în plin epos, decretă Bătrînul. Într-o bună zi, toate astea se vor termina și va trebui să ne spălăm.

— Cînd vom ajunge la Roma, vreau să mă înec în șampanie, să beau pînă îmi va ieși pe nas și pe urechi, spuse Porta. Vreau să torn în mine pînă cînd voi plînge cu șampanie, iar apoi mă voi duce să-i caut pricină unui anumit individ și să-l desființez. Un nemernic căruia nu-i plac nici berea și nici fetele.

— Dacă vom avea timp la Roma, spuse Heide, dacă ceilalți nu ne vor zori prea tare, vreau în primul rînd să mă bag într-un pat mare cu baldachin și perne de mătase. Și așa jegos cum sînt vreau să mă dezbrac. Apoi vreau să dorm și să nu mă trezească nimeni. Voi ieși apoi în oraș și îmi voi dibui o cuconiță adevărată, cu desuuri elegante. Și voi face dragoste cu ea, ba chiar de mai multe ori. După aceea mă voi îmbăta și apoi nu avem decît să ne retragem din nou.

— Mai vreau fresa, strigă Porta. S-o ducem așa întruna. Să le golim butoaiele, să ne culcăm cu femeile lor, să le spurcăm culcușurile. Roma, Milano, Innsbruck și, pentru a încheia, ne vom da poalele peste cap la Berlin.

Șuieratul unui fluier ne-a chemat la realitate.

— La posturi! Adunarea în fața tancurilor, ordonă comandantul Michael Braun.

— Mor de somn, mîrîi Porta.

Am ajuns împleticindu-ne pînă la tancurile noastre. De patru zile nu mai închisesem ochii.

— Voi adormi în timpul mersului, amenință Porta.

Mike zbiera cu ochii injectați de sînge din pricina oboselii.

— Voi arunca în aer o coloană întreagă, dacă adorm, zise Porta.

— Regina n-o să te mai vrea, dacă ți-e somn în halul ăsta! făcu Heide.

— Puțin îmi pasă mie de regină, bolborosi Porta. Vreau să ațipesc.

— Nu va fi mulțumită, urmă Heide, care era pus pe ceartă.

Pornisem la drum.

Două tancuri s-au răsturnat în șanț: piloții adormiseră.

Au apărut sute de *Jabo*, măturînd totul în calea lor. Un singur tanc să fii trecut descoperit și se repezeau cîte două în picaj asupra lui.

Avioanele semănaseră panica în batalionul 2. Atacul lor durase două ore. Compania noastră a pierdut toate Pantherele și jumătate din oameni.

Porta a fost nevoit să se rostogolească pe povîrniș să-și stingă uniforma care ardea.

Ridicasem tabăra în munți și așteptam întăriri. Carele blindate sosiseră—tancuri Tiger de șaizeci și opt tone cu tunurile lor de mare putere de 8,8 cm. Cei noi nu soseau ca de obicei în formații strînse, printre ei nu erau boboci, ci numai vulpoi bătrîni, trecuți prin multe. Mare parte din ei mai purtau încă uniforma de pe frontul de est.

I-a luat în primire plutonierul major Hoffmann, cea mai mare lepădătură dintre toți *Hauptfeldwebelii*. Îi plăcea să-și audă glasul și se umfla în pene la cel mai mic prilej. Cînd voia să facă pe binevoitorul, îi boteza pe subofițeri cu nume biblice. Cînd era furios, din gură îi ieșeau

numai murdării. Cînd era normal, adică precum o vită, se folosea de denumiri misterioase; taur de bălegar, căpățînă de iepure, șoarece de umbrelă etc.

Hoffmann avea două ordonanțe, cu toate că nu avea dreptul la nici una. Unul dintre oameni era pe post de valet. Pe vremuri, înainte ca soarta vitregă să-l facă să ajungă în serviciul majorului, fusese *maître d'hôtel* într-unul din cele mai mari hoteluri din Berlin. Celălalt era om la toate și paharnic, însărcinat și cu servirea mesei atunci cînd Hoffmann mînca singur.

Într-una din zile, Micuțul fumase în front și Hoffmann îl pusese să se cațere de douăzeci și patru de ori pînă în vîrful unui stejar. De fiecare dată cînd Micuțul ajunsese sus, Hoffmann îi ordona să croncăne.

Hoffmann avea un favorit: Vierul, fostul *Stabsfeldwebel* de la închisoarea militară din Hamburg-Altona, aruncat acum în chip de șef de birou la companie. Încercasem să-l încondeiem la Frick și Mike. A fost zadarnic. Vierul nu se clintea de acolo, precum un melc din cochilia lui, sfidîndu-ne.

Într-o noapte i-am făcut o glumă urîtă. L-am înșfăcat în timp ce sforăia. Cît ai clipi, l-am legat, cu ochii acoperiți, de un copac. Am ațintit apoi asupra lui o pușcă-mitralieră italienească.

Dimineața, cînd a fost eliberat, Vierul era ca o cîrpă.

Lui Hoffmann i se păruse că povestea are haz, tratîndu-i pe autori drept glumeți. Dar în ziua în care o grenadă dezamorsată a fost aruncată în fața lui, pe masă, glumeții au devenit ca prin farmec, ucigași, sabotori și mai știu eu cîte.

Alarmă poliția secretă, care delegă un comisar de la secția criminală; acesta după ce umblă beat timp de trei zile datorită pivniței dosite a lui Hoffmann, se duse fără să fi rezolvat nimic. Nu uită însă să ia cu el patru cartușe de Camel și două șunci de miel afumate, făgăduindu-i lui Hoffmann că se va întoarce curînd să-și continue ancheta.

Hoffmann i-a răspuns mîrîind. Se plînse la conducerea regimentului, unde drept mîngîiere i s-a amintit că el însuși făcuse apel la poliția militară. Jură că de acum înainte va urma sfatul bătrînesc: nu trezi niciodată autoritățile, lasă-le să doarmă în pace, căci e mai greu să le adormi la loc!

Eram adunați în fața punctului de comandă și ne era frig. Spilcuitul întîrzia ca în fiecare dimineață. Pentru a ne enerva puțin. Cei vechi purtau cîte o salopetă peste uniformă. În felul acesta eram siguri că vom fi aleși pentru serviciul tehnic. Singurul loc unde nu ne putea controla nimeni. Porta ținea în mîini un clește și patru chei franceze. Din buzunar se ivea o cutie cu bujii ce sărea în ochi. Micuțul strîngea sub braț o pompă de benzină. De cinsprezece zile o tot căra cu el. Hoffmann încă nu mirosise vicleșugul.

Noii veniți erau înșirați pe partea stîngă cu ranițele în fața lor. Aveau mantalele și măștile de gaze noi-nouțe agățate pe după umăr, iar de centură le atîrnau căști de oțel.

Porta ascundea în căușul mîinii țigara aprinsă. Dacă Hoffmann l-ar fi văzut, ar fi turbat.

Acesta a ieșit de la punctul de comandă urmat de aproape de Vier care ținea ordinul de zi și cele șase creioane colorate. Se ținea exact la trei pași de plutonierul-major, oprindu-se și înaintînd în același ritm cu el.

Hoffmann se înfipse cu picioarele rășchirate în fața companiei. Deschise gura cît o șură scoțînd un soi de muget sălbatec:

— Companie, drepți! La dreapta!

Așteptă cîteva clipe să vadă dacă cineva îndrăznește să miște și rînji mulțumit.

— Pe loc repaus, ordonă. Și așa, zebre rozalii, vă închipuiți că va ține mereu chiulul cu serviciul tehnic? Astăzi e ultima oară, adunătură de puturoși! Tehnicienii să iasă din rînduri! Două treimi din oameni au făcut cîte un pas înainte. Ceilalți au rămas pe loc cu ochii pierduți în gol.

Hoffmann se îndreptă către ei, urmat mereu de Vier.

— Tu, cel de colo, strigă el, țintind cu degetul întins un caporal-șef, de unde ai pistolul ăla care ți se bălăbănește pe fund?

Caporalul a fost nevoit să-i dea pistolul. Spilcuitul era încîntat. Să iei pistolul unui soldat, înseamnă să i-l smulgi din suflet.

Invocînd ținuta neglijentă și lipsa de disciplină, ordonă oamenilor trei exerciții prin mlaștină. De fapt, voia să-și arate puterea absolută.

Cînd, năclăiți de noroi și de mătasea broaștei, oamenii au luat din nou poziția de drepți în fața lui, era în al noulea cer.

— Măi păduchioșilor, cred că știți acuma unde vă aflați; într-o adevărată companie prusacă, unde domnesc ordinea și disciplina. Vă dați seama acum—urmă el plin de siguranță—că nu faceți nici cît o ceapă degerată. Aici eu comand, doar eu. Dacă am chef să vă turtesc căpățîna, v-o fac piftie. Dar dacă vreunul dintre voi—lucru care m-ar umple de mirare—dovedește că are un dram de inimă în burtă, îl fac subofițer.

Nici nu-și dădea seama că minimaliza importanța subofițerilor strigînd în gura mare că este suficient să ai puțină inimă în burtă pentru a primi un galon. Cei de țeapa lui Porta înțeleseseră lucrul ăsta de o veșnicie și nu ținteau deloc un asemenea grad: „Doar proștii vor să fie avansați, cei isteți stau în banca lor", îi plăcea lui Porta să spună.

Dintre noii veniți, trei au fost trecuți la secția noastră, printre care un caporal-șef cu opt ani de serviciu. Ranița din spate îi era plină cu lucruri furate. Se îndreptă către Bătrîn.

— Tu ești șeful secției? Sînt fostul șofer al comandantului suprem al Veneției. Am fost instruit special pentru serviciul de intendență... Habar n-am de serviciul de pe front... de altfel nici nu vreau să-l cunosc. Dacă îmi ceri să-ți aduc uniforma comandantului de divizie, n-ai decît să-mi spui și ți-o aduc pe loc. Mă cheamă Gregor Martin. Sînt caporal-șef. Înainte de a apăra palma aia de pămînt care se cheamă patrie, eram șofer pe o dubă cu mobilă. Am fost cu mașina prin toată Europa. Am intrat cam în toate marile case, livrînd mobilele mele de epocă, proaspăt ieșite din fabrică. Patronul mă învățase să falsific marfa și te pot face să crezi că un scaun din lemn încă verde i-a folosit fundului lui Napoleon.

— De ce n-ai rămas la generalul tău de la Veneția? întrebă Porta curios.

— Vechea poveste: o femeie, lămuri Gregor Martin cu suspine în glas. Mi-a făcut semn de peste Canal Grande. Am vrut s-o văd mai de aproape, am trecut podul Rialto. Eram grăbit și, așa cum poate știți, pe afurisitul ăsta de pod e mare înghesuială. Poți întîlni pe el pe cine nu gîndești. M-am trezit față în față cu un idiot de locotenent de marină. Mînca-l-ar rechinii sau peștișorii roșii! N-am căzut la învoială în privința felului în care trebuie să salute un caporal-șef. N-am știut să-mi țin limba în frîu.

— Ce i-ai spus? întrebă Micuțul plin de curiozitate, suflîndu-și nasul cu degetele.

— Nu-mi mai aduc bine aminte, dar în orice caz i-am zis să nu confunde Podul Rialto cu curtea unei cazărmi. M-a luat de guler vrînd să mă înhațe. Nici nu știu cum s-a întîmplat, dar l-am lungit la pămînt cu o dreaptă. L-am și burdușit puțin cînd s-o întind. Asta să-mi fie învățătură de minte să nu stau de vorbă pe un pod, căci deodată au apărut copoii, tăindu-mi amîndouă ieșirile.

— Eu m-aș fi aruncat în apă, spuse Porta.

— Ți-ai găsit, pe Rialto! Au ridicat niște chestii în amîndouă părțile. Marinarul de apă dulce mă amenința că mă doboară cu Waltherul său; a trebuit să-l oprească copoii. După aceea au vrut ei să mă curețe, deoarece în învălmășeală i-am scăpat unuia dintre ei o scatoalcă peste mutră iar altor doi le-am turnat un ghiveci cu flori în cap. M-am refugiat într-o cîrciumă. Ca să glumesc puțin, am zbierat din ușă: Trăiască Frontul Roșu, jos cu Mussolini!

„E adevărat, naziștii au luat-o pe coajă?" mugi barmanul scoțînd strigăte de bucurie.

„Acum cîteva minute", i-am răspuns și nu mințeam, erau lungiți pe Rialto printre flori.

Ne-am pornit să sărbătorim pe loc victoria. Patronul a făcut cinste cu șampanie. Eram atît de grăbiți încît nu mai aveam timp nici să desfundăm sticlele, le spărgeam pur și simplu de tejghea. Am dat foc fotografiilor lui Hitler și ale lui Mussolini în mijlocul încăperii. În timp ce toată lumea cînta: *Qu'on est bien dans les bras d'une blonde...*[1]

Doi dezertori s-au repezit să-și scoată uniformele și puștile din pivniță. Au început să tragă pe fereastră. Un sticlete se zorea să-și lepede țoalele într-o ladă de gunoi de sub poartă. Se întoarse apoi la noi să ne dea o mînă de ajutor la sărbătorirea victoriei.

Ne-a spus că de multă vreme avea legături cu partizanii. Iată că-și pune deodată o brasardă roșu-alb-verde și se numește singur șef al poliției din Veneția, începînd chiar din clipa aceea. Era un lucru hotărît de multă vreme. Ne atribui tuturor cîte o funcție.

Eram la umblătoare cînd a izbucnit tărăboiul. Aud focuri de pușcă, comenzi bine cunoscute. Latrinele din Italia nu au aproape

[1] *(fr.)* Ce bine e în brațele unei blonde... *(n. trad.)*

niciodată ferestre. Încerc deci să mă strecor ușurel, dar mă vede un găinar. M-au băgat la răcoare la Mestre, apoi la Chioggia. Dar *primul*[2] nostru, o secătură de colonel, nu m-a vrut. Nu-i plăceam nici lui, nici lui Porsche și nici generalului meu.

— Ce are a face Porsche în toată treaba asta? întrebă Barcelona care nu mai înțelegea nimic.

— Aflasem încă de pe vremea cînd generalul și cu mine eram în Rusia, lîngă Kerci, că bătrînul, mă înțelegi, avea o slăbiciune pentru mașinile de curse. M-am gîndit bine și mi-am zis: „Gregor, camionagiule, nu scăpa prilejul! Dacă ești în stare să hurducănești un cinșpe tone peste crestele munților și să faci dintr-un lucru nou unul antic, te vei descurca tu și cu automobilele sport." Am început să mă laud cu o cursă de automobile la care luasem parte—în vis, se înțelege! Am povestit că-l cunoșteam personal pe Sir Malcolm Campbell. Pînă la urmă, bătrînul n-a mai putut. A pus să mă cheme și m-a poftit să iau loc pe canapeaua lui... Să mor dacă mint!

Bătrînul era într-atît de curios să asculte descrierile mele despre mașini, încît a fost cît pe-aci să uite că trebuia să străbată trecătoarea Kerci cu divizia lui.

L-am făcut să înnebunească după un Porsche. A făcut el ce-a făcut și a dibuit două. Trebuie să recunosc că generalii știu niște trucuri care nu sînt de nasul nostru. Pe scurt, iată-mă ajuns șoferul său favorit. Ce mă mai îmbuiba cînd ne repezeam la Graz și Innsbruck. Bătrînul uita de divizie. O lăsa pe seama *primului*, secătura de colonel. Aveam regim special. Trei oameni mă ajutau la întreținerea mașinilor. Cînd eram surprins dormind ziua în amiaza mare, n-aveam decît să spun: ordin de la general să mă odihnesc înainte de a pleca cu dînsul. Aveam uniforme făcute pe măsură. Uitați-vă, mi-a mai rămas una. Ce timpuri! Eram plin de bani. Vindeam benzina la negru. Ce i-o fi venit țărăncii ăleia să treacă pe lîngă Rialto!

Colonelul m-a dus la general, la Lido. S-a pornit să mă facă albie de porci, dar a încercat să mă scape. Puteau să mă învinovățească de orice, puțin îi păsa generalului. El voia să alerge cu Porsche și știa că se putea încrede în mine. Doar că, ce vrei, o cămașă neagră mă văzuse urinînd pe Mussolini... adică pe fotografia lui. Atît a trăncănit încît

[2] Primul comandant cu operațiunile. *(n. trad.)*

bătrînul a făcut un semn poliției noastre militare să-l ia pe individ să facă o mică plimbare. Cînd l-au adus înapoi după cîteva zile, îi vîjîia capul. Eram de față și i-am zis: „Asta te va învăța minte, blegule, să învinovățești oamenii de încredere ai Wehrmachtului." Ba am și aruncat cu o piatră după el, tocmai cînd să dea colțul, gîndindu-mă: nu-l voi mai vedea pe prostul ăsta. Dar mă înșelam. Feciorul ăsta de tîrfă avea un babac care cunoștea la Roma un pîrlit care îl cunoștea pe mareșalul Kesselring. Așa am aflat cît de mici sîntem. Generalul meu mi-a uitat pînă și numele. M-a lăsat în voia soartei ca pe un gunoi. M-am prăbușit din ce în ce mai jos. M-au băgat la răcoare, cu cătușe la mîini între doi cai din jandarmeria italiană! Nu se cade să faci așa ceva unui șofer. Dacă m-ar fi pus să alerg în spatele unei mașini, n-aș fi avut nimic de spus. Dar între două gloabe! Ah! Asta nu! Și acum iată-mă la voi!

Vierul se îndrepta spre noi.

— Ordin pentru adunare, șopti el.

— Și pentru ce, mă rog? întrebă Porta încetișor.

— Comandantul vrea să vă dea bună ziua și să-i vadă pe cei noi. E în toane rele în dimineața asta. I-a scos pe furieri de cinci ori la raport.

— Iar eu, știi ce voi face? rînji Porta cu blîndețe. Te voi lua într-o zi cu mine în prima linie și te voi trimite apoi dincolo, la Gurka sau la Mauri, cu un deget sau două tăiate în buzunar. *Come triste la vita*![3]

Vierul se făcu repede nevăzut.

Rudolf Kleber, muzicianul nostru, fostul SS-ist, sună cu trompeta o măsură din *Stingerea*.

— Mii de draci! Nu apucă ăsta zile multe, rîse Legionarul.

Iată-ne plecînd la adunare, nu fără să fii avut grijă să ne dăm puțin pe mîini cu unsoare murdară. Eram doar echipa tehnică a lui Hoffmann, îi putea trece prin minte să ne controleze mîinile.

Comandantul Michael Braun sosise înaintea noastră. Sprijinit cu spatele de un zid, își tot trecea trabucul său mare dintr-un colț al gurii în celălalt. Despre comandantul Michael circulau zvonurile cele mai ciudate. Unii susțineau că n-ar fi german, ci american. Julius Heide, bine informat ca de obicei, știa că fusese caporal în infanteria marină americană. Se născuse la Berlin. Emigrase în Statele Unite împreună cu cei șapte frați și surori și cu bunicii săi, imediat după primul război

[3] *(it.)* Ce tristă e viața! *(n. trad.)*

mondial. Maică-sa se măritase a doua oară cu un om de afaceri american, care nu se interesa decît de business și de femei. Pentru acesta, Statele Unite însemnau lumea întreagă. Cine nu era de aceeași părere nu putea fi decît un negru murdar. Cînd Michael Braun s-a întors din garnizoana din Hawaii cu capul plin de noi idei politice, tatăl său vitreg l-a dat pe loc pe ușă afară, cu aceste cuvinte în chip de bun rămas: „Ești o pată pe onoarea Statelor Unite."

Michael o scoase la capăt un timp, trăind din prima de debarcare. Apoi, deveni peștele unei actrițe din Los Angeles, care avea o oarecare faimă. Dar într-o seară, fiind la o petrecere într-un drugstore din Lincoln Road, Mike vorbi prea mult. Întorcîndu-se acasă la cucoană, o găsi pe aceasta foarte pornită după nouă whiskyuri, două ginuri, trei rachiuri de ienupăr și după zvonul pe care îl aflase la telefon. A avut loc o scenă violentă, toate mobilele au fost făcute bucățele, iar Mike s-a trezit din nou în stradă.

Ajuns la fundul sacului, încercă meseria de văcsuitor de ghete. Din nenorocire încă nu învățase ce înseamnă prudența. Se culcă cu nevasta unui polițai, o mexicană cu părul ca smoala, căreia îi plăcea din cînd în cînd să-și facă de cap. Polițaiul, care era irlandez, nu prea se descurca. Plătea doi japonezi din Yokohama să se ocupe de micuță. Unul din ei avea o spălătorie pe Little Street. Celălalt era ajutor de cofetar la un emigrant austriac ce făcea prăjituri vieneze, pe care nici un vienez nu le-ar fi putut recunoaște vreodată.

Michael s-a încurcat într-o orgie filmată cu aparate de filmat ascunse. Totul s-a sfîrșit printr-un mare scandal.

Michael nu avea noroc. Se trezi la închisoare acuzat că el ar fi făcut fotografiile. Puțin noroc tot a avut. Ar fi putut lua zece ani. Nu se alese decît cu unul singur, deoarece judecătorul tocmai mîncase bine la prînz și era bine dispus. Apreciase fotografiile care constituiau dovezile acuzării. Ele au fost copiate în mai multe exemplare pentru a fi distribuite judecătorului, procurorului, avocatului, înalților funcționari din poliția criminalistică.

Ieșit din închisoare, Michael Braun plecă la New York, călătorind clandestin cu un tren de marfă. Se duse să se prezinte la oficiul de recrutare al armatei, pe Washington Road. Ajunse acolo foarte sigur pe

sine. Doar era un vechi marinar cu stagiu! Dar un afurisit de sergent cu o tinichea pe piept—era un veteran din luptele de pe Somme—îi ceru un certificat de bună purtare. Michael încercă să-l ducă. Aici, pentru prima oară în viața lui, a fost snopit în bătaie. L-au făcut să „înțeleagă" că în armată nu au ce căuta deținuții.

Se duse pe Millwall Dock, se ascunse pe bordul lui *Brême*, din linia maritimă Hapag. L-au descoperit în larg, la 375 mile marine de Halifax. Fu uluit de numărul de farfurii pe care le poate spăla un om într-o singură zi! Cum spărgea una, avea dreptul la o lovitură de scîndură peste scăfîrlie. O dată cu sosirea sa la Hamburg, fu predat în mîinile poliției. Loviturile celor trei sergenți de la oficiul de recrutare din New York nu erau decît niște mîngîieri, în comparație cu cele încasate în Standthausbrücke nr. 8.

Petrecu nouă luni la Fuhlsbüttel, în grija Pocitaniei, *Obersturmbannführerul* SS, cel mai nesuferit dintre cizmele lungi. Instinctul îi spunea că dacă vrea să-și scape pielea trebuie să plece spinarea și să jure credință. Se mîngîia la gîndul că „din jale s-a întrupat Electra". Vechiul său instinct de soldat l-a mînat către un flecar din celulă. Scăpă cîte un cuvînt ba ici, ba colo, în legătură cu infanteria marină americană; despre garnizoana de la Shuffield; despre munca prizonierilor la cariere; despre marșuri disciplinare ucigătoare sub arșița soarelui. Vorbi în treacăt despre noua carabină automată M1, lăsînd să se înțeleagă că ar cunoaște și pușca 276 Garand a lui Pedersen.

Pocitania începu să se intereseze de el. Mike rămase două ore în poziție de drepți, așa cum numai un pușcaș din marină este în stare să facă. Pocitania dădea din cap mulțumit. A fost pus la încercare. Mike dezarmă cu mîinile goale trei SS-iști, dintre cei trei duri. Asta s-a petrecut în curtea ce dă spre aerodrom, acolo unde l-au executat pe André.

Pocitania era uluit. Urmărea scena ascuns după o perdea, de la etajul al doilea. Mike fu pus apoi să alerge trei kilometri, și asta după ce postise timp de șase zile. L-au băgat apoi în camera frigorifică de unde l-au scos aproape congelat. După aceea l-au legat cu frînghii pe un radiator, aruncîndu-i peste față cîte o găleată cu apă rece ca gheața din sfert în sfert de oră. Lui Mike începuse să i se facă dor de închisoarea garnizoanei din Shuffield, unde domnea Crestatul, cel mai ticălos dintre toți ticăloșii de sergenți.

Pocitania îl scuipă pe Mike, dar în capul acestuia răsunau trompetele de la Shuffield. Pocitania făcuse o greșeală. Aplicase unui vechi soldat tratamentul deținuților politici. Mike se puse ca prin ceață în poziție de drepți și îl privi drept în ochi. De patru ori îl scuipă Pocitania drept în față.

După șaptezeci și trei de zile. Mike a fost mutat într-un lagăr de muncă, în apropiere de Eisenach. Pe căi întortocheate își făcu relații în sînul familiei partidului nazist. Se împrieteni cu un *Gauleiter*. Amîndoi aveau spirit de afaceri, mai ales pentru cele deocheate. Mike deveni șef de companie într-un timp record, într-o Allgemeine SS-Kompanie. Cineva îi șopti la ureche că poliția face cercetări. Cei de sus erau mirați că mare parte din rațiile de alimente din Eisenach dispăreau fără urmă. Mike și-a dat seama că sosise timpul să schimbe birtul. În cîteva fraze sforăitoare, aduse la cunoștință ca datoria îl silește să se pună la dispoziția armatei. Șeful său, *Gruppenführerul* SS Nichols, înghițea cu lingura mare asemenea cuvîntări patriotice.

Într-o zi rece și ploioasă de aprilie, Mike se prezentă la Regimentul 131 de frontieră, la Tibor Lager, dar căpitanul Tilgner, de la compania a 2-a, nu-l prea înghițea pe acest ciudat jumătate-de-neamț. L-au trimis într-un colț îndepărtat, la Tapiau, în Prusia Orientală, în apropiere de frontiera cu Polonia, unde servi timp de șase luni în Batalionul 31 de mitraliori. Acolo, se remarcă prin precizia tirului său. Cîștigă concursul de trageri cu mitraliera. Cînd comandantul îl întrebă ce grad avusese în infanteria marină, a răspuns cu îndrăzneală:

— Locotenent, domnule comandant!

S-a trimis un raport la Berlin în legătură cu Michael Braun. După opt zile, acesta era numit caporal, avînd pe umeri insignele de elev-ofițer de rezervă. După alte trei luni era aspirant clasa a doua, și după un an aspirant clasa întîi și prevenit ca din întîmplare că aveau de gînd să-l trimită la Academia Militară din Postdam. Acolo șarlatania sa ar fi ieșit la iveală în cîteva ore. Dădu de veste, pe diferite căi, cunoscuților săi din partidul nazist.

Mike călători din nou. Petrecu un timp la Stettin, la batalionul 2. Învăță să construiască plutoane și, de fiecare dată cînd venea vorba de Academia Militară, se descurca și se făcea nevăzut. În 1939,

la izbucnirea războiului, puține erau garnizoanele pe care să nu le cunoască. La sfîrșitul campaniei din Polonia se afla la Lvov, cu grad de locotenent, comandînd o companie. Era bine văzut.

Mike se certă cu superiorul său, care își pusese în gînd să-l trimită cu de-a sila la Academia Militară. Pînă la urmă Mike a fost vărsat la Regimentul 79, iar în livretul său militar a mai apărut o notă care spunea: „Nedisciplinat, fire certăreață și nesupusă; nu este recomandabil a i se încredința o comandă independentă."

O asemenea recomandare nu înlesnește începuturile într-un regiment în care pășești pentru prima oară. Timp de șase luni, Mike străbătu regiunea în lung și în lat ca șef al unei companii, la coloanele de camioane. Într-o bună zi, a apărut la Eisenach împreună cu camioanele sale, iar jumătate din încărcătură se făcu nevăzută în depozitul prietenului său, *Gauleiterul*.

În felul acesta stagiul locotenentului Michael Braun la coloanele auto ale armatei a luat sfîrșit. Cu o repeziciune uimitoare deveni căpitan și, cinci luni mai tîrziu, comandant; toate acestea datorită prietenului său *Gauleiterul*. Lucrul cel mai de mirare este însă faptul că Michael Braun—comandantul—nu se apropiase niciodată de vreo școală de ofițeri la mai puțin de o sută de kilometri. În toate bătăliile, lui i se încredințau misiunile cele mai grele, problemele fără ieșire. Se descurca într-un fel sau altul, dar onoarea izbînzii revenea altora. Ultimul colonel îi mai înscrise încă o notă neplăcută în livret, așa că Mike a fost expediat într-un regiment disciplinar. Pricina era gravă. Beat, zvîrlise o halbă de bere drept în portretul lui Hitler urlînd: „În sănătatea ta!"

Prietenul său, *Gauleiterul*, nu mai putea face nimic pentru el. De vreo două luni spărgea pietre pe șantierul unei noi autostrăzi. Simplul fapt de a-l cunoaște devenise periculos. Mike se grăbi să-l uite.

Iată deci personajul, comandantului Michael Braun, cel care dorea să-i salute pe noii sosiți în companie. Era în stare să înjure cîte o oră și jumătate fără a se repeta vreodată.

— Neisprăviților! tună el. Eu sînt șeful vostru. Nu vreau chiulangii pe aici! Dacă vreunuia dintre voi îi vine poftă să-mi tragă un glonț în ceafă, mai întîi să-și facă testamentul. Am ochi la spate și un radar în fund.

Îl ținti pe Micuțul cu degetul:

— Creutzfeldt, care-i cel mai al dracului șef de companie pe care l-ai văzut în viața ta?

— Tu, Mike.

Pe chipul comandantului se lăți un zîmbet. Arătă spre Legionar.

— La dreapta mea, se află subofițerul Kalb. Ascultați-i sfaturile și poate că așa veți reuși să scăpați teferi. A fost pe la crescătorii de capre și știe multe! Tîlharul ăla mare cu fularul galben, din stînga, din primul rînd, care are neobrăzarea să poarte stelele de plutonier, este Marlow. A fost în comandourile mareșalului Göering. Se juca puțin cam mult cu șișul. De asta a și fost dat afară. Vă va iniția în tehnica luptei corp-la-corp. Subofițerul Julius Heide vă va arăta ce este ordinea și disciplina. De la căpitanul Willie Beier, zis Bătrînul, veți învăța arta de a conduce oamenii precum și despre umanism. Acest ultim punct nu vă va fi de mare folos. Caporalul șef Joseph Porta vă va da lecții de furat. Dacă aveți cumva nevoie de o vorbă bună pentru pacea sufletului vostru, adresați-vă preotului nostru, părintele Emmanuel. Nu-l judecați greșit, e în stare să doboare un taur cu mîna stîngă.

Comandantul își ridică pistolul greu, calibru 38.

— Așa cum puteți vedea, eu port un pistol automat, nu un Walther, una din jucăriile acelea pe care le preferă cei mai mulți dintre ofițeri. Dacă printre voi se află vreo lepădătură care dă cel mai mic semn de lașitate atunci cînd vor sosi americanii, îl culc la pămînt cu mîna mea. Și să nu vă închipuiți că pe la noi se împart Cruci de Fier. Cei din SS trebuie să fie propuși de două ori pînă să primească o decorație. La noi trebuie să fii propus de șase ori. Sînteți scursoarea omenirii, dar veți deveni cei mai buni soldați din lume.

Răsuflă adînc și băgă pistolul la loc în toc.

— Luați lecții de la oamenii despre care v-am vorbit. Întorcîndu-se către caporalul-șef Hoffmann, Mike ordonă: Două ore de exercițiu special la rîu. Cel care ucide un camarad va primi o permisie de trei săptămîni. Un cartuș din zece și o grenadă din douăzeci sînt de război. Vreau să văd cel puțin o mînă ruptă. De nu, încă patru ore de exerciții.

Începu atunci unul dintre exercițiile favorite ale lui Mike, care ne făcea să-l urîm, dar adevărul este că numai datorită lor deveneam

duri, inumani. Un soldat adevărat trebuie să știe ce este ura. Trebuie să poată ucide un om așa cum ar strivi un purice. Avusesem mulți șefi de companie și comandanți, dar germano-americanul, comandantul Michael Braun, care nu pusese vreodată piciorul într-o școală de ofițeri, ne învăța acest lucru mai bine ca nimeni altcineva. La ora 11 ne urla disprețul său scuipîndu-ne în obraz; la amiază ne punea să ucidem; dar la ora 13 bea whisky și juca zaruri cu noi.

Făcea super-soldați din oameni scoși din mocirlă. Ne obliga să mergem în pas de gîscă prin mlaștini în care ne scufundam în noroi pînă la genunchi. Și cu muzica în frunte: zece trompete, zece flaute, zece tobe. Obținuse ca muzicienii noștri să poarte o fîșie de blană în jurul căștilor.

Multe gloanțe fuseseră retezate și puse deoparte pentru ceafa sa. Lucru care nu i-a împiedicat pe Porta și Legionarul să-l aduca pînă acum de două ori înapoi, rănit, din *no man's land*. Nici măcar nu le mulțumise. Dacă o misiune era deosebit de grea: să te strecori prin surprindere în spatele liniilor inamice; să arunci în aer un obiectiv important; să acoperi în grupuri retragerea; să dezamorsezi mine; să înoți împreună cu geniștii sub apă; să pui mîna pe un general inamic, Mike lua aproape întotdeauna parte ca simplu soldat. Într-o zi a adus în spate trei răniți, iar în ziua următoare s-a dus să-l caute pe al patrulea care, cu ochii scoși, rămăsese agățat între firele de sîrmă ghimpată.

Nu puteam uita prea ușor nici povestea cu Lukas. Îl căutasem timp de trei zile. Îl auzeam chemîndu-și mama de acolo din *no man's land*. Era culcat cu capul în iarbă, deci greu de reperat. Ne înnebunise cu țipetele sale. Îl căutam cu toții, atît noi cît și cei din fața noastră. Aruncam cu grenade nădăjduind să-l nimerim, ca să ne lase odată în pace. Mike și-a scos echipamentul și s-a strecurat prin sîrma ghimpată. L-a căutat pe Lukas patru ceasuri încheiate. Noi îl acopeream cu opt mitraliere. Mike îl găsi pe nefericit îl luă în spate și se întoarse mergînd în picioare. Atît noi cît și cei din față l-am ovaționat. Uitasem că sîntem dușmani. Strigam ura și aruncam căștile în sus. Mike sări în tranșee și îl predă pe Lukas în mîinile preotului Emmanuel să-l ducă la postul de ajutor principal. Apoi ne făcu cu ou și cu oțet pentru că nu trăsesem asupra americanilor care se descoperiseră.

Mai era și povestea cu ziua în care artileria noastră trăgea prea scurt. Mike se tîrî pînă la observator, care era rănit, îl puse sub stare de arest pentru neglijență și îi luă locul. Timp de două ore a condus tirul bateriilor drept asupra țintei, lucru care ne-a îngăduit să cucerim pozițiile inamice, aproape fără pierderi. Altă dată a amînat cu zece minute un atac poruncit de către Statul Major. Atacul a izbutit peste toate așteptările, mulțumită comandantului Mike.

Se putea foarte bine întîmpla să ne lase uneori în picioare în apă pînă la gît, într-o noapte friguroasă, doar pentru a ne antrena în mînuitul armelor. Dar avea întotdeauna grijă să ne aștepte cu paie uscate atunci cînd ne întorceam din primele linii.

Și vai de bucătarul care nu-și aducea bucătăria de campanie pînă la combatanții din prima linie, chiar dacă ar fi avut de străbătut un tir de baraj ce se întindea pe trei kilometri în spatele liniilor!

Mike era o vită, dar era cinstit. Făcea ce credea el de cuviință, fără ocolișuri. Și, mai ales, nu se cruța niciodată. Mike era singurul comandant fără ordonanță pe care l-am cunoscut vreodată. Cît ai bate din palme, era în stare să înmoaie o pereche de cizme tari ca fierul și să le facă moi ca untul. Știa să cucerească o tranșee cu cîteva grenade; cunoștea jeturile scurte cu maximum de efect ale aruncătorului de flăcări. Cînd plecam la atac, avîndu-l pe Mike în fruntea noastră, ne simțeam pe jumătate salvați. Mike era, la fel ca noi toți, un fel de cîine vagabond care, în lipsă de ceva mai bun, aterizase la armată, într-un regiment al cărui drapel nu era decorat.

Plăcerea sa cea mai mare era să pună întrebări.

— Care sînt cei mai buni soldați din lume?

Știam răspunsul pe care-l dorea: pușcașii marini americani, dar ne plăcea să-l necăjim. Bineînțeles că legionarul răspundea:

— Legiunea Străină.

Mike răspundea întotdeauna la fel:

— Drojdia scursorilor din Europa!

Și de fiecare dată Legionarul se făcea alb la fața. Dacă Mike îl întreba pe Barcelona, răspunsul nu se lăsa așteptat:

— *4 Ingeniero del Ejercito Español*, cei mai viteji dintre toți.

Comandantul rînjea, măsurîndu-l pe Barcelona din ochi.

— Am auzit că încă mai visezi portocali! Cum ai nimerit în războiul civil?

— Navigam pe unul dintre vapoarele acelea mari pe care cuconițele bogătașilor se bronzează la soare încercînd să mai uite de soții lor neputincioși.

— Le mai dădeai și tu cîte o mînî de ajutor muierilor acelora?

— Se mai întîmpla uneori, domnule comandant. În ziua în care generalul a debarcat în sud, eram la Barcelona. La început s-a rîs. Ziceau că-i o glumă bună. Dar era treabă serioasă.

Comandantul ridică capul.

— Ia povestește-ne, *Feldwebel*, cum ai ajuns în armata spaniolă?

— Cum spuneam, eram la Barcelona și m-am trezit dintr-o dată într-un camion împreună cu o șleahtă întreagă. Ne-au trimis la Madrid, unde ne-au pus să învățăm pe dinafară o grămadă de chestii, dar asta nu ne-a folosit la mare lucru atunci cînd eram lungiți în tranșeele din fața Madridului. Într-o bună zi am șters-o împreună cu un camarad. În timpul luptelor din cetatea universitară.

— Erai pe Ebru, *Feldwebel*? Ah, de-ați fi avut cu voi unul singur dintre batalioanele de infanterie marină. Asta ar fi grăbit lucrurile!

Barcelona nu avea chef să protesteze. Cum ar fi putut explica unui militar fanatic grozăvia unui război civil? Pentru Mike, Guadalajara nu însemna decît un nume. Nu ar fi putut înțelege cît de îngrozitoare fusese dimineața aceea în care apele Ebrului se coloraseră în roșu. Regimentul lui Barcelona era în frunte. Cu o zi înainte, cămășile negre, vlăjgani de douăzeci de ani, încercaseră o ofensivă. Ar fi vrut ca victoria lui Franco să se datoreze lui Mussolini. Lucrul acesta îi făcea să rîdă pe generalii spanioli, dar i-au lăsat în pace. Tinerii italieni nu știau că pe celălalt mal al rîului se aflau unii dintre cei mai buni soldați din lume, fanaticii politici, oameni care își sacrificaseră soțiile și copiii pentru praful roșu al Spaniei.

Cămășile negre au încercat să treacă Ebrul într-o vineri, dar n-au izbutit. Băiețandrii s-au retras în fugă. Ba își lepădau și bocancii pentru a putea fugi mai repede... Panică generală. Spaniolii din amîndouă taberele mureau de rîs. Sîmbătă seara, la asfințitul soarelui, legionarii din Ceuta, avînd în frunte un general spaniol, străbătură Ebrul și

prinseră picior pe malul nordic. Se sfîșiau unii pe alții ca fiarele. Soldații învingători de pe Ebru nu au primit nici o medalie. Înaintau către nord pe drumuri pline de praf, în etape lungi, umezind cu sudoarea lor tranșeele uscate și avînd drept rație zilnică cîte o portocală sfrijită.

— Cît a costat războiul civil din Spania? întrebă într-o zi comandantul.

— Un milion de morți, domnule comandant.

Mike nu a mai întrebat nimic. Un milion de morți este mult, chiar pentru o țară mare.

Stătea acolo, cu picioarele depărtate, în fața companiei.

— Nici unul dintre regimentele voastre nu ajunge nici pînă la genunchii pușcașilor marinei americane, se grozăvi el.

Se lovi mîndru peste pieptul mușchiulos.

— Eu, conducătorul vostru, sînt mîndru că am făcut parte dintre pușcașii marini!

Într-o zi, după o asemenea declarație a comandantului, Bătrînul rînji furios:

— Mike e un tip periculos. N-are decît un singur Dumnezeu: armata. Îl admirăm cînd străbate un foc susținut pentru a culege cîte un rănit. N-o face pentru rănit, ci pentru că așa îi e firea. Asta este megalomanie, boala profesională a militarilor. Dacă ne-am descotorosi de el și de cei de țeapa lui, lumea ar face un mare pas înainte către pacea veșnică. Un singur Mike este mai primejdios decît un întreg corp de armată de recruți.

— E un tip bine, spuse Micuțul.

— Da, un tip bine, întări Ole Karlsson.

— Vedeți, strigă Bătrînul. Asta dovedește că am dreptate. Este un asasin patentat al Statului, îi place să se întoarcă acoperit de sînge de pe front. Fără îndoială că i-ar place să agațe scalpurile dușmanilor la el în odaie. Nădăjduiesc din inimă să fie ucis înainte de terminarea războiului.

— Vor fi zece de felul lui care să-l înlocuiască, rîse Porta. Găsesc că este un om cumsecade. Nu te-am văzut refuzîndu-l niciodată atunci cînd îți oferă tutun de mestecat. Bun! Cine vine la umblătoare pentru o partidă de cărți?

Se îndreptă către colină, unde se aflau, așezate în cerc, căldările noastre.

Ne-am așezat confortabil. Porta avea o surpriză pentru noi, un butoi plin cu fasole roșie. Ne-am scos cuțitele din cizme. Butoiul cu fasole a fost așezat în așa fel încît să fie la îndemîna tuturor. Fasolea era rece, dar lucrul acesta nu avea nici o importanță.

Barcelona scoase din buzunar o țigară și o rupse în trei bucăți, trăgeam cîte un fum pe rînd.

Porta împărți cărțile.

— Ia spuneți, băieți, zîmbi Bătrînul. Nu găsiți că stăm bine aici pe deal, jucînd foițe, cu un butoi de fasole în față, știindu-ne la adăpost de obuze?

Și noi gîndeam la fel. Ce bine ar fi fost dacă am fi putut rămîne aici pe hîrdaiele noastre personale, războiul ar fi putut dura atunci și o sută de ani din partea noastră. Nu aveam, cei mai mulți dintre noi, nici douăzeci și cinci de ani. Uitasem viața civilă de-o veșnicie. Cel mai mare lux al nostru erau aceste tihnite umblătoare de pe colină, sub cerul liber. Erau sute de feluri de a ucide. Le învățasem în curtea cazărmii. Cînd ucideam, o făceam mai ales de frică. Dacă vedeam un rus, un american sau un englez mort într-un șanț, puțin ne păsa. N-am fi fost mai impresionați nici dacă ar fi fost vorba de un german sau italian.

Într-o bună zi, am ajuns într-un sătuc în apropiere de Cassino. Jandarmii din poliția militară, pe care nu-i puteam suferi, veniseră să ridice trei prizonieri de război care evadaseră și se refugiaseră într-o casă. Un englez și doi australieni. Pe englez l-au omorît cu paturile armelor. Apoi, fiind foarte cald, pe australieni i-au împușcat pur și simplu. Pentru a-i pedepsi pe țăranii din sat care-i ascunseseră pe prizonieri, jandarmii au îmbrîncit într-un puț părăsit trei femei bătrîne și cîțiva copii. Apoi i-au silit pe țărani să astupe puțul cu pămînt.

Oare lucrul acesta ne-a lăsat indiferenți? Fără îndoială că nu. Dar am făcut ceva? Nu! Am ucis cu priviri și cuvinte incendiare—șoptite—poliția aceasta militară blestemată de toți. Lașitate? Poate. Bătrînul numea asta înțelepciune. Pînă și partizanii din munți nu ne-ar ajuta dacă am fugi.

Mai văzusem dezertori trecînd la partizani. Furnicile n-au mai lăsat din ei decît craniile curățate și cîteva zdrențe de uniformă.

Odată partizanii au legat pe o roată doi vînători de blindate; i-au stropit cu ulei și cu benzină, apoi au împins roata la vale să se rostogolească pînă la pozițiile germane. Un comando SS se răzbună crunt asupra unui mic sat din munți. Apoi, la primul prilej, partizanii au răspuns. De fiecare dată era mai rău. Cum spunea Bătrînul, lumea era plină de răutate.

Pagină intenționat goală

Spelunca lui Porta

Două plutoane de tancuri erau ascunse pe via di Porta Labicana.

— Sbricatevi, per Bacco![1]*, strigau prin întuneric voci răgușite.*

Oameni inspăimîntați săreau din șarete. Mișunau agenți fasciști și de la Siguranță. Cîinii lătrau întărîtați. Copiii plîngeau. O fetiță și-a pierdut păpușa. O bătrînă s-a împiedicat. Bocancii cu ținte împărțeau lovituri. Porțile grele erau ferecate cu lanțuri de fier. Locomotiva scuipa aburi.

— Ticăloșii, mîrîi careva. Toate vagoanele sînt ticsite de lume. Nici nu pot să se așeze.

— Ce-ar fi să aruncăm cîteva grenade în ticăloșii ăștia de la Siguranță? propuse Micuțul cu voioșie.

— Ar fi zadarnic, șopti Bătrînul, furios.

— Cînd i-au ridicat pe evrei la Varșovia era mult mai rău, începu să povestească Porta. Pe aici nu se folosesc bicele. Își fac treaba doar cu lovituri de cizmă.

— De ce nu încearcă să fugă? se miră Barcelona.

Au apărut alte vagoane și s-au umplut cu oameni tăcuți.

— Mă întreb dacă îi ucide pe toți? întrebă muzicantul, fostul SS-ist.

— Ba bine că nu! rîse Heide. Direcția Polonia, punctul terminus: camera de gazare!

— Oamenii nu pot face una ca asta altor oameni, șopti naiv Bătrînul.

— Nu știi oare, explică Porta, că floarea creației se numește om, acest ticălos.

În noaptea aceea, erau deportați evreii din Roma. Două plutoane de tancuri ale armatei germane asigurau încărcarea lor în gara principală. Evreii au fost vînați ziua în amiaza mare pînă sub zidurile Vaticanului. La Vicolo del Campanile avusese loc o luptă scurtă și violentă, după ce fuseseră arestați

[1] *(it.)* Grăbiți-vă, pe Bachus! *(n. trad.)*

un bărbat și două femei. Una dintre femei a fost tîrîtă de picioare pînă la vagonul de marfă care era tras pe via della Conciliazione.

Acțiunea era condusă de către însuși șeful Gestapoului din Roma, Obersturmbannführerul SS Kappler. Încercau să provoace un protest oficial din partea papei. Aceasta ar fi însemnat împlinirea vechiului vis al lui Hitler, Himmler și Heydrich, vis pe care îl nutreau încă de pe vremea venirii la putere: lichidarea papalității.

Dacă Vaticanul ar fi protestat în ziua aceea, și-ar fi semnat condamnarea la moarte. La Berlin, la biroul central al Siguranței, mîinile se întindeau spre telefoane și buzele se pregăteau să rostească cuvîntul de ordine Rabat, care urma să declanșeze operația.

Aveam parte de cîteva zile liniștite, întrerupte doar noaptea de organizarea pozițiilor și de plantarea minelor. Desigur, mai pierdeam cîte un om ici și colo. Dar cu toate acestea erau timpuri bune. Munca nu era prea grea pentru noi. Doar într-o singură noapte am avut cu adevărat necazuri. Surprinși de un foc susținut de artilerie, ne-am rătăcit și am depășit liniile noastre. Asta ne-a costat patruzeci și trei de morți și de două ori pe atîția răniți. Dar noi, cei vechi, ne-am întors teferi. Ba am și rîs de Heide care fusese pe jumătate scalpat de o schijă de obuz. O parte din părul său negru și lins, de care era foarte mîndru, fusese smuls. Ne-au trebuit două pachete cu pansamente să-i oblojim pielea însîngerată. Era atît de furios, încît înjurăturile sale se auzeau pesemne pînă în iad. Fu cît pe-aci să tragă în Micuțul cînd acesta se apropie cu o oglindă uriașă, șterpelită din salonul unui castel din apropiere. Dar a trebuit să avem grijă să nu spargem oglinda, căci asta ne-ar fi atras șapte ani de nenorocire, așa cum o știe oricine.

Blestemam afurisita asta de oglindă. Devenise o adevărată pacoste. O ofeream la toată lumea, dar nimeni nu voia s-o ia. Pînă la urmă am cărat-o pînă la Ida-Gălbejita.

Am izbutit s-o prindem de tavan într-una din odăi. Aveam sentimentul că scăpasem de-o piază rea. Ida-Gălbejita zicea că e și la loc sigur, tavanele fiind înalte în coșmelia ei.

Porta dibuise o casă singuratică, așezată printre pini, la adăpost de privirile curioșilor. A deschis acolo un tripou în care trona un motan, închis într-o colivie pentru păsări, deasupra capului lui Porta. Motanul avea în chip de pat o pernă roșie care înainte folosise uneia dintre fetele de la Ida. Micuțul o adusese într-o seară cînd ne bătusem cu italienii din Regimentul 7 Vînători de munte. Nu-i puteam suferi. De altfel, nici nu prea știam de ce.

Porta „găsise” o masă elegantă de joc. Micuțul se așeza pe o găleată, cocoțat pe masă. De acolo supraveghea pe jucători în caz că s-ar fi încurcat lucrurile; și întotdeauna se încurcau. Zarurile erau bineînțeles măsluite, dar cu mare artă. Dacă doreai, puteai să te uiți la ele mai de aproape, dar rareori se întîmpla să-i vină cuiva pofta, văzîndu-l pe Micuțul instalat cu un automat pe genunchi și cu o măciucă de sticlete american atîrnîndu-i neglijent în încheietura mîinii.

Plutonierul-major Wolf, șeful garajului, era în mînă în seara aceea. În fața lui, grămada de bani se mărea întruna. Cînta *Drei Lilien*, mîndru și foarte bucuros.

— „Domnul” are noroc, zîmbi cu finețe Porta.

— Voi face să sară banca, rîse Wolf fără a da atenție șușotelilor dintre Micuțul și Porta.

— Vrei să am grijă de nărodul ăsta cînd pleacă?

Porta făcu semn că nu. Micuțul nu mai înțelegea nimic. Ar fi fost cel mai simplu lucru să-i tragă lui Wolf o măciucă în cap și să-l ușureze de cîștig după ce va ieși din cabană. Dar în seara aceea, Porta avea un plan cu totul deosebit.

Wolf se sculă, strîngîndu-și banii. Avea buzele umflate. Scoase un pistol din cizmă și îl roti în jurul degetului.

— Bănuiesc că știți că jucăria asta este un Colt 11? Ca să fie mai cu folos, vă previn că știu să mă servesc de el... Am luat lecții de la unul dintre oamenii de la garaj... un vechi gangster care pe vremuri se îndeletnicea cu hold-up-uri la San Francisco. A scăpat de închisoare din cauza războiului. Dacă vreunul dintre voi deschide ușa la mai puțin de cinci minute de la ieșirea mea, se va trezi cu o gaură în plus față de cele pe care le are din născare. Și vorbesc mai mult pentru tine, Creutzfeldt.

Rînjind cu toată gura, cu revolverul în mînă, ieși de-a-ndăratelea. Dezlegă cei doi uriași cîini lupi pironiți de un pom. Două animale

fioroase care îl urmau întotdeauna. Într-o zi, aproape că erau să-l sfîșie pe Micuțul cînd acesta voise să șterpelească un Jeep pe care Wolf avea de gînd să-l păstreze pentru el.

Wolf sosise triumfător, la urletele Micuțului. Drept pedeapsă, acesta fu silit să trudească timp de trei săptămîni la garaj și se jurase să-l piardă pe Wolf. Dar lucrul acesta nu era ușor, plutonierul se ferea. Fusese auzit descărcîndu-și automatul prin ușă, înainte de a păși în cotlonul său. Încercasem zadarnic să-i otrăvim jigodiile, dar nu mîncau decît ce le dădea stăpînul lor. În afară de cîini, Wolf mai avea drept gardă personală doi soldați prizonieri. Erau doi asiatici pe care îi numea Wong și Thung, pentru că nimeni nu era în stare să pronunțe numele lor adevărat. Cei doi au surprins o dată un subofițer din compania a 3-a pe cînd acesta încerca să-l împuște pe Wolf. A fost găsit legat de un copac, cu sîrmă ghimpată. Medicii au cîrpacit șase săptămîni la el pînă să-l pună din nou pe picioare. Subofițerul zicea că partizanii îi făcuseră festa, dar toată lumea știa care era adevărul.

Oamenii de la garaj alcătuiau o bandă de gangsteri. Nu se știe cine îi dăduse voie lui Wolf să folosească prizonieri de război. Dar de fiecare dată cînd erau aduși prizonieri, personalul său se înmulțea văzînd cu ochii. Și-i alegea înainte de sosirea ofițerului de la Siguranță. Cei aleși erau întotdeauna vlăjgani care avuseseră neplăceri cu legea în propria lor țară. Cu cît era vorba de fapte mai grave, cu atît mai mulțumit era Wolf.

„Un bărbat nu este demn de numele acesta decît dacă a trecut pe la pușcărie—spunea—la fel precum o tîrfă care nu a fost dusă la Moravuri, nu-i o tîrfă bună."

Wolf petrecuse el însuși doi ani la Torgau și un an la Glatz, înainte de război. Și dintre toți, doar el fusese la răcoare la Torgau. Nu vorbea niciodată despre asta. O aflasem de la Vier.

Îndată ce Wolf aflase că Vierul face parte din companie, se arătase atît de bucuros încît părea de-a dreptul ciudat. Îl „împrumutase" pe Vier de la birouri și îl trimisese cu două blocuri-motor ruginite pe acoperișul unui coteț de găini de unde nu-l lăsase să cobore pînă cînd piesele nu au devenit lucitoare ca argintul. Treaba asta durase patruzeci și opt de ore. După ce Vierul isprăvise, Wolf i-a șoptit la ureche:

— Pe data viitoare, Stahlschmidt, ăsta nu-i decît un început. Noi doi avem de încheiat anumite socoteli.

Vierul pocnise călcîiele cu zgomot și strigase:

— La ordin, domnule plutonier-major.

L-am hărțuit cu întrebările dar n-am putut scoate nimic de la el. Nici după ce Micuțul l-a înțepat cu baioneta în fund.

Rîsul lui Wolf se auzea printre lătrăturile javrelor sale, în timp ce se îndepărtau pe drumeagul dintre pini.

Micuțul sări de unde era cocoțat și se năpusti spre ușă. O deschise și se trezi nas în nas cu mutra galbenă a lui Wong.

— Tu nu ieși. Șeful garaj nu dat voie!

Micuțul s-a dat înapoi din fața pistolului mitralieră a cărui țeavă era îndreptată direct spre burta lui. Ceva mai încolo, printre pini, se zărea Thung.

Micuțul trînti ușa zgomotos și se întoarse la căldarea lui.

— Ce mai parșiv și Wolf ăsta, exclamă el indignat, să asmută ucigașii împotriva unor oameni cumsecade! Numai să apară el pe front, măcar cîteva minute!

— Nu va face niciodată una ca asta, profeți Porta. Domnilor, faceți jocurile! Sună dintr-un clopoțel de argint.

Micuțul a lovit cu măciuca o potcoavă de fier agățată de tavan făcînd-o să se legene. Porta a aruncat zarurile. Erau măsluite, așa cum am mai spus. Cînd apăsai într-un anumit fel, se mișca o greutate, ceea ce avea drept urmare faptul că zarurile cădeau așa cum o dorea crupierul.

— Pot să joc și eu cu voi? întrebă sfios Vierul din colțul său.

Micuțul coborî de pe găleată și îl făcu KO cu o lovitură de măciucă.

— Golește-i buzunarele, porunci Porta, a jucat și a pierdut tot ce avea. Asta l-a amețit.

— Paznicul ăsta de latrine are doi dinți de aur, observă Micuțul, cercetîndu-l pe fostul plutonier-major ce zăcea în nesimțire.

— Nu pentru multă vreme, hotărî Porta. Pe aici, vă rog!

Micuțul smulse dinții de aur.

— Ce nevoie are un tip ca el de dinți de rezervă? rîse Porta cu nerușinare.

Cei doi dinți de aur s-au făcut nevăzuți în săculețul de pînză unde se mai aflau și alții.

— De fapt, cîți dinți ai strîns pînă acum? întrebă curios Heide, trăgînd cu ochiul spre săculeț.

— Ce-ți pasă ție? Asta nu-i de nasul tău.

Scuipă peste Vier, care începea să se miște.

— Ia uitați-vă la animalul ăsta. Acum trei luni era mare ștab. *Haupt und Stabsfeldwebel*, făcu el în batjocură. Îmi dădea picioare în fund și mă înjura de mă treceau apele. Se ținea pe la porțile închisorii umflîndu-se în pene și crezîndu-se general, lepădătura! Ridică o mînă a Vierului. Își făcea manichiura, porcul. Credea că asta va face din el un domn!

— Hai să-l trimitem la americani, cu un degețel tăiat în buzunar, propuse Marlow.

— Ce nărod mai e și ăsta, strigă Legionarul. De ce nu s-a trezit să-i facă asta pe vremea cînd era la putere în pușcărie. Aiureli!

Vierul se ridică greu. Își șterse fruntea joasă și își pipăi ceafa, acolo unde îi răsărise un cucui.

— M-ai lovit zbieră el întorcîndu-se către Micuțul.

— Da, și ce-i cu asta îi rîse acesta în nas. Ce-ți închipuiai? Ai încercat să ne furi după ce ai pierdut.

— Pierdut, murmură Vierul gîtuindu-se și scotocind prin buzunare, cu o expresie uluită pe chip.

— M-ați furat. Nici măcar n-am jucat, urlă.

— Fii atent ce vorbești, îl preveni Porta. Nu ești gradat.

— Nu înțeleg nimic. Sînt sigur că n-am jucat. Am fost buzunărit. Ceasul meu! zbieră Vierul scos din fire.

Țipetele sale au devenit hohote care îți sfîșiau inima:

— Inelul meu de argint cu vulturul Reichului, pe care mi l-a dăruit *Gauleiterul* Lemke!

Deschise gura. În ochi i s-a ivit privirea ce se poate vedea uneori la cei care, după ce au făcut-o lată într-o seară, se trezesc dintr-o dată într-o celulă capitonată. Își plimba limba cleioasă prin gură.

— Nu se poate, șopti, refuzînd să-și creadă limba.

Cu înfrigurare, își vîrî degetul jegos în bot. Încet, a înțeles. Cei doi canini de aur, de care era atît de mîndru, dispăruseră.

— La dracu'! Unde îmi sînt dinții de aur? lătră aruncînd priviri disperate în jurul său.

I-au răspuns doar rîsete grosolane, pline de triumf.

— Doar nu puteți smulge dinții așa din gura oamenilor!

— Nu ți-e bine? îl întrebă Porta cu răceală. De care dinți vorbești?

— Știi tu bine, se smiorcăi Vierul. Aveam doi dinți de aur, nici nu sînt zece minute de atunci.

Cu o ultimă încercare, se întoarse spre Marlow și Barcelona.

— Sînteți amîndoi plutonieri. Trebuie să mă apărați de tîlharii ăștia. Ăsta-i într-adevăr lucrul cel mai de necrezut care mi s-a întîmplat vreodată! Voi depune plîngere!

— *Caramba*!, rîse Barcelona încîntat. Nu te va crede nimeni dacă vei pretinde că ți s-au furat dinții.

Marlow rîdea ținîndu-se cu mîinile de burtă.

Vierul scutură din cap. Tare ar mai fi avut chef să țipe, să facă gălăgie, mijlocul care pentru un subofițer se dovedise de atîtea ori a fi cel mai bun pentru a ieși din încurcătură. Dar ceva îl îndemna să fie prevăzător. Mutrele celor din spelunca asta plină de fum nu-i plăceau de loc. Ah! frumoasele zile de la închisoarea garnizoanei din Altona. S-ar fi mulțumit să fie din nou măcar la Neumünster, la Regimentul 46 Infanterie. Glasul său poruncitor era cunoscut, invidiat și admirat. Cum se ivea, cei noi făceau pe ei. Acolo nimeni nu și-ar fi bătut joc de el! Să smulgi dinții de aur unui caporal-șef prusac și membru al partidului nazist! Nu și iară nu. Era prea de tot. Ce-ar spune *Führerul* despre așa ceva. Vierului îi făcea plăcere să se gîndească la una ca asta. Se și vedea ducînd întreaga companie a 5-a la Neuengamme.

— Micuțule, scoate-l pe dumnealui de aici, porunci Porta.

Micuțul puse jos măciuca și automatul, coborî de pe tron, deschise ușa, îl puse pe Vier în dreptul ei, se dădu puțin înapoi și îi trase un picior de care nu i-ar fi fost rușine nici unui jucător din echipa națională.

Vierul zbură printre pini.

Ne-am apucat iarăși să jucăm.

După un sfert de ceas, a apărut plutonierul-major Hoffmann, cu un aer energic.

Cum nimeni nu se învrednici să strige: „Drepți!”, o făcu el. Bineînțeles că nu se mișcă nimeni. Hoffmann era uluit și nu era de destulă vreme în companie pentru a-și da seama că trebuie să nu se încreadă în Porta.

— N-ați auzit că am ordonat drepți? Apoi, arătîndu-l cu degetul pe Porta: Dă-ți jos jobenul ăla galben!

— Cu neputință, domnule plutonier-major. N-am decît două mîini. Într-una țin zarurile, în cealaltă ciomagul. Dacă le las jos, se strică jocul.

Hoffmann mugi:

— Revoltă! Nesupunere! Ne zise în fel și chip încheind: Vă interzic jocurile de noroc!

Porta scoase un carnet uriaș din buzunarul dinăuntru și după ce-și umezi degetul mic, îl răsfoi gînditor. Își potrivi monoclul spart cu un gest caraghios.

— Dar... să vedem... falsificare de acte... incest. Răsfoia paginile... Furt de bunuri ale Wehrmachtului, nu, viol...

Hoffmann deschise și închise gura de cîteva ori. Nu pricepea nimic.

Porta urmă, dus pe gînduri:

— Escrocherie, mărturie falsă, căutat pentru paternitate.... Intendentul Meissner, ce mai lepădătură și ăsta; o va sfîrși la Torgau. Porta răsfoia încet caietul său negru. Își aținti asupra lui Hoffmann o privire plină de devotament. Domnule plutonier-major, serviciul meu de informații mi-a adus la cunoștință că un anumit colonel Engel, care pierde vremea pe la Statul Major al diviziei, a cîștigat acum o săptămînă zece mii de mărci. Domnii aceia de la Statul Major jucau ghicind numărul de hîrtii de o sută de mărci dintr-un teanc. Între două jocuri hotărau noi atacuri, pe care le așteptam cu toții. Lucrul acesta este strict secret, domnule plutonier-major. Colonelul Engel este un om înzestrat. Cîștigă de fiecare dată.

Porta se trase de ureche și îi împinse lui Hoffmann o bucată de tutun de mestecat din cutia sa de argint.

Hoffmann refuză, furios la culme. Obrazul său se făcu încet-încet violaceu.

— De necrezut cîte poți afla, urmă Porta voios. Chiar în dimineața asta, am auzit vorbindu-se despre un anumit plutonier-major din preacinstitul nostru regiment disciplinar. Închipuiți-vă că se pare că acest domn ar fi trimis soției sale mătase de parașută. Curtea

Marțială numește așa ceva pur și simplu furt de material militar. Urmări neplăcute... degradare. Torgau, fortăreața de la Gemersheim sau de la Glatz... Plictisitor lucru. Să riști una ca asta pentru un capăt de mătase! Drace! Am tras concluzia că singurii băieți cinstiți din *Wehrmacht* sînt plutonierii-majori!

Porta își mîngîie cele două galoane de pe mînecă. Închise carnetul la loc, lăsă să-i cadă monoclul și își puse un trabuc gros în gură.

— Din Brazilia, zîmbi el. Mi l-au dat cînd am fost ultima oară oaspete la englezi. Băieții ăștia au relații. Au linii directe cu Rio. Asta îmi aduce aminte de domnul Balum. Otto, după numele mic. Locuia...

Hoffmann clănțănea din dinți ca un măgăruș cuprins de febră. Din violaceu, chipul i se făcuse galben. Bîlbîi:

— Cap...Cap... Caporal-șef Porta. Ceva se întîmplă. Da! Asta nu mai poate să dureze... Se răsuci în jurul lui însuși și fugi clătinîndu-se.

Mai apucă să-l audă pe Porta destăinuindu-se Legionarului:

— Curînd vom avea alt putonier-major.

— De ce? s-a mirat Bătrînul.

— Ei! mîrîi Porta. Încă n-ai aflat că trebuie să deschizi mereu ochii și urechile! Asta trebuie neapărat; într-o țară civilizată, dacă ții la pielea ta, trebuie să afli cîte ceva și despre alții. Tu, Bătrînule, găsești că tot ce face Adolf e bine? Ești de părere că-i un ticălos, nu-i așa?

— Desigur, mormăi Bătrînul.

Porta rîse, își scoase iar carnetul negru și luă notă grijuliu.

— Iată o pată urîtă pe care doar înfrîngerea necondiționată a armatei germane o poate șterge. În locul tău, m-aș duce la preot să mă rog ca băieții din infanteria marină americană să defileze cît de curînd prin Berlin.

Puse mîna pe flaut și cu toții am început să cîntăm.

De Hitler puțin ne pasă,
Iar de Goering la fel,
Pe trădători îi slăvim,
Șmecherii nu-i suferim.

— Sînteți nebuni, rîse Marlow. Hoffmann se va răzbuna.

Porta i-a dat motanului din cușcă o bucată de cîrnat.

— Dacă se întoarce, va juca aici cu noi. De acum încolo, îmi va lustrui cizmele dacă îi vor cere. Îi știți perna sa verde, cea cu căprioare, de care e atît de mîndru. Mîine va fi a mea.

— Cum de nu ești plutonier! se miră Marlow.

— Neghiobule! zise Porta. Încă n-ai priceput că eu, caporalul-șef, sînt șira spinării a armatei? Eu hotărăsc dacă un superior va avea sau nu dureri de măsele, de șale, sau altele. În Ucraina, aveam un oarecare căpitan Meyer, decorat cu stele, căruia îi plăcea să treacă drept învățător. A murit.

— Ce i s-a întîmplat? vru să știe Gregor Martin.

— S-a așezat pe o mină T, îl lămuri cu amabilitate Porta. Haideți, domnilor! Faceți jocurile! Unul la o mie, dolarul sau lira pentru marca lui Adolf!

— Primești și bani de-ai lui Churchill? îl întrebă curios Gregor Martin.

— Desigur, dacă ies din Bank of England. Din partea mea, puteți veni și cu ruble, yeni, zloți și coroane. Mandea și bursa din New York hotărîm cursul. Dar atenție la marcă, scade văzînd cu ochii. Perlele, lucrurile de aur și alte obiecte sînt evaluate în dolari. Nu-i nevoie de certificat de proprietate. După ce vom isprăvi de jucat, oricum toate vor fi ale mele.

Și zarurile se rostogoleau. Ceasurile se scurgeau. Soarele a asfințit. Țînțarii bîzîiau, înțepînd brațele goale și gîtul. Nu simțeam, nu vedeam decît zarurile. Încăperea era plină de fum. Flacăra de la felinarul de furtună tremura: lipsă de oxigen.

Perle, inele, tablouri, bancnote din cele două emisfere, pistoale rare și arme albe treceau dintr-o mînă în alta, într-o bojdeucă din Italia.

Plutonierul Marlow a ieșit să dea o raită cu puțin înainte de revărsatul zorilor. S-a întors cu trei cupoane de mătase. Un locotenent italian de la Bersaglieri, un conte autentic, zvîrli un teanc de hîrtii în fața lui Porta, certificatele de proprietate ale unui castel din apropiere de Veneția.

— Douăzeci de mii de dolari, mormăi.

Porta trecu hîrtiile Legionarului. Acesta le cercetă cu grijă, sfătuindu-se cu glas scăzut cu Porta, care se uita pieziș la conte.

— Îți dau șaptesprezece mii cinci sute, deoarece ești italian; de-ai fi un Graf prusac cu *Crucea de Fier* și *Crucea de Merit* în jurul gîtului, n-ai fi primit decît zece mii.

— Optsprezece mii, făcu contele pe un ton pe care și l-ar fi dorit nepăsător.

— Șaptesprezece mii, zîmbi prietenos Porta.

— Bine, dar adineauri erau șaptesprezece mii cinci sute!

— Adineauri da, domnule conte, dar evenimentele se desfășoară repede. Mîine castelul dumitale va fi poate luat de mămăligari și cine credeți că va putea vinde un castel ocupat?

Contele înghiți în sec.

În clipa aceea, un caporal de vînători a dat lovitura. Strînse cu ochi învăpăiați un teanc mare de hîrtii.

Contele se uita hipnotizat la jobenul galben al lui Porta, apoi privirea i-a alunecat spre pisica din cușcă și, în sfîrșit, surprinse o a doua lovitură norocoasă a vînătorului. Italianul nici nu bănuia că asta făcea parte dintr-o tactică psihologică. S-a convins la repezeală că de fapt castelul venețian nu mai era decît o ruină. Cu un strigăt răgușit, primi oferta lui Porta, strîngîndu-și pălăria cu pene în mînă. Zarurile au fost aruncate și iată că nu mai era decît fostul proprietar al unui castel de lîngă Veneția. Înainte ca Micuțul să-i golească buzunarele, mai avu totuși timp să blesteme pe anumiți indivizi.

— Sînt ofițer al Armatei Regale Italiene, zbieră el cu fața către soarele care răsărea.

— Cu atît mai bine pentru tine, a fost răspunsul Micuțului, după care trînti ușa după el.

Contele plecă pe drumeag, supărat foc. Înainte chiar de a ajunge în dreptul celor trei stejari, s-a întîlnit cu o patrulă mixtă de jandarmi comandată de un căpitan fascist italian și de un locotenent neamț. Contele își uitase în bojdeucă portofelul și toate actele sale. Lucrurile s-au limpezit repede. Tocmai fusese proclamată legea marțială, deoarece foarte mulți se lăsau la vatră de capul lor.

— Ticălos de-al lui Badoglio! strigă căpitanul cu ciudă, silindu-l pe conte să îngenuncheze.

I-au zburat pălăria și epoleții. Cu o clipă înainte de a fi împușcat strigă ceva despre „un tripou clandestin și jefuire”.

— Ce nemernic, șuieră căpitanul fascist, scuipînd pe cadavru. Auzi, să numești tripou Italia lui Benito!

În mai puțin de un ceas castelul contelui decedat atît de brusc schimbă de patru ori proprietarul. După o săptămînă, Porta a dat actul drept plată unui tocilar care nu a crezut nici o clipă în autenticitatea documentului. Se lăsă pe vine într-un șanț și se șterse cu el, blestemînd Wehrmachtul. După terminarea războiului și după ocupația americană, statul italian a preluat castelul. Astăzi el servește drept reședință unor înalți funcționari. Portretul nefericitului conte se mai găsește și astăzi agățat pe unul dintre pereți: simbol al eroului ucis de hoardele fasciste.

În cursul după-amiezii, un medic aspirant, care venise să ne viziteze, își pierdu la joc spitalul militar. Mărinimos, Porta i l-a împrumutat pînă la sfîrșitul războiului.

Cînd soarele asfinți din nou, Porta porunci o întrerupere de trei ore. Urlete de împotrivire din partea asistenței, dar Micuțul îi potoli cu ajutorul măciucii.

Porta constată cu mulțumire că banca nu suferise nici o pierdere... Ba dimpotrivă.

Toți aveam chef să sărbătorim cîte ceva. Am proclamat deci că este ziua de naștere a motanului. Cît ai bate din palme, am făcut rost de toate cele de trebuință pentru festivitate: băutură și femei.

Micuțul și Porta „găsiră" un porc mare și gras.

L-am numit locotenent și membru de onoare al partidului nazist.

Doi inși au plecat la depozit. O sticlă de coniac și amenințarea unui denunț la jandarmi sau *Gestapo* l-au convins pe plutonier să le dea cea mai bună uniformă pe care o avea. Mantaua de aghiotant îi venea destul de bine porcului... Doar gulerul îi era puțin cam mic, dar porcul zbiera din pricină că era silit să poarte uniforma germană. L-am legat bine de un scaun pe care l-am sprijinit de perete și iată acum porcul stînd așezat, semănînd leit cu un ofițer de carieră german care a mîncat prea mult.

Bătrînul rîdea atît de tare încît, pînă la urmă și-a scrîntit falca. Micuțul i-o puse la loc cu un pumn. Cînd să-i punem bocancii blestematului de porc, a trebuit să ne lăsăm păgubași și fu nevoit să se mulțumească doar cu pantalonii, cu chipiul și cu mantaua de aghiotant.

Marlow îi petrecu în jurul gîtului un anunț pe care era scris: „Eu, locotenentul porc, sînt singurul porc cumsecade dintre toți porcii din *Wehrmacht*."

— Dumnezeule, blestemă Heide. Vă atrag atenția că nu vreau să am nimic de-a face cu toată treaba asta. Ne poate costa capul. E mai mult decît o bătaie de joc. Este o adevărată jignire adusă armatei germane.

— Ei și! șterge-o, dacă ți-e frică, îl sfătui Porta sfidător. Nu te reținem.

— Idiotule, mormăi Heide jignit, știi bine că nu mă pot despărți de voi.

— Vreți să-i scap una peste scăfîrlie întrebă Micuțul agresiv, ridicîndu-și măciuca.

Heide scoase o grenadă din cizmă.

— Lovește, dacă îndrăznești, matahală ce ești.

Micuțul începu să-și legene brațele. Cuvîntul „a îndrăzni" îl scotea întotdeauna din sărite.

Medicul împreună cu Wolf, șeful garajului, aduceau un butoi de bere ajutați de către furierul Krabbe. Acesta era un rival primejdios al lui Porta. La Krabbe puteai să cumperi orice, pînă și un crucișător blindat, dacă aveai cumva nevoie. Porta și cu el se urau în chip sălbatic, dar își vorbeau întotdeauna politicos.

— Phii! strigă Porta zărind butoiul cu bere trecînd pragul. Krabbe, nu cumva l-oi fi furat?

Krabbe își ridică semeț capul.

— Îți dai seama că vorbești cu un caporal, *Obergefreiter* Porta? Berea asta este adunată din economiile pe care le-am făcut pentru un prilej deosebit și cred că seara aceasta este un asemenea prilej.

— Krabbe, ești oaspetele nostru, dar înainte de toate, du-te și adu-mi-l pe Vier. Am nevoie de o ordonanță.

— Asta-i simplu! se amestecă și Micuțul în vorbă. L-am înhățat adineauri. Ieșea bălăbănindu-se de la comandantul regimentului cu un raport lung în mînă. L-am legat acolo pe grămada de gunoi, cu niște izmene jegoase în gură... Se pornise pe zbierat urît de tot, cînd i-am spus că mîine dimineață îi vom da foc de bucurie.

— Să fie adus, porunci Porta.

Vierul a fost adus. Ajutat de bocancii Micuțului, se rostogoli ca o ghiulea de tun la picioarele lui Porta.

— Drepți, calicule îi ordonă acesta. Și nu mai clipi din felinare ca un neghiob. Dar mai întîi salută-l pe șeful de colo de pe scaun... și ia un loc lîngă dînsul.

Vierul fu obligat să salute porcul în uniformă. Mai întîi de cinci ori trecînd prin fața lui. Apoi din față. La fiecare grohăit al porcului trebuia să spună: „Ordonați, domnule locotenent."

I-am încredințat o căldare cu bere și apă minerală; la fiecare sfert de ceas trebuia să-i dea de băut porcului apoi să tragă o dușcă din aceeași oală.

— Ce e bun pentru un porc e bun și pentru altul, rîdea Porta mulțumit. Între două înghițituri îți așezi fundul tău cel mare pe scaun, în fața locotenentului și saluți.

Vierul se împotrivi, dar Micuțul îl făcu să înțeleagă că era mai bine să fie înțelegător.

— Asta îmi amintește de popa din Pistolenstrasse. Voia să se plîngă de episcop, Excelența sa Niedermayer, începu Porta să povestească. A scris trei zile în șir...

— Tacă-ți gura, Porta, strigă Bătrînul. Nu astăzi!

Porta ridică puțin capul și se adresă Vierului.

— Iată la ce folosesc plîngerile, măi turnătorule! Istoria nu ține seama de așa ceva. Dacă te ții de turnătorii, gîndește-te că ai găsit ce-ai căutat. Poartă-te bine și viața ți se va scurge poate mai liniștită. Dacă nu ești mulțumit, te dau pe mîna Micuțului. Te va face să pîrîi ca o rachetă în noaptea de Anul Nou, cu cinci minute înainte de miezul nopții.

Alb la față, dar resemnat, Vierul s-a pus pe treabă.

După cea de a treia halbă de bere, Porta o întrebă pe una dintre fete, de ce poartă un slip. După cea de a patra, Marlow ceru un cîntec.

— Un cîntec de război, zbiera el solemn, lovindu-și *Crucea de Fier*.

Au început cu toții:

In Afrika rollen die Panzer...

Dar schimbasem puțin textul:

Über die Scheide, den Maas und den Rhein,
Rollen die englischen Panzer herein.
Vorwärts, US-Marineinfanterie
Die Nutten warten in Berlin.[2]

După cea de a cincea halbă de bere, Krabbe propuse să jucăm un poker. Berea simplă nu ne mai ajungea. Nu avea destul efect. Butoiul cel mare, pe jumătate golit, a fost completat cu tot ce mai aveam: whisky, Chianti, votcă, rachiu de ienupăr. Pentru a îmbunătăți amestecul, am mai adăugat și o jumătate de litru de sos picant. Porta zicea că așa se face în lumea bună.

Vierul trebui să rostogolească butoiul de două ori pînă pe creasta dealului, pentru ca amestecul să fie uniform.

Cînd îl cobori pentru a doua oară, avea lacrimi în ochi.

Apoi am cîntat:

Es geht alles vorüber
Es geht alle vorbei.
Den Schnaps vom Dezember
Kriegen wir im Mai
Zuerst fällt Der Führer
Und dann die Partei.[3]

După cîteva pahare din amestecul nostru venise vremea cuvîntărilor. Porta a fost al patrulea care a luat cuvîntul. Se ridică greu. L-am ajutat să se urce pe masă, unde ridicasem un fel de tribună din bidoane goale de benzină. Pe cap avea un slip roșu în chip de pălărie. Pe deasupra hainei sale de camuflaj purta o vestă din piele de capră. Din pantalonii descheiați ieșea un capăt de cămașă albastră.

— Camarazi, începu el, așa cum se face la asemenea prilejuri, cred că v-ați dat seama că sîntem într-un război al dracului de serios. Ne vom bate în buricul pămîntului. Blestematul ăsta de munte de

[2] *(germ.)* Peste cîmpuri și peste Rin/Vin tancurile englezești, vin/Înainte, pușcași americani din Infanteria Marină!/Tîrfele vă așteaptă la Berlin *(n. trad.)*

[3] *(germ.)* Toate trec acum/Toate se duc/Și rachiul de Crăciun/Prin mai ni-l aduc/Mai întîi pică *Führerul*/Apoi și Partidul *(n. trad.)*

la sud de Monte Cassino! Dușmanii noștri sînt sălbatici, vînători de capete, păzitori de struți, canibali, piei roșii, călăreți pe canguri, codoși, gangsteri și alți tipi bine. Vor să ne omoare. Asta-i în regulă, căci și noi vrem să-i omorîm. Nu asta mă doare. Înțelegeți-mă bine, camarazi. Sughițînd, trînti un bidon de benzină în capul Vierul care încetase o clipă să salute. Nu, ceea ce mă scoate din sărite este faptul că nu mai există morală. Sentimentul de responsabilitate a dispărut! Semn de proastă camaraderie. *Führerul* nostru, Dumnezeu să-l ocrotească, și-ar băga cinci degete în fund dacă ar ști ce se petrece. Nu face pe șmecherul, Marlow, tu ești dintre cei mai răi. Și, tu Gregor Martin, trebuia să fii spînzurat de mult. Încotro mă uit nu văd decît fețe de fese. Nu vă gîndiți decît la femei și la băutură. Iată, de pildă, Vierul. Porta îl pocni din nou cu un bidon de benzină peste față. Iată-l așezat pe fundul său mare față în față cu locotenentul Porc. Cum se poate să mai existe încă un asemenea ins! Cum de nu s-a ales încă praful și pulberea de el. Asta dovedește că nu aveți un pic de vînă în voi. Dacă pe vremea cînd eram un simplu recrut, vreun caporal-șef mi-ar fi șoptit la ureche: nu-l pot înghiți pe tipul ăsta, ei bine, atunci păduchiosul ar fi dispărut de pe suprafața pămîntului în două secunde. N-ar fi trebuit decît să mă gîndesc că răsuflarea lui mă deranjează, pentru ca tipul ăsta să înceteze să mai răsufle. Și totuși, iată că pretutindeni dau peste șobolanul ăsta rîios care se îngrașă pe zi ce trece, din oră în oră. Spurcăciunea spurcăciunilor, sînt un om dezamăgit.

Micuțul se ridică, îl puse pe Vier în picioare și făcu un laț dintr-o frînghie.

— Totul are un sfîrșit, spuse el cu voioșie, aruncînd lațul în jurul gîtului Vierului. Frînghia asta este zdravănă. Ieși afară și arată-ne că ești bărbat. Caută un copac bun și spînzură-te!

Omul nostru se îndreptă tropăind spre ușă, urmat de Micuțul. Scoase un schelălăit cînd o lovitură de picior îl trimise pe pantă în jos. Frînghia zbură după el.

— Cum ajungi jos, zbieră Micuțul, găsești un copac numai bun pe stînga.

— Asta a fost o treabă faină, aprobă Porta rîzînd. Micuțul are sufletul, care vouă vă lipsește.

Beat și sughițînd, rotund ca o bute, doctorul îi făcu curte furierului pe care îl lua drept Greta Garbo.

— Pantalonii dumneavoastră sînt dintr-o țesătură aspră, Miss Garbo.

Krabbe îl pocni peste degete cu latul baionetei.

— Jos labele, specialist în spălături!

Doctorul izbucni în plîns. Chipul său aprins de băutură se lumină apoi ca după înmormîntare. Scuipă pe jos.

— Să-ți fac un certificat de deces.

Scrise pe un jupon: „Fostul caporal *Stabsfeldwebel* Stahlschmidt a decedat. Sinucidere." Se prăbuși apoi peste Marlow, care bea culcat.

— Ești un cadavru, zbiera doctorul cu încăpățînare. Nu vreau să văd un mort care se îmbată. Mortule, du-te pe iarbă, sau chem *Feldgendarmeria* să te ia.

— Popa n-are voie să-i dea Vierului binecuvîntarea, urlă Heide.

— Ah de-ar îndrăzni cumva să se întoarcă vreodată viu, făcu Porta amenințător, din capul mesei. Camarazi, să-i mulțumim Domnului.

Heide sări să bată măsura imnului.

Cîntam în picioare ținîndu-ne cu toții de braț. Mișcat, Micuțul plîngea.

Mulțumim cu toții bunului Dumnezeu
Din inimă, din gură și din mîini!
Acest Dumnezeu care ne trimite nouă
Prinosul,
Care încă de la sînul mamei
Și din copilărie
A avut grija noastră
Și ne-a dat nouă,
Cu mărinimie, din toate!

Am trecut apoi la salutul ritual. Superiorii îi salută pe subordonați. Dacă se întîmplă ca doi să aibă același grad, cel care are mai multe decorații îl salută pe celălalt. A început Porta. Își ridică halba către doctor, care ce-i drept era aspirant, dar un aspirant adevărat.

— Te-ai strecurat în asociația noastră, cînd ai ieșit de la universitate. Porți o uniformă și nici măcar nu știi să deosebești o mitralieră de o praștie. Nu ești în stare să comanzi unor hămesiți să meargă la masă. Te salut.

Medicul s-a ridicat în picioare, clătinîndu-se și a golit halba așa cum o cere ritualul. Porta, cel care saluta, abia își muie buzele în halba sa.

Apoi Heide îl salută pe medic. După aceea, Marlow. Cînd îi veni rîndul Bătrînului, doctorașul nu mai putea să înghită nici o picătură. Se prăbuși ca o paiață dezmembrată. L-am scos afară în sunetul unui marș funebru și l-am depus pe grămada de gunoi.

Wolf, șeful de garaj, voia să-l salute pe Porta, dar a fost trimis la plimbare cu semeție. Porta își mîngîie mîndru pieptul înstelat de decorații.

— Drept cine mă iei? Adu-mi întîi un smoc de păr de la un pușcaș din Infanteria Marină și apoi vom sta de vorbă.

Bietul de el credea că războiul e o chestie de transport. Era atît de mîndru de dungile roșii de pe nădragii lui încît și le-a pictat și pe coapse, pentru a le putea admira și în pat. Fetele de la Ida au vîndut pontul în ziua în care le-a cerut să-i zică „domnule general".

— Bine, atunci iartă-mă, sughiță Wolf.

Încercă să facă o plecăciune, dar se poticni. Căzu în fața porcului în uniformă pe care-l luă drept o tînără fată.

— Domnișoară dragă, sînteți indecentă, strigă Wolf. Faceți trotuarul goală, într-un loc public. Vă voi duce în Prinz Albrechtstrasse.

Sărută porcul pe rît, rîse prostește și strigă:

— Buzele tale sînt reci și ademenitoare.

Apoi deveni bădăran. Deodată zări medaliile de pe uniformă. Salută cu stîngăcie, ținînd degetele larg desfăcute.

— La ordinele dumnevoastră, domnule locotenent. Sînteți un porc, domnule locotenent.

În clipa aceea îl zări pe Micuțul și se hotărî să-l salute de două ori, apoi se întinse pe jos cu un suspin lung.

O nouă înmormîntare. L-am purtat pînă la grămada de gunoi și l-am depus lîngă doctor, cîntînd:

Adîncit în grijile de zi cu zi
Nici nu știi cît de aproape
Ți-e sfîrșitul vieții.

Apăru părintele Emmanuel. Rămase o clipă lîngă ușă cu capul ridicat. Marlow îl pofti să intre. Micuțul se ținu după el, dar se prăbuși grămadă peste gunoi. Văzînd trupul inert al doctorului, Micuțul fu cuprins de disperare și ceru iertare că-l ucisese, jurînd că nu va mai face niciodată. Zărindu-l apoi și pe șeful de garaj Wolf, mîhnirea sa nu mai avu margini și se porni să hohotească.

— Tatăl nostru, carele ești în ceruri, sînt un ucigaș! Își aminti deodată toate cîte îl făcuse Wolf să îndure și scuipă pe așa-zisul cadavru care alese tocmai clipa aceea să se ridice. Micuțul scoase un țipăt de groază, scoase pistolul și îl descărcă, dar nici unul din gloanțe nu nimeri ținta.

— Drace! urlă Wolf, smucind o grenadă.

O aruncă asupra Micuțului, dar din fericire uitase să-i scoată siguranța.

Micuțul se întoarse în colibă ca o furtună.

— Afară-i un mort care zvîrle cu grenade! Mă duc acasă. M-am săturat de războiul ăsta.

Wolf s-a întors clătinîndu-se. Îl arătă pe Micuțul:

— Ucigașule!

Micuțul își ridică PM-ul. I l-am smuls din mînă, dar nu se liniști pînă cînd Wolf nu consimți să-l salute.

Porta i-a explicat de ce ne aflăm în Italia.

— Ne batem în fundul pămîntului. Asta ne arată cît de important este. Ai mai văzut pe cineva, trăind în fundul pămîntului? Fundul e la fel de important ca traheea.

În clipa aceea, doctorul se arătă pe ușă. Fiind specialist, se simți dator să adîncească această interesantă discuție.

— Traheea, sughiță el scuipînd pe jos—îl arată pe Micuțul cu degetul, ca și cum despre el ar fi fost vorba—traheea, repetă el cu încăpățînare—este canalul care duce direct la plămîni, care sînt formați din doi saci, unul lîngă celălalt, și care au nevoie de un aflux constant

de oxigen. Clătinîndu-se primejdios, își ridică arătătorul. Barcelona îl repuse politicos pe picioare. Tubul digestiv se află puțin retras. În partea inferioară a corpului se află anusul, evacuarea omului, numită popular, de către anumite ființe inferioare, gaura fundului.

— Dă-i la cap! porunci Porta. Ce neghiob!

Micuțul îl lovi de două ori cu halba, dar medicul se împotrivea.

— Lovești pe cineva care-i aproape ofițer, strigă el după prima lovitură.

— Ești un găinaț de doctor, tună Porta.

Își urmă apoi cuvîntarea savantă despre luptele noastre de la Cassino.

— Cu noi e la fel ca și cu cei din infanteria marină. Burghezii își aduc aminte de noi doar atunci cînd se îngroașă gluma în război. Și eroul ăsta de aspirină nazistă, distribuitorul ăsta de țucale, ofițerul ăsta de trei parale, care nu știe cum și-a luat diploma, îndrăznește să ne numească ființe inferioare pe noi, eroii. Dă-i înainte Micuțule, dă-i la cap!

— Jurămîntul de medic îl cunosc, strigă fără nici o legătură doctorul, înainte de se cufunda în întuneric.

Porta îi explica motanului un punct important de strategie din timpul unui atac de blindate.

Barcelona vorbea despre o chestiune de înaltă trădare cu un culegător de portocale italian.

— Alarmă, tancuri! urlă Marlow.

Într-o clipă, ne-am dezmeticit și am pus mîna pe arme. Auzeam cu toții zgomotul de oțel binecunoscut care făcea să le înghețe sîngele în vine și celor mai curajoși.

— Americanii, spuse Porta rînjind cu toată gura. Prinse patru grenade în jurul unei sticle pline cu benzină.

— Ce Dumnezeu, au aflat desigur că facem chef! rîse Legionarul.

Ușa s-a deschis cu putere. O santinelă cu casca pe cap își arătă fața și exclamă:

— Ia te uită, și voi! Toți din companie sînteți beți turtă. Mike sforăie în coteț cu o muiere. La posturi! Zgomot de tancuri dinspre vale!

— Bine, micule. Ne descurcăm noi.

Micuțul căuta în patru labe o grenadă antitanc pe sub pat.

Am ieșit afară clătinîndu-ne puțin. Auzeam acum și motoarele. Bătrînul mergea în frunte ținînd cîte un ciorchine de grenade în fiecare mînă. În urma lui pășea Marlow, cu o mină T.

— Motoare Maybach, constată plutonierul major Wolf.

— Șenile de Tiger, răspunse Porta sigur pe el.

— Ceva nu se potrivește, urmă Wolf. Nu avem tancuri în garaj și sîntem singurul batalion de Tiger din acest sector de front.

Ne strecuram prin pădurea de pini. Erau cel puțin cinci sau șase tancuri. Se auzeau glasuri înjurînd în germană.

— Schimbă viteza, boule!

Pinioanele scrîșneau în cutiile de viteză. Motoarele se ambalau. Porta și Wolf s-au uitat unul la celălalt.

— Începători, șopti Wolf.

— N-au învățat niciodată cum se conduce un Tiger, spuse Micuțul. Nu sînt de pe la noi, pe cuvîntul meu.

— Vor avea de-a face cu mine, i-o întoarse Barcelona, ridicînd amenințător un cocteil Molotov.

Heide se aruncă în spatele unei vechi pietre de măcinat care nici nu visase vreodată să folosească drept reazem unui aruncător de grenade. Își înfipse arma strivindu-i fundul de piatră. În felul acesta efectul era mai mare dar era interzis de regulament. Dacă lovitura da greș, putea omorî un om la cincizeci de metri. Dacă însă reușea, tancul inamic era făcut fărîme. Unul dintre trucurile primejdioase pe care le născocesc soldații pe front. Toate armele pe care le primeam aveau defecte, iar noi le îmbunătățeam cum ne pricepeam. Foarte primejdios, dar eficace. Ne era în joc viața. O ratare ne putea fi fatală.

Îl priveam pe Heide strivind fundul aruncătorului. Părintele Emmanuel venise lîngă noi. Își făcu semnul crucii. Era singurul din toată compania care nu era beat.

— Dumnezeu să ne ocrotească, șopti el.

Nimeni nu l-a întrebat de ce ne-ar ocroti Dumnezeu.

Porta se înfipse cu picioarele depărtate în mijlocul drumului. Se scărpina pe piept cu o grenadă. În mîna stîngă ținea o ceașcă cu alcool de orez.

Zgomotul de șenile devenea asurzitor. Barcelona își adăposti mitraliera în spatele unui arbore căzut. Ceruse zadarnic să fie ajutat. Înfipse cele trei picioare ale afetului în pămînt, verifică linia de ochire, corectă puțin înălțătorul, apoi așeză lîngă el trei cocteiluri Molotov.

Marlow și Wolf au prins o grenadă de 7,5 cm pe un pom, legînd-o bine cu fire electrice. În cîteva clipe se transformase într-o capcană extrem de primejdioasă. Vai de nefericitul care ar atinge unul dintre fire.

Legionarul se afla ceva mai sus pe pantă, cu două aruncătoare de flăcări legate la un loc. Cine ar fi înaintat s-ar fi dus la moarte sigură. Ar fi fost nevoit să străbată un zid de foc.

În curba foarte strînsă se ivi primul car. Am văzut apărînd întîi ascunzătorul de flăcări al tunului. Apoi turela. Era un Tiger II, ultimul nostru model, cu turela pe o parte. Prin trapa deschisă, se vedea un om în uniformă neagră. Dar făcuseră o mare greșeală trimițînd oameni din comando. Comandantul de tanc din turelă purta un basc, acoperitoare pe care nici un soldat de la blindate n-a mai purtat-o din 1942. Duceam cîteodată cîte unul acasă în permisie, să ne fălim cu el.

Greu, lat, uriaș, Tigerul urca dealul legănîndu-se. Îl urma cel de-al doilea, imediat în spatele lui.

Porta rămase înfipt în mijlocul șoselei. Ridică mîna spre monstrul de oțel, aflîndu-se drept în fața gurii tunului de 8,8 și spuse zîmbitor comandantului de tanc care se apleca peste turelă.

— Fiți bineveniți!

Comandantul tancului îi răspunse politicos:

— Bună ziua. Greu am mai dat de voi! Bănuiesc că sînteți compania a 5-a a Regimentului 27. Sînt plutonierul-major Brandt de la compania a 2-a. Noile tancuri aruncătoare de flăcări. Știați de noi?

Porta trase o înghițitură de alcool din orez și sărută pisoiul care i se urcase pe ceafa.

— E la marele fix, nu, motanule? S-ar putea duce și la circ!

Micuțul începuse să se joace cu o grenadă.

— Astîmpără-te, șopti Porta.

Ochii săi aruncau fulgere.

— Animalul ăsta de saxon e al meu, mîrîi Micuțul jucîndu-se cu inelul de porțelan al grenadei.

Bătrînul îl dădu la o parte pe Micuțul și pe Porta. Mergînd liniștit se apropie de tancul cel mare.

— Salut! Parola?

— *Scharnhorst*, răspunse comandantul rîzînd.

Marlow îi dădu un cot pe ascuns lui Heide.

— Ai văzut că netrebnicul ăsta poartă pe guler capetele de mort ale SS-ului? Dacă ăștia sînt pușcașii lui Mike, îmi vine să mor de rîs.

— E o porcărie, șopti Legionarul. Parcă ar avea orbul găinilor!

Primul tanc a fost îndreptat către barajul de pe drum, unde se aflau cele opt mine T. Ne-am cățărat pe el.

Căpitanul deveni neliniștit văzînd cocteilurile noastre Molotov.

— Vrei un trabuc? îi oferi amabil Porta, întinzîndu-i o grenadă. Inelul de porțelan se legăna amenințător în știftul deșurubat.

Cel de-al doilea Tiger, un Tiger I, se opri chiar în spatele primului. Vechea greșeală tactică! Nu ne venea să ne credem ochilor cînd am văzut celelalte patru tancuri făcînd la fel.

— Aveți fete pe aici? întrebă comandantul primului tanc.

— Avem tot ce ne trebuie, zîmbi Porta.

— Veniți de la Roma? întrebă Marlow aruncînd o grenadă în sus ca ca și cînd ar fi fost jongleur de meserie.

— De ce aveți tancuri de toate soiurile? întreba Porta pe un ton inchizitor. Dacă sînt pentru noi, vă previn că de trei luni nu ne mai folosim de I. Unde ți-ai făcut ucenicia, drăguțule?

— La Eisenach, la Regimentul 2 Blindate.

Bătrînul mă împinse înainte cu un ghiont.

— Uite niște camarazi de-ai tăi din regiment.

Eu zîmbeam, făcînd pe camaradul.

— Nu-mi mai amintesc de tine. În ce companie erai?

— Într-a 4-a.

— Aha, șeful vostru era căpitanul Krajevski. Cine era comandant?

— Maiorul von Strachwitz.

Era bine informat. Contele era într-adevăr șeful batalionului I.

Bătrînul îmi dădu un cot. Nu prea știam ce voia. Am întrebat la noroc.

— Îți mai aduci aminte numele aghiotantului-major al regimentului? Îmi scapă mereu numele lui...

— Locotenentul von Kleist, rîse plutonierul.

— Cînd ai plecat de la compania a 2-a?

— Imediat după Ratibor.

— Știi unde se află acum contele von Strachwitz? i-am întrebat.

Omul nu-și mai putea ascunde neliniște.

— Ce v-a apucat? strigă el supărat. Dați-vă la o parte din drum să putem trece. Sîntem în misiune specială.

Ne întinse niște documente, arătîndu-ne cu degetul un sigiliu.

— Vedeți, venim direct de la OKH. Dați-ne drumul!

— Ia-o mai domol, îi rîse Porta în nas. Nu-i nici o grabă. Trebuie să vezi pe unde calci. Ieșiți din tancuri. Ne vom ocupa noi de ele. Comandantului Mike îi place mai mult să vadă chipuri cunoscute în turelă.

— Ăsta-i comandantul care a fost la infanteria marină?

— Da, drăguțule. Shuffield Barracks, Hawaii.

Comandantul străin înghiți o înjurătură.

Micuțul dădu ocol tunului. Puse o grenadă în țeavă, jucîndu-se cu inelul ca un copil fără minte.

— Ce naiba vă închipuiți? urlă plutonierul-major. Spuse echipajului ceva ce n-am înțeles.

Am văzut mișcîndu-se un aruncător de flăcări. Legionarul, care se așezase pe partea din spate, privi plin de interes înăuntrul turelei.

— Tăiați-le fuduliile!

Își întoarse degetul gros, arătînd în jos. Automatul său porni să tragă în aceeași clipă.

Comandantul căzu cu fața înainte, ciuruit. Prin trapele deschise zburau cocteilurile Molotov.

Wolf duse brațul înapoi. Cu o aruncătură de campion plasă o mină T sub turela celui de-al treilea Tiger.

O explozie îngrozitoare. Cinsprezece tone de oțel au zburat pînă în pădurea de pini. Trupuri sfîrtecare se împrăștiau în toate părțile. Herbe de benzină aprinsă, o explozie după alta: era ca și cum ar fi erupt un vulcan.

În mijlocul iadului acesta, doctorul se bălăbănea ținîndu-și trusa în mînă. Era acoperit de sînge peste tot și îi lipsea o jumătate din nas.

Căldura ne izbi ca o lovitură de pumn. Uleiul aprins, benzină și miros grețos de carne arsă.

Cele șase tancuri ardeau.

— Trădătorilor, murmura doctorul, aruncîndu-se la adăpost alături de Porta.

— Americani născuți în Germania, corectă Porta. La război ca la război. Dacă bobocii ăștia ar fi dat peste o companie cu tancuri în reparație și nu ar fi ales un regiment disciplinar, le-ar fi izbutit lovitura.

— Ar fi trebuit să poarte capetele de mort reglementare pe guler, mîrîi Micuțul. Oricine știe că la blindate nu există SS-iști.

Porta se ridică privind nepăsător stratul de ulei în flăcări.

— Bun! Eu mă întorc la fete! ne vesti el.

Am sădit printre pini patruzeci și doi de mesteceni cu numele celor din comandoul blindat american. După faptă și răsplată.

Pagină intenționat goală

Comando secret

MONTE CASSINO, un nume, o mînăstire aproape uitată, undeva la sud de Roma? Nu, un iad; atît de neînchipuit încît omul cu imaginația cea mai bogată nu i-ar putea zugrăvi grozăvia. Un loc în care morții mor de cîte cinci ori. Un ținut al foamei, al setei, al morții. Un cimitir pentru tinerii între 20 și 30 de ani.

Cadavrele se îngrămădeau în tranșee. Sînt atîtea încît am renunțat să le mai înlăturăm. Călcăm peste ele, fiindu-ne cu neputință să le evităm. Tresărim înghețați de groază cînd mortul scoate un „a-a-ah!" apoi un alt „a-a-ah!" Iartă-mă, camarade, te credeam mort!

Camaradul este mort. Strigătele îi ies din burta umflată de gaze.

Ce e mai rău? Focul? Foamea? Setea? Baionetele strălucitoare, uleiul aprins al aruncătoarelor de flăcări? Sau șobolanii uriași, mari cît pisicile? Nu pot spune. Dar ceea ce nici eu și nici ceilalți combatanți de la Monte Cassino nu vom uita niciodată este duhoarea. Mirosul dulceag de hoit și de clor. Răniții păstrau mirosul timp de luni de zile, dîndu-le amețeli medicilor și infirmierelor. Ardeam uniformele, duhoarea însă parcă pătrunsese pînă în oase: duhoarea de la Monte Cassino.

Nouă coloane de aprovizionare din zece rămîneau pradă morții. Poți mînca scoarță, frunze, da, chiar și pămînt cînd ți-e foame, dar setea! Ne sfîșiam ca fiarele sălbatice pentru o groapă de obuz plină cu apă. O haită de șobolani bea cu lăcomie. Aruncăm cu o grenadă în ei pentru a-i împrăștia și, fără să mai așteptăm, ne repezim să bem, bem, bem.

După-amiază, explozia cîtorva grenade a golit groapa, pe fundul ei mai multe cadavre umflate. Sînt acolo de mult. Vărsăm și sufletul din noi. Dar în ziua următoare descoperim altă groapă cu apă și bem din ea.

Acesta e Monte Cassino, muntele sfînt.

Crestele munților erau ascunse de o ceață deasă și albăstruie. Înaintam prin valurile de ceață. Peste un cadavru părăsit s-a lăsat un cîrd de ciori. Un pescăruș mare le-a pus pe fugă. Voia ochii: un adevărat ospăț pentru pescăruși. Pușcașii din infanteria marină urăsc pescărușii.

— Cu ce poftă mănîncă! Porta privea cu interes pescărușul cel mare care își întindea gîtul pentru a înghiți mai bine un ochi.

— Afurisită jivină. Nu pot să-i sufăr, spuse Gregor Martin scîrbit aruncînd cu un tub gol de grenadă în pasăre.

Eram prost dispuși, obosiți după o noapte de trudă la fortificații. Treaba asta ne costase 12 oameni. Unul dintre ei fusese atins drept în ochi. Alerga în cerc. A trebuit să-l ucidem. Strigătele sale ar fi putut da alarma. Era un băiețandru de șaisprezece ani. N-ar fi trebuit să trimită băieți atît de tineri într-un regiment special. De la o vreme încoace primeam adevărați boboci. Curată crimă!

Și încă de data aceasta avusesem noroc. Ultima dată cînd lucrasem la fortificații pierdusem jumătate din efectivul companiei.

Au început să cadă primele obuze. Afurisitele de 105. Plesneau cu un zgomot de poartă de fier trîntită. Spre norocul nostru nu erau cu șrapnele. Altfel am fi fost curățați cu toții.

Porta și cu mine tocmai desfășuram un rulou de sîrmă ghimpată cînd a început să plouă cu blestematele de obuze. Am rămas timp de două ore în plin *no man's land*. Atacau. Valuri ale infanteriei. Nu luasem cu noi arme grele, din cauza lucrului. A trebuit să ne folosim de rulourile de sîrmă ghimpată și de pari în chip de arme. Un par de oțel bine ascuțit face cît o baionetă. Am avut destule pierderi. Infanteria noastră trăgea prea aproape: ne luau drept englezi.

Mike îl făcu KO pe comandantul companiei străine. Cînd am sosit la pozițiile noastre, locotenentul Ludwig s-a prăbușit în fața comandantului lor. Dintr-o rană mare, deschisă îi ieșeau mațele, Ludwig nu avea decît optsprezece ani. Era prima sa ieșire. Comandantul străin înjura.

Lucrul la fortificații era de florile mărului, puțin cam ca gărzile de noapte. Nimeni nu se prea dădea în vînt după ele. Dar trebuia să le înghiți: întotdeauna erau cîțiva morți. Treaba asta cădea în sarcina plutoanelor în refacere.

Înspre nord se întindea un tir de artilerie. Asta putea să însemne că era mișcare înspre Forli. Cînd ni se vorbea despre nimicirea vreunei divizii întregi, nici nu ne mai păsa. Nu-i cunoșteam. Devenisem egoiști. Războiul ne făcuse nepăsători la durerea altora.

Cînd am sosit la locul în care trebuiau să ne aștepte camioanele, acestea nu erau acolo. Furioși, am dat cu căștile de pămînt, blestemînd din inimă pe cei de la transporturi. Îi uram pe tipii ăștia care stăteau la adăpost, la fel ca și pe bucătari.

Locotenentul Frick s-a ivit din ceață însoțit de doi ofițeri de la aviație. Au trecut încet în revistă compania, scoțînd dintre rînduri pe unii, cu ordinul de a lua poziție de drepți pe cealaltă parte a drumului.

Bătrînul ridică capul.

— Iară vreo treabă grea de tras. Miroase a comando.

Aproape tot plutonul 2 trecu drumul: șaptesprezece oameni cu totul.

— Drace! înjură Legionarul tremurînd de frig. Ciudată gustare de dimineață.

Locotenentul Frick îl luă pe Bătrîn deoparte. Își vorbiră în șoaptă. Apoi Gregor Martin și Marlow trecură și ei lîngă noi.

— Ehei, nu se pot lipsi de noi, rîse Marlow așezîndu-se alături de Legionar.

Ofițerii aviatori ne inspectau cu grijă, unul după altul. Soseau în sfîrșit și camioanele.

— Compania a 5-a, urcați! Cei aleși, la stînga! comandă Mike.

Cei norocoși s-au cățărat bucuroși în camioane. Ne făceau semne cu mîna. Le-am răspuns scuipînd. Micuțul nu se mulțumi să scuipe, aruncă și o piatră după ei.

— În șir cîte unul după mine! Înainte marș! ordonă locotenentul Frick.

Am fost duși la Teano în camioanele aviației militare. Acolo ne-am petrecut ziua, așteptînd în spatele gării. Soldatul își petrece jumătate din viață așteptînd.

Jucam zaruri. Spre amiază am spart un vagon cu provizii care era tras pe o linie moartă. Două lăzi de coniac ne-au redat încrederea. Porta dibui pe undeva patru purcei de lapte. I-am pus la frigare.

— Pentru treaba asta te vor spînzura, mormăi Bătrînul.

— Puțin îmi pasă, i-a răspuns Porta. Cel puțin voi crăpa cu burta plină!

Ne-au trezit la miezul nopții și ne-au dus într-o pădurice în care erau cinsprezece camioane SS. Am înlemnit. Toate camioanele aparțineau diviziei 20 SS Grenadieri, alcătuită în cea mai mare parte din soldați din țările baltice. O singură dată ne întîlnisem cu divizia asta în Bielorusia. În camioane se aflau căști și mantale SS.

— Pentru numele lui Dumnezeu! mîrîi Bătrînul, uluit. Acum vor să ne bage și în SS.

Barcelona și Micuțul se și apucaseră să încerce voioși mantalele. Micuțul pusese mîna pe una care purta gradele de *Unterscharführer*.

Se răsti semeț la Bătrîn, care îl privea cu gura căscată.

— Ridică-te, hodorogule, cînd trece un *Unterscharführer*. Sau poate ai chef să dai o raită printr-un lagăr de concentrare ca să mai înveți cum trebuie să te porți? Eu sînt un erou și mă pot mîndri că l-am pupat în fund pe *Führer*! Nu uita asta!

Apăru locotenentul Frick.

— Gura, Creutzfeld, și scoate repede mantaua asta!

— Bine, musiu' *Untersturmführer*, *Unterscharführerul* Creutzfeld raportează că e gata de plecare.

Aruncă casca și mantaua în camion și se întoarse în fața locotenentului Frick pocnind călcîiele.

— Domnule locotenent, caporal-major Creutzfeld la ordinele dumneavoastră.

Locotentul Frick dădu din mînă plictisit.

— Așază-te în colțul unui camion, cît mai departe de mine și fă-mi plăcerea și culcă-te.

Cu puțin înainte de zori, am sosit în piața din fața mînăstirii de pe muntele Cassino. Acolo se și afla un oarecare număr de camioane grele de la *Luftwaffe*. Cîțiva ofițeri din *Panzerdivision* Hermann Göering au sosit în fugă și ne-au ordonat să camuflăm camioanele și să ne adăpostim sub avioane. Soldații parașutiști se și apucaseră să ascundă armele aduse de camioane.

Micuțul nu-și mai găsea locul de neastîmpăr. Îmbrăcase iarăși o manta și o cască SS. Un comandant de la aviație îi trase o săpuneală,

amenințîndu-l cu toate nenorocirile din lume dacă va mai îndrăzni să se arate în asemenea ținută.

Am așteptat toată dimineața, fără ca să se întîmple nimic, în afară de bombardierele aliate care brăzdau cerul. Prevăzusem că așa se va întîmpla și luasem cu noi proviziile șterpelite din vagon.

— Vom arunca toată hardughia în aer, ne vesti Micuțul cu fața strălucind de bucurie.

— Pe toți dracii, înjură Porta. Treaba asta trebuia s-o facă pionierii. Diseară e bairam mare la Ida. Vin fete subțiri, din alea care miros a apă de trandafiri, aduse special de la Roma.

Micuțului i se aprinsese imaginația. Îi lăsa gura apă de plăcere.

— Colo, înăuntru, sînt maici faine!

Heide făcu cu ochiul.

Micuțul înghiți în sec și se linse pe buze.

— Ți-ar plăcea să prădezi fără să fii pedepsit, ai?

Porta se amestecă în vorbă:

— V-am povestit de vremea cînd eram grădinar la maici?

Rîzînd, ne-am strîns mai aproape sub camion, cu cutiile măștilor de gaze sub ceafă, pentru a sta mai comod.

— Asta se întîmpla pe vremea cînd erai la Dubovila? întrebă Bătrînul.

— Nu! Era în timpul cînd mă împrumutaseră Regimentului 2 Panzer!

— Nu-mi mai aduc aminte, făcu Bătrînul, privind pieziș.

— Memoria ta n-a fost niciodată prea grozavă, i-o scurtă Porta. Cum spuneam, Regimentul 2 și cu mine eram acolo. Într-o zi mă plimbam singur, căutînd ceva important.

— Căutai fese? se informă Micuțul.

— Numai asta îți umblă prin minte! făcu Porta clătinînd din cap. Înfrîngerea, asta căutam. Tocmai ascultasem postul de radio englezesc anunțînd că înfrîngerea era pe aproape. Luptele de pe valea Strumei urmau să fie hotărîtoare. Cercetam deci fiecare palmă de loc. Deodată, aud țipăt de femeie. Ia te uită, îmi zic, unii au și început să se predea. Dar, judecînd după țipete, nu steagul fusese coborît. Țipetele veneau dinspre mînăstirea de călugărițe. Mă cațăr pe zidul împrejmuitor și arunc o privire! Și ce-mi văd ochii? Bravele noastre trupe de întărire

erau pe cale să le salveze pe bietele maici. Nu mai țin minte ce-am spus, dar bravele noastre trupe de întărire au luat-o la sănătoasa. Am aterizat într-un rond de lalele și am fost primit regește.

— Ceva asemănător mi s-a întîmplat și mie, în Bernhard Nocht-strasse, lîngă pod, întrerupse Micuțul. Eram cu încă doi. I-am azvîrlit pe tipi în Elba. Apoi le-am băgat pe fete în curtea Școlii Navale. Dar mai bine nu m-aș fi amestecat. Pentru că ieșind de acolo, ne-au înhățat. Ne-au percheziționat la postul din Davidstrasse. Știți cum se întîmplă. Nu poți da totdeauna socoteală de tot ce ai prin buzunare. Și ne-au trimis cu duba la Fuhlsbüttel, împreună cu o tîrfă de cincizeci și opt de ani. Am vrut s-o consolez, dar iată că se pornește să zbiere după ajutor. Brigadierul Burg mi-a tras o chelfăneală de mi-a pierit graiul. Dar stricata aia și-a primit pedeapsa. Într-o bună seară au dat-o afară dintr-o cîrciumă, la Bremerreihe, strigîndu-i că nu-i decît o pațachină bătrînă la care nu s-ar uita nici măcar un papagal vicios. A mai încercat ea să dea din fund și prin altă bombă de pe lîngă teatrul *Hansa*. Au dat-o afară și de acolo. S-a apucat atunci de turnătorii pe la *Moravuri*. Au găsit-o moartă în fața garajului din Hansa Platz. Poliția m-a luat la scărmănat, dar nu aveau dovezi. Acuma știu: trebuie să te mulțumești cu tîrfele de meserie.

— Gata, ai terminat? întrebă Porta în batjocură. Îmi dai voie să urmez? A, că veni vorba, știți cum te poți descotorosi de un dușman?...

— Ce are a face cu grădinăritul tău la călugărițe? a vrut să știe Bătrînul.

— Ai dreptate, uitasem. Deci, femeile astea cumsecade nu erau chiar atît de sfinte precum păreau. Nici nu erau călugărițe adevărate, ci făceau parte din Rezistență. Într-o bună zi, poliția militară a golit șandramaua și...

Interesanta povestire a lui Porta a fost întreruptă de locotenentul Frick.

— Drepți!, strigă.

Ne inspecta un locotenent care purta insignele albe ale diviziei de blindate Hermann Göering.

Deasupra mînăstirii trecea mereu un avion de observație.

— Observator de artilerie, spuse Heide. Dacă ne reperează înseamnă că vom avea musafiri.

Călugării ne-au adus ceai fierbinte. Am vărsat jumătate și l-am înlocuit cu rom. Încă nu știam pentru ce eram acolo.

Dinăuntrul mînăstirii se auzea zgomot de ferăstrău și de ciocan. În depărtare, tirul neîntrerupt al artileriei.

— Plouă cu obuze dincolo de munți, spuse Bătrînul gînditor. Veți vedea, curînd ne vine și nouă rîndul, o simt în oase.

Prezicerile Bătrînului se îndeplineau întotdeauna. Era obișnuit de multă vreme cu frontul, simțea dinainte loviturile grele.

— Ce naiba căutăm noi aici? mormăi Heide, dîrdîind de frig.

— Habar n-am, i-a răspuns Bătrînul strîmbînd din nas. Nu-mi plac toți ăștia, cu insignele lor albe... și nici uniformele SS din mașini. Toate astea nu-mi miros a bine. Ne-au amenințat de sute de ori cu cîte în lună și în stele să nu ne apropiem de mînăstire și iată-ne aici, înarmați pînă în dinți. Nu-i cumva începutul prigoanei împotriva catolicilor?

— Ah! Numai asta nu! strigă Barcelona. Ne-am scălda pînă la gît în sînge.

Bătrînul își aprinse încet pipa.

— Vă mai amintiți de călugărițele pe care le-am găsit ucise, împușcate cu pistolul în ceafă?

— Mda... și au fost curățate cu pistoale de 0,8, calibrul preferat al băieților de la SD, sublinie Porta.

— Toate astea nu-mi plac. Cred că au și început să intre în acțiune comandouri speciale, spuse Bătrînul, neliniștit.

După ce noaptea s-a lăsat peste munți, am înaintat cu camioanele pînă la poarta mînăstirii.

Iluminatul era interzis cu strășnicie. Un locotenent de aviație destul de vîrstnic ne-a ordonat să depunem armele în cabinele camioanelor.

Nici un om înarmat nu avea voie să treacă de poartă.

Ne-am aruncat pistoalele automate în cabină, mîrîind printre dinți. Fără arme ne simțeam parcă în pielea goală.

Micuțul încercă să tragă chiulul; din buzunar îi ieșea pistolul său de calibrul 38. Locotenentul îl luă la rost cu asprime.

— Să mergi la război fără flintă, asta-i nebunie curată, nu se putu abține Bătrînul să mormăie.

— Dumneata, *Obergefreiter*, să taci din gură, i-o reteză locotenentul, dacă nu, Consiliul de Război te așteaptă, am eu grijă.

Legionarul, cu o țigară în gură, se apropie nepăsător, bătîndu-și joc pe față de locotenent. Marele său pistol automat, de fabricație rusească, se legăna provocator peste piept.

— Consiliul de Război, domnule locotenent? Ei drăcie! Poate glumiți!

— Ce ți-a venit? țipă locotenentul, furios.

— Eu vă întreb asta, domnule locotenent. Aș fi curios să aflu ce ar avea de zis un Consiliu de Război dacă ar ști ce se petrece aici. Legionarul își aprinse liniștit o nouă țigară, suflîndu-i ofițerului fumul în ochi. Refuzăm să depunem armele, domnule locotenent și nu facem nici un sabotaj. Iar în ceea ce privește Consiliul de Război, dumneata și camarazii dumitale aveți fără îndoială mai multe pricini a vă teme decît noi!

— Ai înnebunit? urlă ofițerul cu glas nesigur. Ce vrei să spui?

Legionarul, cu un rînjet de lup pe buze, se întoarse cu fața spre noi, care îl ascultam atenți și spuse o grosolănie.

— Te-am auzit, nemernicule! Locotenentul nu-și mai putea stăpîni mînia.

— Du-te dracului! rîse Legionarul.

Locotenentul pleznea de ciudă. Am crezut că îl va strînge pe Legionar de gît.

Acesta cerceta liniștit încărcătorul pistolului.

Rămăsesem cu gurile căscate, fără a înțelege nimic.

Legionarul era un adevărat soldat. Era îndrăzneț, nimic de zis, dar niciodată nu sărea peste cal. Prin urmare știa ceva. În două clipe ne-am luat pistoalele și grenadele înapoi și am făcut cerc în jurul Legionarului. Locotenentul se făcu nevăzut pe scară.

— Vom da de greu, șopti Rudolf Kleber. Asta îmi amintește de masacrarea lui Florian Geyer.

— Nu se va întîmpla nimic, afirmă Legionarul cu hotărîre. Dacă ne calcă prea rău pe bătătură îi curățăm. Pentru asta am primit *Crucea de Merit*.

— Ce știi? întrebă Heide. Povestește, pentru numele lui

Dumnezeu. Mor de curiozitate. Își ridică pistolul automat cu un aer sălbatic. Un pistol italienesc Beretta.

Porta ridică rezervorul aruncătorului de flăcări și își prinse chingile în spate.

— Să-i prăjim!

— Gura! îl potoli Legionarul Dacă va trebui să împușcăm șleahta asta de civili, eu voi trage primul.

— E dandana mare. Sabotează un ordin dat chiar de *Führer* și de Kaltenbrunner!

Un grup de ofițeri cobora repede pe scări. Locotenentul nostru Frick zîmbind ușor, se ținea puțin deoparte. Ne cunoștea. Nu avea de gînd să se amestece.

Micul locotenent de aviație cotcodăcea ca o găină pe cale să ouă. Un comandant lat în umeri îl făcu să tacă. Nici unul dintre ei nu avea arme, nici măcar centiron.

Cîțiva dintre noi ne-am postat în spatele coloanelor. Legionarul, sfidător, s-a înfipt lîngă marginea puțului, chiar în mijlocul curții. Ținea degetul pe trăgaci.

Comandantul cel lat în umeri se apropie. Era de două ori mai înalt decît Legionarul. Bluza îi era descheiată. Se vedea că nu este înarmat.

Se uitau țintă unul la celălalt, în tăcere.

Porta se juca neatent cu aruncătorul său de flăcări.

— Ei bine, domnule comandant? Ce mai e nou? Consiliul de Război?

— Aș vrea să-ți vorbesc între patru ochi, caporal!

Legionarul zîmbi într-un fel ciudat.

— Nu, domnule comandant. Nu am chef să mă trezesc cu un glonte în ceafă, prin vreo pivniță întunecoasă. Am mai auzit eu de ceea ce se cheamă consiliul ofițerilor. Nu sînt ofițer, ci un necunoscut oarecare din Legiunea Străină.

Porta fredonă:

— *Doar un biet soldat de care îți poți bate joc...*

— Ce adunătură! scuipă Marlow cu dispreț înspre ofițeri.

Un căpitan făcu un pas înainte. Comandantul îl opri cu mîna.

— Îți dau cuvîntul meu că nu ți se va întîmpla nimica

— Cuvîntul unui ofițer dat unui simplu soldat? Legionarul ridică din umeri.

Comandantul răsuflă adînc. Chipul începea să i se înroșească.

Micuțul tocmai se pregătea să toarne gaz peste foc. Porta însă îl potoli dîndu-i o lovitură în fluierul piciorului.

Legionarul, foarte destins, își aprindea altă țigară.

— Unde vrei să ajungi, caporal? Să vezi o civilizație milenară nimicită, doar pentru că a ordonat un nebun?

— Un nebun? Cuvîntul ăsta vă poate costa capul, domnule comandant.

Comandantul făcu un pas înainte, gata să-și pună mîna pe umărul Legionarului.

Acesta se feri și îl împinse pe ofițer îndărăt, cu țeava automatului.

— Un subordonat trebuie să rămînă la trei pași de superiorul său, domnule comandant.

Căpitanul vru din nou să intervină.

— Ți-am mai spus să stai liniștit, tună comandantul. Caporal, urmă el întorcîndu-se spre Legionar, știi ce este muntele Cassino? Știi că aici se află prima mînăstire a benedictinilor și că în spatele acestor ziduri se află cele mai prețioase relicve ale creștinătății? Ai vrea ca o bibliotecă cuprinzînd 70000 de cărți neprețuite să fie dată pradă flăcărilor? O colecție de lucrări pe care benedictinii le-au adunat în decursul a cîtorva veacuri? Ca să nu mai vorbesc de tablourile unor pictori celebri, de crucifixurile antice, de bijuteriile vechi de sute de ani. Ai putea să nimicești toate astea cu cugetul împăcat? Ești un soldat bun și curajos, caporal, știu asta. Ești mîndru că ai luptat sub steagul francez, într-un corp de armată celebru, faimos pentru vitejia lui. Dar nu uita că tocmai armata franceză a apărat timp de secole credința creștină. Tocmai dumneata, un soldat francez—căci ai rămas un soldat francez—vrei să împiedici să ducem aceste comori la loc sigur. Dumneata și camarazii dumitale puteți ucide pe toți cei ce se află în mînăstire... Începînd cu mine și sfîrșind cu părintele Diamare. Nu numai că nu riscați nimic, dar veți fi și decorați pentru această frumoasă faptă de arme. Te încredințez însă că armata franceză te va renega. Nu vei mai

avea dreptul să porți panglica roșie care îți împodobește pieptul. Nu mi-e frică de moarte, caporal. Și nici ofițerilor mei. Știm că ne riscăm viața și totuși sîntem hotărîți să ne împotrivim nimicirii acestei comori. Nu sîntem decît oameni. Noi putem fi înlocuiți, dar din ceea ce se află aici, nici un fragment, nici un document nu va putea reconstituit. Sfîntul Benedictus s-a adăpostit aici în 529. În curînd muntele acesta va fi centrul unor lupte crîncene. Zidurile, statuile, bazilica, toate lucrările acestea minunate!...

Ridică brațele spre cer, în semn de neputință. Vîntul îi flutura bluza și părul argintiu.

— Nu putem salva pietrele de la distrugere. Dar aceste comori de neprețuit le putem transporta în cîteva nopți la Roma, unde vor fi în siguranță.

— Iar dacă vom fi prinși, domnule comandant? zîmbi Legionarul. Vrem să vă ajutăm, dacă țineți neapărat, dar nu vrem să fim bruftuiți și amenințați de ofițerii dumneavoastră. Așa cum ați spus, noi sîntem soldați. Și sîntem de atîta vreme soldați, încît nu mai știm să facem altceva decît să ucidem, să dăm foc, să jefuim, asta e meseria noastră. M-am născut în gunoiul militar și tot acolo voi muri. Dar să apari în fața Consiliul de Război pentru a fi sabotat un ordin al *Führerului*, e cu totul altă poveste. Să nu ne credeți proști. Ne vom deghiza SS-iști pentru a duce la bun sfîrșit un transport ilegal. Această plimbare de plăcere va costa cîteva mii de litri de benzină, domnule comandant. Tancurile Tiger din batalionul nostru duc mare lipsă de benzină. Risipirea cîtorva litri de benzină poate să ne coste scump. Și nu avem chef să cădem în laba celor de la *Gestapo*, Via Tasso din Roma. Am auzit vorbindu-se de *Sturmbannführerul* Käppler care domnește la fostul departament cultural. Nici prin gînd nu ne trece să fim împușcați pentru un vraf de fleacuri sfinte! Dacă ne dați libera trecere sub forma unui ordin în toată regula, sîntem ai dumneavoastră.

— Foarte bine! tună glasul lui Porta.

— Dacă toate merg bine, gîndea Micuțul cu voce tare, poate că ne vor ridica o statuie. Mi-ar plăcea să mă așez acolo, să admir priveliștea acestei preafericite văi.

— Mai bine te-ai așeza pe clopotniță să-i ții locul cocoșelului, rîse Porta.

— Tăceți din gură! șuieră Legionarul.

— Bine! Voi întocmi un ordin de misiune. Aparțineți regulamentar de divizia mea. Dacă dăm de bucluc, nimeni nu va putea să vă învinovățească.

— Să nădăjduim, murmură Legionarul. Nu sînt chiar atît de sigur. Am văzut noi multe.

Ofițerii au dispărut pe scara dinspre bazilică.

Legionarul își ridicase automatul. Ne-am oprit răsuflarea. Credeam că va trage în ei. Rîse răutăcios.

— Sîntem niște fricoși. Dacă i-am culca pe toți la pămînt și am povesti istoria asta, ne-ar avansa. Ba poate ne-ar trimite în spatele frontului. Tot ghiveciul ăsta nu-mi spune nimic bun. M-am întîlnit cu unul care face pe călugărul. E de la SD, face parte din băieții care, conform planului lui Heydrich, au intrat în ordin pentru a-l submina dinăuntru. Mi-a vorbit de o misiune secretă.

— Cum l-ai făcut să vorbească? se miră Bătrînul.

Legionarul rîse cu viclenie, scoțînd din buzunar o legitimație a partidului național-socialist. O șterpelise SS-istul care picase la noi pentru lașitate și căruia îi făcusem vînt într-o prăpastie.

— Nu-i de mult pe aici. A venit o dată cu refugiații, dar știe tot ce se petrece. Are misiunea de a veghea ca nimic să nu părăsească mînăstirea. Totul trebuie ars, distrus... dar de către cei de dincolo, bineînțeles.

Porta șuieră admirativ.

— Nu-i rea socoteala. Bătălia hotărîtoare va avea loc aici, pe muntele sfînt. Noi apărăm mînăstirea de pocnitorile colegilor de peste drum. Și pesemne că Goebbels a și pregătit o cuvîntare lungă despre atrocitățile comise de barbarii veniți de peste ocean să distrugă comorile civilizației europene. Desigur că noi am fi vrut să mutăm comorile acestea și să le punem la adăpost, dar ne-a împiedicat artileria acestor sălbatici! Și toți cei de bună credință o vor lua de bună. Goebbels nu va avea decît să repete: „Oare obuzele noastre au distrus mînăstirea?" „No, Sir, ale celorlalți." Nu m-ar mira deloc dacă data următoare i-ar veni rîndul Vaticanului... Ceva îmi spune că muntele sfînt este doar o încercare. Dacă ține, papa s-a ars.

— E un sîmbure de adevăr în cele ce spui, interveni Marlow.

Vechea poveste. Chipul său strălucea de însuflețire. Pe vremea cînd făceam parte dintr-un comando de vînătoare înainte de a veni la voi, în timpul antrenamentelor secrete ne-au spus că îndată ce o vom termina cu coroiații, ne vom ocupa de popime. Și vă voi spune chiar mai mult; Heydrich, adevăratul conducător al comandourilor de vînătoare, urăște sutana și pe sfîntul părinte din Roma mai mult decît pe toți evreii la un loc. Odată, în timpul unui instructaj special din Amiral Schröder-strasse, ne-a zis: „Pe evrei știi totdeauna de unde să-i iei, pe cînd popii se strecoară peste tot; ăștia sînt cei mai mari dușmani ai noștri."

— Nu poți niciodată să știi cînd dai peste tipi din comandourile de vînătoare. Se împopoțonează cu toate uniformele din lume. Niște camarazi de-ai noștri, care erau în misiune într-o mînăstire, au fost prinși în flagrant delict. Cum afacerea nu putea fi mușamalizată, i-au băgat la pușcărie și au fost dați în judecată cu forme în regulă. Bumbăciseră cîțiva călugări. Consiliul de Război era format din ofițeri. I-au condamnat pe toți la moarte. Comandantul pieții, un general de brigadă, a semnat condamnarea. În ziua execuției apare un detașament special de la Torgau, cu ordinul să-i ia. Nu au ajuns niciodată la Torgau. Eu însumi făceam parte din detașament. I-am dus la Mathausen. Au rămas acolo o vreme la răcoare, după care au apărut din nou în alt comando. Toți doisprezece, ba chiar înaintați în grad. Comandantul pieții și întreg Consiliul de Război au aterizat însă într-adevăr la Torgau. Clericii din mînăstire au fost trecuți prin ciur. Au răscolit în trecutul lor. Întotdeauna se găsește ceva, dacă scotocești bine. Au fost executați în zori, cu toții, în cariera din spatele canalului cel mic. Larsen de la Dachau a fost cel care a condus operația. Pe vremea aceea eram prieteni la cataramă.

— Larsen de la Dachau, l-am cunoscut bine, interveni Micuțul. Am dat de el la Minsk. Făceam parte amîndoi din brigada lui Dirlewanger. Larsen! Partizanii l-au îngropat împreună cu *Hauptsturmführerul* Lessner... Știam că o va sfîrși în felul ăsta. Ne-o spusese Wanda, fata care făcea curat în biroul comandantului și care avea legături cu partizanii. Scotocea prin coșurile de hîrtii.

— Cine o fi trădat-o pe Wanda? gîndi Porta cu glas tare. Era foarte isteață. Păcat că au ucis-o...

Legionarul se scărpină în bărbie și își urmă predica:

— E foarte primejdios. Cred că ofițerașii ăștia nici nu-și dau seama în ce măsură! Își închipuie că în cel mai rău caz ne așteaptă Consiliul de Război și spatele la zid. Dar nu astfel se vor petrece lucrurile. Ne vom ruga de moarte. Și îi vom implora să ne ucidă! Cînd un om cade în mîinile unui artist, poate îndura foarte mult. Kaltenbrunner a scornit lovitura asta cu mînăstirea. E un mîncător de popi și mai lacom decît Heydrich. Băieții din Via Tasso ne-ar face să murim la foc mărunt!

— Am văzut odată un ofițer căruia în timpul unui interogatoriu i-au plesnit burta cu aer comprimat. Alteori folosesc apa, precizează Micuțul.

— Schimbă placa, Micuțule, se răsti Bătrînul.

— Iată ce propun, urmă Legionarul. Micuțul și cu mine îl vom răci pe tipul de la SD. I-am făgăduit să vestesc SD-ul din Roma și am întîlnire cu el în curînd, în spatele vechiului crucifix. Micuțul se va apropia de el pe la spate și îi va trece o frînghie pe după gît, îl vom pasa apoi sub un camion. Va fi fost călcat din greșeală, bietul de el! Nimeni nu va bănui ceva. Apoi, cred că e mai bine s-o ștergem cît mai curînd de aici. Nu trebuie să ne așteptăm să primim mulțumiri. Felicitările le vor primi ofițerii. Pe noi ne vor uita.

— Pe de altă parte, spuse în încheiere Porta, găsesc că ar fi o prostie să lăsăm să fie nimicite lucrurile de preț. Sînt unii care ar da oricît pe fleacurile astea vechi. Ce-ar fi dacă s-ar pierde cîteva în timpul transportului? Înțelegeți ce vreau să spun?

— Asta ne-ar aduce numai belele la sfîrșitul războiului, îi atrase atenția sec Bătrînul. Vă înșelați dacă gîndiți că semnăturile cîtorva generali vor fi de ajuns ca să se sfîrșească totul; abia atunci va izbucni tărăboiul. Fiecare se va grăbi să iasă basma curată, iar oalele sparte tot noi le vom plăti, bieții de noi!

— Ai dreptate, sergent, încuviință Legionarul.

— Curci plouate ce sînteți! izbucni Gregor Martin. Eu și generalul meu, cînd vizitam cîte un muzeu, plecam întotdeauna cu cîte un tablou sau două mai de preț sub braț.

— Bravo! au strigat într-un glas Marlow și Porta.

Legionarul îi făcu semn Micuțului.

Acesta pocni sălbatic cu lațul său. Se îndreptară către poartă și se mistuiră în beznă pe potecă.

— În ce porcării te poți vîrî cînd ești în război, spuse Heide nervos.

Am început să ne apucăm de treabă încărcînd lăzile în camioane. Sticlele cu rachiu treceau din mînă în mînă. Rudolph și Heide au băut dintr-un potir. Legionarul și Micuțul se întoarseră. Din buzunarul Micuțului ieșea pe jumătate lațul.

— Ce mai tevatură și cu SD-ul ăsta, începu să ne explice, dînd din mîini. S-a prins despre ce-i vorba înainte să apuc să-mi aranjez sforicica. Mergi-ori-crapă, a trebuit să-i strice tărtăcuța. I-am făcut vînt nătărăului la vale, pînă la Neapole nu se mai oprește.

— Nu mai face atîta tărăboi, îl sfătui Legionarul. Privea neliniștit prin toate colțurile criptei în care răsuna glasul Micuțului.

Pagină intenționat goală

Untersturmführer SS Julius Heide

Stăteam tolăniți pe jos. Tancurile erau pe jumătate îngropate în pămînt. Eram la adăpost de privirile inamicului. Din cînd în cînd cădea cîte un obuz. Deasupra noastră, camioanele care treceau pe drum stîrneau nori de praf care se lipeau de uniformele noastre, ce păreau pudrate cu făină.

La picioarele muntelui șerpuia fluviul. Unda era albastră ca cerul.

Aveam gamelele pline cu spaghete. Cei mai îndemînatici se pricepeau să le răsucească în jurul furculiței. De pildă Heide, care se pricepea la toate. Porta își ridica furculița de care spînzurau spaghetele și le înghițea zgomotos. Micuțul, care nu avea tacîm, mînca cu mîna.

De fiecare dată cînd un obuz cădea pe undeva, ne aruncam cu burta la pămînt, ținînd gamela în brațe. Apoi, după ce trecea alarma, rîdeam în hohote si ne număram.

Porta arătă cu mîna două hoituri putrezite care pluteau pe apă. Puțeau pînă la noi.

Barcelona rîse.

— N-are a face cu cine stai la masă, numai haleala să fie bună.

Porta linse o bucată de slănină, s-o curețe de sosul de roșii și de ulei, apoi o puse în buzunar în chip de rezervă... Porta se gîndea întotdeauna la ziua de mîine.

Nicim unul dintre noi nu-și mai amintea vreo meserie. Tocmai din pricina asta uram războiul. Pe de altă parte, uitasem cum era viața înainte. Doar Porta pretindea că își mai amintește cîte ceva, dar Porta ăsta era un mare mincinos.

Aveam o damigeană de acid plină cu vin. E adevărat că avea un ușor iz, dar lucrul acesta nu avea nici o însemnătate. Dacă ne țineam de nas, puteam să bem aproape fără să simțim.

O serie de obuze biciuiau apa. Stropiturile ajungeau pînă la noi.

Micuțul lingea gamelele. În felul acesta nu mai era nevoie să le spălăm. Întotdeauna lingea cratițele mai mari.

Niciodată nu era sătul. E adevărat că avea de hrănit ditamai burdihanul.

Ne-am petrecut acolo toată dimineața. Era o ascunzătoare bună. Ne căutau desigur de cîteva ceasuri. Puțin ne păsa. Nu noi trebuia să cîștigăm războiul. Eram doar niște biete rotițe.

Micuțul, cu un crucifix foarte vechi pe genunchi, se afla împreună cu Porta în primul camion. Vorbea fără sfială despre prețul pe care l-ar putea lua pe crucifix, „vîndut unui colecționar bogat”.

Între ei era așezată o călugăriță. Nu înțelegea nici o iotă din glumele lor grosolane și rîdea cu seninătate văzîndu-i prăpădindu-se de rîs.

Prima oară am fost opriți la Cassino. Erau polițaii. Razele lanternelor făceau să strălucească insignele SS de pe uniformele noastre.

— Ce poftiți? întrebă rînjind Porta, cu chipul dur sub masca de oțel.

— Comando special? mîrîi un polițai.

— Chiar așa, i-o întoarse Porta grijuliu.... Misiune secretă, sub directa comandă a *Reichsführerului* SS.

Heide venea în pas alergător de-a lungul coloanei, îmbrăcat cu o manta de *Untersturmführer*. Peste piept i se legăna pistolul automat.

— Pe toți dracii! Cine cutează să ne oprească? tună el.

Plutonierul-polițai, puțin nervos, pocni din călcîie și izbucni:

— Ordin să cercetăm toate camioanele, *Herr Untersturmführer*.

— Fac ceva pe ordinul dumitale. Ți-l poți pune unde știu eu, zbieră Heide. Nu cunosc decît un ordin. Al *Reichsführerului* SS. Își ridică amenințător PM-ul. Dă drumul camioanelor să treacă. Încetează să mai faci pe prostul. S-ar putea să te coste scump. Nu uita că transportul nostru este *Gekados*.

— Bine, *Herr Untersturmführer*, bîlbîii polițaiul.

— Pe *Herr*, îl poți lăsa deoparte. De-o veșnicie nu mai spunem așa în SS. Heide ridică arogant brațul și strigă în noapte: *Heil Hitler*!

Barajul fu ridicat și coloana de camioane s-a pus din nou în mișcare.

Locotenentul Frick sări în mașina noastră.

— Julius a înnebunit de tot. Asta nu va putea să țină mereu, mormăi.

Pe drumul spre Roma am fost atacați de către bombardiere de vînătoare. Am descărcat camioanele la castelul Sant' Angelo. Mai bine zis, alții le-au descărcat în locul nostru, în timp ce noi ne odihneam la umbră bînd vin. Porta dibuise o oală uriașă plină cu varză. Cîțiva din „neamul lui Manivelă" au încercat să-și capete partea lor. Nu le-am dat nimic. Un furier făcu pe arțăgosul: s-a ales cu doi dinți lipsă.

Am plecat înapoi spre Cassino la apusul soarelui. Ordinea noastră de mers fusese hotărîtă de către un căpitan de grenadieri din *Panzerdivision* Hermann Göering.

În drum spre mînăstire ni s-a topit o bielă: un Bussing de zece tone a rămas în mijlocul unei curbe foarte strînse. Porta manevră cu dibăcie camionul său și izbuti să împingă în prăpastie Bussingul care, odată ajuns jos, explodă. Pe locotenentul Frick îl treceau sudori reci. Pentru o treabă ca asta puteam fi spînzurați.

La cel de al doilea drum nu am fost opriți decît la Valmonte, la douăzeci de kilometri de Roma. Heide izbuti încă o dată să ne scoată din încurcătură făcînd pe SS-istul; doar că de data asta a fost ceva mai greu, deoarece am dat peste un locotenent-polițai, o namilă de jandarm cu grenade agățate de curea.

— Ordinul de deplasare! ceru el cu obrăznicie. În privirea sa vedeam parcă lucind o spînzurătoare cu o frînghie groasă.

Heide, pesemne hipnotizat de uniforma sa SS, nu vedea primejdia. Se apropie de polițai țîrșîindu-și picioarele și își dădu pe ceafă chipiul cu cap de mort.

— Ce-i porcăria asta! Ce te-a apucat, nepricopsitule! Asta-i a doua oară că sînt reținut în timpul misiunii secrete! *Reichsführerul* va fi încîntat cînd va afla!

Dar uriașul nu era dintre cei care să se înmoaie la un răcnet.

— Ordinul de deplasare, *Untersturmführer*! *Reichsführerul* SS n-ar fi încîntat nici dacă ar afla că am lăsat să treacă fără a controla un convoi ca acesta.

— Dacă vrei să afli amănunte, locotenent, zbieră Heide, luînd drept martori casele întunecate din Valmonte, unde se puteau ghici chipuri încordate îndărătul obloanelor trase—adresează-te la „casa

de cultură” din Via Tasso. Acolo băieții te vor învăța minte să nu mai sabotezi ordinele *Reichsführerului*. Îți dau zece secunde să ridici bariera! După care vom trage și n-aveți decît să vă numărați morții!

Jandarmul se muie puțin. Dădu nervos din mînă, în chip de salut. Izbucnind, se întoarse către propriul său sergent major, care se rezema nepăsător de camion:

— Ridică barajul, idiotule! Ce stai ca o momîie! Ai cumva chef să sabotezi ordinele *Reichsführerului*? Sau ți s-a făcut de zăpezile frontului de Est?

Sergentul major se repezi. Zbieră la rîndul său la șofer.

Pentru a-și întări izbînda, Heide bău o înghițitură de rachiu fără însă a-i da și locotenentului.

Cu picioarele larg desfăcute, cu chipiul cu cap de mort dat pe ceafă și cu degetul pe trăgaci, rămase înfipt parcă în pămînt, urmărind camioanele ce treceau pe rînd prin fața locotenentului și a patrulei sale. Ici și colo cîte o lucire scurtă a lanternelor de buzunar luminau căștile de oțel umede.

Se porni să fluiere cu nepăsare, sfidîndu-l pe ofițerul polițailor:

Ja wir sind die Garde,
die SS-Standarte,
die Adolf Hitler liebt.

Locotenentul privea insigna de pe mîneca lui Heide, insignă pe care acesta o pusese cu de la sine putere: RSHA.

Heide își vîrî brațul sub nasul ofițerului de poliție militară.

— Poate că nu-ți place brasarda mea, locotenent?

— De-ați fi spus de la început că sînteți de la RSHA, v-aș fi lăsat să treceți fără o vorbă, dar pe aici poți vedea de toate: unii sînt înarmați cu hîrtii de necrezut, semnate de generali lipsă. Dar cu băieții lui Heydrich e altceva!

Îi oferi lui Heide un trabuc.

— Unde mergeți? întrebă el curios. Aveți treabă cu pezevenghii din Vatican? Mi-ar fi plăcut să iau și eu parte la operație. Gunoiul ăsta trebuia lichidat de mult.

— Ai ceva de zis împotriva *Reichsführerului* SS? întrebă Heide pe un ton amenințător.

Locotenentul, care vădit că nu se simțea în largul său, începu să țopăie ca o găină cu capul tăiat.

— Pentru Dumnezeu, m-ai înțeles greșit, camarade.

Heide își înclină capul.

— Nădăjduiesc pentru dumneata. Mulți au murit pentru că au fost greșit înțeleși!

Un Krupp de zece tone îi depășea încet. Locotenentul Frick, cu o cască SS pe cap, privea uluit din cabina conducătorului.

Salută din obișnuință. Dacă lui Heide i-ar fi lipsit prezența de spirit, gafa aceasta ar fi putut fi fatală.

— Unde te trezești, te mai crezi în armată? Încă nu ai priceput că la noi nu se salută cu gesturi de *Junker*?

Se întoarse zîmbind cu toată gura către locotenentul-polițai:

— O moștenire de la *Luftwaffe*! Nu știu ce ne vom face cu toți țîncii ăștia! La Harkov ne-au pasat vreo zece mii de găgăuțe de soiul ăsta. Generalului Hausser trebuie să-i mulțumim. La noi n-ar fi putut fi niciodată comandant. Ah! Nu! Papa Eike, sau Sepp Dietrich—ăștia da, ar fi făcut treaba!

— Din ce unitate faceți parte? întrebă ofițerul.

— Regimentul 1, Divizia a 15-a SS Grenadieri.

Locotenentul fluieră lung.

— Cu siguranță că se va întîmpla ceva! Voi asigurați toate transporturile de evrei. Am făcut parte dintr-un convoi spre Auschwitz, sub escorta băieților din Regimentul 1. Nu prea erau duși la biserică și asta spun eu, care am văzut mai multe decît cea mai mare parte dintre oameni. Eram la Kiev în ziua în care au fost uciși în două ore cîteva mii de oameni!

— *Reichsführerul* ține mult la noi, îl lămuri Heide cu mîndrie. Executăm orice ordin la mare iuțeală.

Ofițerul se aplecă tainic spre Heide.

— *Untersturmführer*, oare Pius și-a dat în sfîrșit arama pe față? Oare i-a venit vremea? Se spune că represaliile de aici împotriva evreilor nu au loc decît pentru a-l provoca pe bătrînul vulpoi și pe cardinalii săi.

Heide izbucni în rîs... Un rîs care te putea face să crezi orice.

— Oh! Păi să vedeți... Asta înseamnă să risc foarte mult, *Untersturmführer*. Namila se simțea din ce în ce mai puțin în largul său. Ordinul pe care l-am primit din Via Tasso e și el secret.

Heide aplecă țeava automatului, care ținea acum buricul locotenentului.

— *Reichsführerul* mi-a ordonat să trag dacă voi fi reținut din drum!

— *Waterloo*! șopti locotenentul cu ochii lipiți de gura amenințătoare a PM-ului.

Chipul lui Heide se lumină de un zîmbet larg.

— Și răspunsul?

— *Brucher*.

Heide lăsă în jos automatul.

— Mulțumesc camarade. Nu țin morțiș să curăț un coleg, dacă nu-i neapărată nevoie.

Jandarmul deveni dintr-o dată grăbit. Se năpusti către o maghernință mică din marginea drumului.

— Adunătură de neghiobi!

Îmbrînci un subofițer, pentru a ajunge mai repede la telefon. Învîrti ca un apucat manivela aparatului, apoi șuieră în receptor, blestemînd și înjurînd, un șir de cuvinte codificate.

— *Oberfeld'*, zbiera la interlocutorul său de la celălalt capăt al firului, dacă convoiul care trebuie să sosească în curînd nu trece ca o rachetă prin baraj, vei fi spînzurat! Ordinul *Reichsführerului*, vită! Fără întrebări tîmpite! Ai înțeles bine! Te-ai săturat de viață? Am eu grijă să te trezești dintr-o săritură pe frontul de Est! Agăță cu atîta putere receptorul în furcă, încît acesta se făcu bucățele.

Locotenentul își ridică capul, mîngîindu-și pistolul.

— La adunările secrete ale NSDAP-ului, în '34, ne-au făgăduit că pacostea creștinității va fi nimicită.

— Știu, pe pămînt nu-i loc și pentru ei și pentru noi, mormăi Heide. Și nu vom fi noi cei care vor da înapoi.

— Mă bucur să aud una ca asta, rîse locotenentul, frecîndu-și mîinile sale mari.

— Nădăjduiesc! încuviință Heide. Altfel mi-ar veni ideea să te iau cu mine.

Locotenentul rîse stînjenit.

— Vă rog să mă înțelegeți bine, *Untersturmführer*. Știu că transportul vostru este o misiune secretă, dar mergeți la Roma?

Heide se încordă.

— Desigur că mergem la Roma.

Locotenentul își mîngîie bărbia colțuroasă, păru că șovăie, apoi:

— Nu știți că mai trebuie să treceți prin încă două baraje? Au fost puse în urmă cu douăzeci de minute. Ordin din Via Tasso.

Heide își mușcă buza de jos și își strînse legătura de la cască.

— Pe Dumnezeul meu! Am eu grijă să fie pedepsiți cum se cuvine, dacă indivizii ăștia mă mai fac să pierd vremea! Îmi mai sună în urechi ultimele cuvinte ale Reichsfuhrer-ului: „Folosește maniera forte, *Untersturmführer*, dacă ți se pun bețe în roate." Ai face mai bine să-mi dai parola, bătrîne.

„Adunătură de zăbăuci! Le arăt eu cu cine au de-a face!"

La marginea drumului aștepta mica mașină amfibie SS a lui Heide.

— Urmați-mă, urlă locotenentul sărind în Kübelul său mare, ascuns printre copaci. Cu motorul mugind, împroșcînd cu noroi în toate părțile, mașina cea grea demara luînd drumul spre Roma.

Heide se îndreptă spre mașina sa amfibie și îl îndemnă pe Gregor Martin, zîmbind cu viclenie.

— Ține-te de fundul lui, Gregor; arată-i că ești un vechi șofer camionagiu. Nu trebuie să ne scape. Dacă apucă să gîndească, ne-am ars. Nu găsești că sînt bine ca *Untersturmführer*?

— Ești nebun de-a binelea, asta ești, mîrîi Gregor Martin, apăsînd accelerația pînă la refuz. Dar dacă își vîră dracu' coada, putem scăpa. Ah, ai văzut ce grozave sînt tablourile pe care le-au pus în camionul al treilea?

— Ba bine că nu! rînji Heide. Nu-mi plac poveștile astea cu Doamne-Doamne. Prefer scenele de luptă, pe astea măcar le poți înțelege!

— N-ai priceput nimic, cap pătrat ce ești. Puțin îmi pasă ce reprezintă. Mă gîndesc la valoarea lor. Îți dai seama ce puțin loc ar lua, dacă le-ai scoate din rame?

Heide scoase un fluierat plin de admirație. Chipul său deveni gînditor.

— Vrei să spui că ar trebui să șterpelim pînzele? Nu mă atrage. Ar putea să dăuneze carierei mele. Vreau să ajung ofițer în armata pe care o vom avea după război. Toată viața m-am ținut departe de la așa ceva. Sînt singurul soldat care în opt ani de serviciu nu are măcar o singură notă rea.

— Nu ți-ar place să fii bogat? întrebă Gregor Martin uluit.

— Nu, zîmbi Heide, nu mă atrage. Sînt soldat. Mă mulțumesc cu solda mea. Căminul meu este armata și e un cămin bun.

— Nu mai înțeleg nimic. Atunci de ce faci cu atîta rîvnă transportul acesta care ne-ar putea costa viața? Porta, Micuțul și cu mine am venit deoarece nădăjduim să punem deoparte cîte ceva din care să putem trăi fără grijă după război; asta merită osteneală.

— Te credeam mai isteț, rînji Heide cu dispreț. Cu arătătorul pe nasul lui Gregor, explică: Cine asigură bunul mers al convoiului? Cine se zbate cînd dăm de baraje? Un SS *Untersturmfürer* RSHA! Sînt doar cîțiva cei care au văzut o brasardă ca aceasta și e singură de felul ei în toată Italia. După ce războiul va fi cîștigat de ceilalți, vor dori să-l găsească neapărat pe cel care a izbutit că facă transportul acesta, blufînd. Ofițerul acesta va fi căutat. Și cînd vor afla că nu e vorba de un ofițer, ci doar de un simplu subofițer, mă vor pricopsi. Academia militară îmi va deschide porțile. De cînd eram puști visam epoleți auriți.

— Dacă ai gologani, filozofa Gregor Martin, mulți gologani, poți intra în orice școală de ofițeri vrei. Mai bine să ciugulim puțin din toate astea în loc să le ducem la castelul Sant' Angelo. Acolo vor fi oricum jefuite de... ceilalți! În cîteva săptămîni bătrîna mînăstire de colo de sus va dispărea de pe suprafața pămîntului, cu călugării ei cu tot. L-am auzit pe părintele Emmanuel pălăvrăgind cu paracliserul mînăstirii. Toți popii vor rămîne în vizuină. Nu-și dau seama de primejdie. În curînd nimeni nu va mai ști precis ce a ieșit din mînăstire. Și de asemenea, nimeni nu va putea dovedi că am înstrăinat cel mai mic lucru. Vor fi învinovățiți pisoii lui Hermann Göering. După terminarea războiului, doar faptul de a fi făcut parte din divizia această va fi o vină.

— Nu vreau să știu nimic, scuipă Heide.

— Pe cinstea mea, uiți că nu ești tu șeful, ci locotenentul Frick! De cînd ți-ai pus chipiul și mantaua asta, ai început s-o iei razna. Păzește-ți oasele, bătrîne, s-ar putea să ne vină ideea să-ți facem felul!

— Încearcă doar, propuse Heide, jucîndu-se nepăsător cu cuțitul său cu piedică. Le voi tăia beregata tuturor celor care mă vor împiedica să devin ofițer.

— Sînt o mulțime cei care știu că nu-i poți înghiți pe evrei, Julius. Asta ar putea dăuna carierei tale viitoare, rîse batjocoritor Gregor Martin.

— Iar tu ai fost șoferul unui general, Gregor! Sărmanul, cred că a fost tare mulțumit cînd s-a văzut scăpat de tine.

Gregor scoase o înjurătură, evitînd în ultima clipă ciocnirea cu un camion oprit. Ușoara mașină amfibie derapă pe o parte, de-a lungul coloanei, se roti de două ori în jurul ei se opri în cîmp.

Din camionul prefăcut într-o grămadă de fiare cei care îl ocupaseră au ieșit teferi, înjurînd în cor. Locotenentul cel voinic sosi în fugă, urmat de doi jandarmi. Slugarnic, se apucă să curețe uniforma lui Heide. Acesta îl respinse supărat.

— Ce înseamnă asta, locotenent? Mi-ai oprit din nou convoiul? tună el. Voi raporta *Gruppenführerului*, la Berlin. O vei păți după gradul dumitale!

— Totul e în ordine. *Untersturmführer*, convoiul are liberă trecere. Vinovatul acestei opriri, un pîrlit de plutonier-major, va avea de-a face cu mine.

Pîrlitul, care se afla chiar în spatele locotenentului încerca să bîlbîie o scuză.

— Gura! zbiera locotenentul furios. Nu ești decît un sabotor ordinar. Te vei duce să-ți mai dezmorțești picioarele în Rusia, ca să te înveți minte. Pînă una alta, întinde-o de aici.

Plutonierul-major emise un gîlgîit nedeslușit.

Locotenentul își ridică pistolul.

— Ai de gînd să taci odată, ori ba? De nu, te împușc pentru nesupunere.

Înfipt în mijlocul drumului, cu automatul de-a curmezișul pieptului, Heide zîmbea cu toată gura. Himmler însuși l-ar fi putut lua drept cel mai bun ofițer din garda sa. Heide părea făcut pentru rolul acesta... și într-un anumit fel chiar era.

— De ce să nu fie pedepsit pe loc, locotenent? Soldații de paie nu au ce căuta în rîndurile noastre.

Plutonierul dispăru cu iuțeală în întuneric, blestemînd în sinea lui clica ofițerilor SS. Cîteva clipe doar și un admirator al regimentului s-a prefăcut într-un dușman.

— Ce ticălos! șopti unul dintre subordonați.

— Cînd vor veni americanii va întoarce foaia, obraznicul ăsta, mîrîi plutonierul-major. Mă voi prezenta voluntar la noua poliție militară pe care dușmanii noștri de astăzi o vor împuternici după victoria lor. Și nu voi face altceva decît să-i vînez pe ticăloșii ăștia de ofițeri SS.

Camionul amfibie ardea. Locotenentul propuse lui Heide cu generozitate să ia Kübelul său.

Heide primi cu mulțumiri, făgăduindu-i să-l lase la postul de control, la înapoiere.

Locotenentul Frick tremura de nervozitate. Era totodată și îngrozit de Heide. Dacă locotenentul de jandarmi ar fi început să bănuiască ceva, urmările ar fi fost de neînchipuit.

Porta rîse cu nepăsare.

— În cazul acesta, ne-ar căuta în cea mai apropiată divizie SS.

— Și cînd își vor da seama că nu se află în Italia? întrebă Frick ridicînd capul.

— Ne vor căuta prin munți, la partizani, domnule locotenent, răspunse Porta indiferent, pe cînd ridica o ladă grea. Nu le va trece niciodată prin minte să scotocească în Regimentul 27 disciplinar. Nu uitați că pe noi ne cunosc doar cîțiva oameni din Comandamentul Suprem din Sud.

— Prezența noastră în Italia este atît de secretă, mugi Micuțul în beciul castelului Sant' Angelo, unde stivuia o ladă grea, încît pînă și noi nu sîntem siguri dacă nu-i decît un vis.

Izbucni o scenă de comedie bufă.

Barcelona se împiedică și scăpă o ladă uriașă, plină cu relicve, care se prăvăli pe scară, strivind două degete Micuțului. Acesta scoase un strigăt sălbatic și își retrase mîna cu asemenea repeziciune încît vîrfurile degetelor rămaseră prinse sub ladă. Dintr-un singur salt urcă scara și îi sări lui Barcelona de gît. Din mîna mutilată, sîngele îi curgea șiroaie.

— Ai făcut-o cu intenție, codoș spaniol ce ești! Smulgînd un crucifix antic din mîinile lui Porta, se pregătea să-l arunce spre Barcelona care fugea cuprins de spaimă.

Părintele Emmanuel, care se afla împreună cu doi călugări sub poartă, a înțeles într-o clipă situația. Nu am aflat niciodată pe cine a vrut să salveze, Crucifixul sau pe Barcelona, fapt este că îi puse piedică Micuțului, care se întinse pe jos alunecînd pe burtă. Călugării puseră imediat mîna pe crucifix.

Micuțul se ridică roșu de furie.

Heide care, cu mîinile la spate, făcea pe grozavul în uniforma sa de fals SS-ist, a reacționat cu întîrziere.

— Mi-ai pus piedică, nemernicule, urlă Micuțul, năpustindu-se spre el ca o vijelie.

Heide o luă la goană dar, pe mijlocul podului Sant' Angelo, fu ajuns din urmă și aruncat în fluviu precum un obuz de mortier.

Un craul îndrăcit l-a adus pe mal. Locotenentul Frick încercă să-l sprijine, dar fu măturat din drum cu brutalitate.

Micuțul se înarmase cu un par gros.

Băteam din palme de încîntați ce eram. Tocmai așa ceva ne lipsea: o adevărată luptă bărbătească.

Locotenentul Frick ne amenință pe toți cu Consiliul de Război dacă nu ne întoarcem imediat la lucru. Nu-l asculta nimeni: o bătaie între Micuțul și Heide era un spectacol pe care nimeni nu voia să-l piardă.

— Micuțule, aruncă Gregor sfidător, Julius a zis că nu-l vei putea bate niciodată.

Micuțul scoase un muget de fiară și își mînji obrazul cu sînge de la mîna rănită.

— I se va scurge tot sîngele, murmură neliniștit părintele Emmanuel.

— Fiți sigur că nu, rîse Porta. Are sînge cu nemiluita. Pînă să-și piardă el ultima picătură, Heide va fi sugrumat.

— Vînător de evrei, de mîna mea vei pieri!

— Bestie murdară, șuieră Heide. Ți-a sunat ceasul. Culese de jos un retevei și îl aruncă în Micuțul.

Acesta se năpusti înainte, folosindu-se de par ca de un berbec. Heide zbură prin poartă. Dar Micuțul își luase prea mult avînt și nu putu profita de avantaj. Se auzi un zgomot îngrozitor de sticlă spartă și de lemne rupte: Micuțul făcuse praf un oblon și o fereastră mare. Într-o clipă a fost din nou în picioare și, apucînd oblonul, începu să-l învîrtească deasupra capului, ca pe un ciocan uriaș.

Am crezut atunci că lui Heide îi sunase ultima clipă, dar chiar înainte ca scîndura să se abată asupra trupului său întins în curte, el se rostogoli într-o parte și duse mîna la cuțitul ascuns în cizmă. Micuțul abia apucă să se adăpostească în spatele ușii, cînd cuțitul s-a și înfipt în ea.

Micuțul îi sări cu picioarele lipite pe burtă, lovindu-l cu bocancii peste față. Îl apucă apoi pe Heide de glezne și-l învîrti. Dacă nu ar fi avut cască, i-ar fi zdrobit capul de zid.

Cuprins de furie sîngeroasă, avu o clipă de neatenție. Heide se folosi de aceasta și scăpă, punîndu-se la adăpost sub unul dintre camioane. Acolo înșfăcă un extinctor, îl puse în funcțiune și îndreptă jetul asupra Micuțului, care într-o clipă fu prefăcut într-un fioros om de zăpadă. Orbit, pe jumătate sufocat, el apucă din greșeală pe Gregor Martin.

— Dă-mi drumul, Micuțule, sînt eu Gregor.

În clipa următoare pumnii lui Heide îi doborau pe amîndoi, fără părtinire.

Transport pentru Vatican

Ce este moartea? Ea lovește repede. O așteptăm veșnic. A devenit o tovarășă, o obișnuință. Nici unul dintre noi nu este credincios. Nu am avut timp să devenim credincioși. Ni se întîmplă să vorbim despre ea. Nu știu dacă după moarte mai este ceva. Cum am putea ști?

La moarte e mai bine să te gîndești ca la un somn veșnic, fără vise. Am fost de atîtea ori amenințați cu executarea și cu Consiliul de Război, încît lucrul acesta nu ne mai impresionează. Ce ne mai poate păsa de către cine vom fi uciși, atunci cînd ne va veni rîndul? De vom zace într-o groapă, sub o cască ruginită, sau în vreun cimitir arătos, sub flacăra veșnică, chiar și de asta puțin ne pasă.

Singurul lucru de care ne pasă este ca moartea să vină repede, fără dureri. Plutonul de execuție este adesea preferabil fioroasei morți lente dintr-un tanc cuprins de flăcări.

Cei mai mulți dintre camarazii mei au dispărut aici, în fața mînăstirii Monte Cassino, către Crăciunul anului 1943. Nu am mai rămas decît 33 din cei 5000 care am plecat împreună în 1939.

Cei mai mulți au murit în mijlocul flăcărilor! Moartea clasică a tanchistului. Unii se tîrăsc, fără brațe și fără picioare. Unii sînt orbi. Pe unii i-am vizitat, în trecere, prin spitale.

Printre ei era Schröder, cel mai fercheș dintre toți. Cînd și-a pierdut amîndoi ochii din pricina uneia dintre grenadele acelea care explodează de două ori, din disperare s-a apucat să înghită nisip. Nu mai avea față.

Nici unul dintre noi nu va putea uita vreodată spectacolul care ni s-a înfățișat la spital. Capul lui nu mai era decît un șir de găuri.

În locul ochilor găuri. În locul nasului o gaură. Gura era lipită de buze. Elegantul aghiotant Schröder nu voia să fie privit. Ne-a aruncat în cap flacoane de medicamente.

Ne-am așezat pe treptele din fața spitalului să mîncăm ciocolată și să bem vinul roșu pe care le adusesem pentru el. Ne-au gonit de acolo, nu era voie de stat pe scara rezervată mutilaților.

În seara aceea, Micuțul stîlci mutra unui medic de la Statul Major. Asta ne-a mai alinat puțin.

Eram așezați pe pietrele din teatrul roman. Deasupra capetelor noastre se înălța mînăstirea. Priveam spre Cassino, unde oamenii își vedeau de treburi fără a bănui că în scurtă vreme viața lor va fi nimicită. În fața hotelului Excelsior, cîțiva ofițeri, italieni și germani, flecăreau adunați în jurul unei sticle cu chianti.

— Știi, Porta, am ochit o piesă frumoasă, începu Gregor, legănîndu-și picioarele. De data asta ne vom duce la Vatican. Ne-a surîs norocul. Îți amintești, compania de mecanici din PDHG execută cele mai multe transporturi și abia dacă bănuiesc că existăm. Așa cum spune Micuțul, prezența noastră este atît de secretă, încît nici măcar nu sîntem siguri că nu e un vis.

Scuipă după o șopîrlă care trecea drumul.

— Să profităm și noi de pe urma războiului ăsta. Pînă cînd se liniștesc lucrurile am putea oricînd ascunde vechiturile la Ida. Muierea asta este plină de îndrăzneală. Nimeni nu ar putea bănui pe fiica unui tip cu teșchereaua plină de dolari. A ascuns doi dezertori din SS și unul de la *Gestapo*, care trebuia să se facă nevăzut. I-au ticluit o grămadă de acte secrete din care reiese că a fost obligată să țină bordelul. Acum se ocupă cu ajutorarea patrioților. La eliberare, cînd vor fi în sfîrșit eliberați, vor căpăta cîte o brasardă uite atîta! Ida va sta la dreapta generalului Clark și se va îndopa cu purcel de lapte la frigare. Cred că babacul ei e cineva. Dictator, sau așa ceva, cum se zice pe la ei?

— Senator vrei să spui, bănuiesc, rîse Porta. Auzi, dictator! Nu pronunța niciodată cuvîntul ăsta, e tabu. Va trebui chiar să-l uiți, cînd vor fi aici. Dar crezi că ne putem încrede în Ida-Gălbejita asta a ta? Unei fete care se poartă atît de bine cu toți, i-ar putea veni pofta să ne tragă pe sfoară și să-și păstreze cîștigul numai pentru ea.

— M-am gîndit și eu la asta, rîse Gregor sigur de el. Nici eu nu sînt de azi, de ieri. Nu uita că am fost șoferul unui general! Ida nu va îndrăzni să ne joace vreun renghi. S-ar putea întoarce împotriva ei. Doar nu-i nebună, viespea! E cea mai mare codoașă de pe partea asta a Ecuatorului. Și nu i-ar conveni să se afle în Statele Unite. De Julius însă trebuie să ne ferim. I-a intrat în cap că transportul sacru îi va deschide porțile școlii de ofițeri. Și îl păzește ca și cum ar fi un bun al său. De cînd și-a pus mantaua SS se crede ieșit din coapsa lui Jupiter. În dimineața asta și-a tocit pingelele o jumătate de ceas în fața oglinzii. Doar că nu cere să fie salutat! Ai văzut cum ridică brațul drept? Nici Adolf n-ar putea s-o facă mai bine. Dacă o mai ține mult așa, intru cu camionul într-un pom și-l curăț pe Heide. Nu-i pot înghiți pe cei care vor să se facă mai grozavi decît sînt. Nici generalul meu nu făcea atîta pe grozavul, cu toate că el ar fi avut de ce.

Barcelona și Micuțul se apropiau de noi.

— Ce tot puneți la cale? strigă Micuțul cu un glas care făcea să răsune munții. Ați găsit mijlocul de a șterpeli chestiile respective? Eu zic să ne punem deoaprte un camion întreg. Pe străzile mai dosnice sînt o groază de tipi care cumpără vechituri. Am ochit unele lăzi pline cu aur și argintărie.

— Nu mai țipa așa de tare, tîmpitule, mîrîi Gregor.

Urcam încet spre mînăstire. Către sud se auzea tunetul artileriei. Un pluton din Regimentul de blindate Hermann Göering intra în curtea mînăstirii în pas cadențat. Au încărcat la repezeală cîteva camioane. Îi priveam în tăcere. Erau soldați care executau întocmai ordinele primite. Insignele lor străluceau. Lucrau într-o tăcere apăsătoare, bine împărțiți în grupe: unii cărau, alții ridicau... Ce aveau de gînd cu noi? Eram frămîntați de gînduri negre.

Un subofițer cu ochi de pește congelat și uniformă neverosimil de curată se îndreptă autoritar spre noi.

— Ia spuneți, vă credeți în vizită? cîrîi el. Intrați imediat înăuntru! Aveți de lucru!

Legionarul apăru cu un aparat de radio în mînă.

— Tacă-ți gura, camarade, și mai bine ascultă ce povestesc prietenii noștri de dincolo!

Mări volumul la maximum: „Aici postul de emisie aliat Italia de Sud. Patrioți italieni, repetăm instrucțiunile noastre anterioare: organizați-vă împotriva bandiților care vă jefuiesc bisericile și mormintele. Chiar în clipa aceasta Divizia de blindate Hermann Göering golește mînăstirea de la Monte Cassino, prădînd comorile sale! La luptă, patrioți! Repetăm: sub comanda unui ofițer de Stat Major, divizia de blindate Herman Goering e pe cale să jefuiască mînăstirea de la Monte Cassino! Un convoi a și plecat, ducînd cu el comori neprețuite. Patrioți italieni, apărați-vă bunurile! Nu-i lăsați pe jefuitori!"

Legionarul închise aparatul.

— E groasă, băieți! Pentru nimic în lume nu aș purta astăzi insignele albe!

— Sîntem aici din ordin, se împotrivi subofițerul, a cărui aroganță i se topise.

— Din ordin! chicoti Porta batjocoritor. Din ordinul lui Adolf?

— Pun rămășag unu' la o mie, strigă răutăcios Gregor, că cel puțin o companie de jandarmi e în drum spre noi!

— Comandantul nostru va ști să-i primească, strigă ofițerul disperat. Nu sînteți decît o șleahtă de fricoși care nu se gîndește decît să-și ia tălpășița.

O grenadă îi trecu pe sub nas și cel puțin zece automate se îndreptară asupra lui.

— Ticălosule, dacă mai spui asta o dată ești un om mort! șuieră Porta. În grupul nostru avem mai multe *Cruci de Fier* decît fire de păr ai tu! Dacă dintre noi e cineva fricos, atunci voi sînteți, cu toate insignele voastre de potlogari.

— Să-l împușcăm, propuse Micuțul, pus pe moarte de om. Altfel vom putea spune jandarmilor: treceam întîmplător pe aici, înțoliți pentru orice eventualitate și v-am salvat comorile. Poate că ne vor da o statuie drept recompensă. Vom fi eroi!

Subofițerul se răsuci pe călcîie și se făcu nevăzut. Soldații săi priveau în jurul lor, stingheriți. Nu prea știau ce să facă. Un caporal mecanic întrebă precaut:

— Ce se întîmplă, camarazi? După cîte am înțeles, este o treabă secretă.

— Ai dreptate, rînji Porta. Atît de secretă, încît nici măcar Adolf nu știe nimic. Colegii de dincolo se pare însă că sînt pe cale să-i dezvăluie adevărul. Mîndra Divizie de blindate Hermann Göering s-a transformat într-o bandă de tîlhari. Mîine veți fi învinovățiți că ați siluit călugărițele. Camarade, scoate-ți insignele albe. În locul lor, îți vînd unele roz. Nouă ne vor da drumul, voi însă veți fi spînzurați! N-aș veni la voi nici dacă m-ar face colonel. Sînteți leproși, ciumați. Nici un om cinstit n-ar vrea astăzi să fie de-al vostru.

— Ce-i de făcut, camarade? mormăi caporalul. Toată viața am scormonit cărbuni pe sub pămînt. Pentru a nu fi trecut într-o grupă de mineri, am intrat voluntar în *Panzerdivision* Hermann Göering. Între noi fie zis lua-l-ar dracu' pe grăsanul de Hermann. Își închipuie că sîntem slugile sale.

Camarazii caporalului încuviințau din cap fără a scoate o vorbă.

— Ce prostie că ne-am încurcat în treaba asta! Le-am zis eu celorlalți că mie nu prea îmi miroase a bine. O companie de mecanici care trebuie deodată să ia parte la un transport! Asta nu e treaba noastră; e treaba celor de la transporturi. Mă pricep la tancurile Tiger și Panther. N-aș putea să trec la voi?

Strigau cu toții de-a valma. Doi dintre ei și-au smuls insignele albe de pe mîneci. Ne ofereau sume uriașe pentru a-i primi la noi.

În fața mînăstirii s-a ivit cu un puternic scrîșnet de frîne un Kübel, urmat de aproape de cinci camioane. Două plutoane de jandarmi, conduși de un locotenent, au dat năvală pe poartă. Plăcuțele în formă de semilună străluceau. Între bătrînele ziduri au răsunat comenzi nedeslușite.

Vînătorii de capete rînjeau mulțumiți. Operațiile de felul acesta erau plăcerea lor.

— Va să zică așa, prădați, adunătură de ticăloși ce sînteți! Asta vă va costa pielea. Nu mai apucați voi asfințitul soarelui!

Ne-am aruncat pe burtă în spatele unor tufe de trandafiri.

— Grăbește-te, șuieră Porta, întrucît eu nu izbuteam să deblochez destul de repede siguranța mitralierei mele. Doar printr-o minune nu vom fi morți într-un ceas!

Am încărcat, am dus arma la umăr și am aruncat o privire înspre Bătrînul, care se lungise îndărătul unui bolovan cu mitraliera lui grea.

— Trage, pe toți dracii, mi-a șoptit Porta, scoțînd inelul unei grenade. Dacă tot trebuie să ne dăm duhul, cel puțin să luăm cîte un polițai cu noi în cer! Mătură curtea de la stînga la dreapta!

— Nu trag fără ordinul Bătrînului, m-am împotrivit eu.

— Ești nebun de-a binelea! mîrîi Porta, dîndu-mi un picior în coaste cu asemenea putere încît am scăpat mitraliera din mîini.

O duse la umăr. De frică nici nu mai cutezam să respir. De la o distanță atît de mică Porta îi putea ucide pe toți, atît pe jandarmi cît și pe soldații cu insigne albe.

Legionarul, în genunchi în spatele unui copac, strîngea la piept o grenadă anti-tanc. Părea că are de gînd s-o trimită în mijlocul unei grupe de jandarmi din poliția militară. De la ferestrele mînăstirii, călugării și maicile urmăreau cu neliniște spectacolul acesta grotesc.

Apăru un comandant de la aviație.

— Ce se întîmplă? îl întrebă pe ofițerul de jandarmi. Purtarea voastră îi face nervoși pe oamenii mei. Le-am ordonat să fie pe picior de alarmă împotriva partizanilor.

— Domnule comandant—ofițerul ardea de zel—am venit aici din ordinul nemijlocit al Comandamentului Suprem al Armatei din Sud. Prin intermediul postului clandestin de radio al aliaților am aflat că trupe germane sînt pe cale să jefuiască mînăstirea. Am misiunea să verific ce se întîmplă. Trebuie să vă rog, domnule comandant, să mă însoțiți pînă la Cartierul General. Văzînd cele ce se întîmplă pe aici, sînt nevoit să admit că postul de radio inamic este bine informat.

— Din păcate nu am timp să te însoțesc, răspunse zîmbind comandantul. Părintele-abate Diamare poate depune mărturie că pe aici nu se prădează nimic. Dacă un soldat ar fura fie doar o așchie de lemn, ar fi executat pe loc.

Micuțul îi trase un ghiont lui Porta.

— I-auzi! Și noi care slujim un zgîrie-brînză ca ăsta!

Porta rîse și scuipă chiștocul.

— N-ai băgat de seamă că a zis „așchie de lemn"? Nici prin cap nu ne-ar trece să furăm surcele!

— Ba eu cred că vorbește și de tablouri, făcu Micuțul, bănuitor. Dar bine că-mi aduc aminte, Gregor a ascuns unul sub roata de rezervă

a camionului 5. Nu-mi prea place. Nu vreau să-mi risc pielea pentru o pînză veche.

— Nu te gîndi prea mult, Micuțule, nu-ți face bine. Lasă-l pe Gregor să-și vadă de treabă, surîse Porta cu înțeles. Atunci cînd va vinde tabloul sîntem siguri că ne vom lua partea ce ni se cuvine. Pînă atunci însă nu știm nimic.

Micuțul plesnea de bucurie.

— Nemaipomenit, ăsta-i război psihologic! Pricep! Nu-l voi pierde pe Gregor din ochi. Chiar dacă s-ar duce la spital, hop și eu după el!

Porta se prăpădea de rîs.

— Fostul șofer de ștab va afla cît costă să fii bogat.

— Cred că lucrează mînă-n mînă cu Ida-Gălbejita.

— Nu-i prea isteț, făcu Porta înălțînd capul. Mai unghie în gît ca Ida nu se mai află. De-ar lua un preț bun ar vinde și pe mă-sa unui tractir arăbesc.

— Locotenente, urmă comandantul, poți raporta Cartierului General că asigur securitatea mînăstirii. Peste cîteva ore voi face personal un raport. Iar acum plecați înainte ca avioanele inamice să înceapă să se intereseze de aglomerarea aceasta de trupe.

Locotenentul și polițaii săi s-au retras.

Am nădușit ore în șir cărînd în spinare lăzile grele. Cu puțin înainte de a se întuneca, primul convoi a pornit înspre mînăstirea La Vulgata, la San Girolamo.

Îndată după căderea nopții fu rîndul transportului spre San Paolo.

Puțin mai tîrziu a început dansul. Văzduhul răsuna de vuietul primelor *Jabo* care zburau deasupra mînăstirii. În jurul nostru ploua cu bombe.

Porta, se afla așezat sub un camion încercînd să golească în liniște o sticlă de spirt de orez, s-a pomenit dintr-o dată fără adăpost. Camionul cel greu fusese ridicat de la pămînt ca din praștie, fărîmîndu-se apoi într-o viroagă. Un parașutist care dormea înăuntru trecu prin tavanul cabinei și fu sfîrtecat în căderea sa peste puștile înmănunchiate în piramidă.

Deasupra noastră s-a prăvălit cel de al doilea val. Părea că urcă din vale, la rasul pantei. Gloanțele trasoare țîșneau din boturile aparatelor.

Un caporal de la parașutiști care străbătea curtea în goană a fost tăiat drept în două. Mînat de avîntul pe care și-l luase, trupul mai făcu cîțiva pași.

Porta rămăsese așezat în mijlocul curții, ridicînd amenințător sticla goală deasupra capului.

— Dragă Charley, iată-te din nou! striga către avioanele care se năpusteau în picaj. Ne-a fost dor de tine, dragule. Am crezut că ai murit îndopat cu spaghete!

Obuzele explodau în jurul său fără să-l atingă. Cînta în gura mare, fără să se sinchisească:

Ein Tiroler wollte jagen
Einen Gamsbock, silbergrau...

Rămăsese acolo singur, în mijlocul gloanțelor trasoare care transformau întunericul nopții în lumină de zi.

— E nebun, șopti un călugăr locotenentului Frick. Chemați-l înăuntru!

Porta se ridică ținînd în brațe mitraliera ușoară. Manevra destul de stîngaci banda cu cartușe, apoi își puse cu grijă jobenul lîngă el și își fixă monoclul spart.

— Foc! comandă.

Se împletici sub reculul violent al mitralierei care scuipa oțel fierbinte spre avioanele care atacau în picaj.

— Charley, Charley, te salut bătrîne!

Își încrețea nasul. Ochii îi rîdeau în cap.

Era beat, nebun, ori amîndouă deodată?

Introduse o nouă bandă de cartușe și se sprijinea de rămășițele unui camion.

O grenadă luminoasă lansată de un Halifax învălui totul într-o lumină albă. Muntele sfînt părea înconjurat de o aureolă.

Tunurile bombardierelor de vînătoare și ale avioanelor Mustang ciuruiau piața cu focurile lor.

— Porta, strigă Bătrînul scos din fire, te vor ucide. Nu poți scăpa.

— Să meargă cineva să-l aducă pe nebun, ordonă un ofițer de aviație. Trei zile de permisie celui care se duce!

O nouă grenadă luminoasă străluci pe cerul negru. Puțin mai la nord scînteia un chiparos.

Porta trase o dușcă din ploscă și își aprinse o țigară. Apoi îndepărtă afetul mitralierei, reglă aparatul de ochit și izbucni într-un rîs de bețivan.

— *Hello*, Charley! Nu vii? Te aștept.

Ai fi putut crede că era în legătură directă cu piloții inamici. Primul avion se ivi cu un vuiet asurzitor. O bombă explodă cu zgomot de tunet. Aparatul se clătină și descrise o curbă, de sub aripa stîngă țîșneau flăcări lungi.

— Noapte bună, Charley! Mulțumesc pentru luptă! zbieră Porta țopăind un dans de război în jurul rămășițelor camionului său.

Două avioane au apărut unul după celălalt. Bombele făceau explozie. O mare de foc ni l-a ascuns pe Porta, dar l-am văzut apoi răsărind din norul de fum, teafăr, chircit de rîs, ținînd mereu mitraliera în brațe.

Se răsuci țopăind. După două clipe își îndreptă arma asupra unui Mustang. Apoi trase în colectorul eșapamentului.

O explozie îngrozitoare. Porta lovise pesemne bomba fixată sub carlingă. Aparatul se făcu fărîme.

— Noapte bună, Charley, strigă iarăși Porta. Voi trimite mamei tale o carte poștală!

— E fantastic, exclamă un ofițer de la parașutiști. Cine-i? Un demon? Un strigoi?

— Un soldat necunoscut care a băut prea mult șnaps și care crede că războiul e o joacă, răspunse Bătrînul.

— Va fi ucis!

Dintre pini răsări un personaj uriaș tîrînd un proiector. Doi oameni care rămăseseră în umbră făceau legăturile. Micuțul le sări în ajutor. Fără a ține seama de obuzele care explodau în jurul lor, s-au salutat, apoi și-au strîns mîinile ridicîndu-și pălăria.

— În cinstea ta, Charley. Contact! urlă Micuțul înspre cei dintre pini.

— Nu se vor putea descurca singuri, strigă Heide. Mă duc și eu. Isuse, Maria, Iosif, ajutați-mă!

Îndoit, străbătu în zig-zag piața învăluită, într-o lumină albă, neomenească. Se întinse sub proiector, adevărată placă pivotantă vie. Fascicolele de raze măturau cerul cu o lumină atît de vie încît i-ar fi orbit pe piloți.

— L-am prins, mișelul! trîmbiță Micuțul. Îți vei da duhul, Charley!

Pilotul primului avion muri într-o mare de benzină aprinsă.

Stinseră proiectorul. De bucurie, Micuțul lovea pămîntul cu pumnii.

— Eu l-am doborît! Eu l-am doborît!

I se aprinse chica. Heide stinse incendiul cu mantaua sa.

Proiectorul lumină din nou cerul. Un Mustang, cu dinți de rechin pictați pe fuselaj, se repezi în jos.

— L-am prins. Îi voi pîrli botul.

Rechinul zburător cobora în vrie, încercînd să scape de razele ucigașe.

Micuțul stinse aparatul, ascultă zgomotul motorului. Întîmplare sau calcul drăcesc al unei minți care nu știa nimic despre matematică? Dar exact în clipa în care a reaprins proiectorul, prinse iarăși avionul care încerca să se înalțe și îl orbi pe pilot pentru tot restul zilelor sale.

Heide, în patru labe sub proiector, împingînd cu umărul cînd într-o parte cînd în cealaltă, urmărea efortul unui alt pilot care încerca să scape. L-am urmărit apoi cum s-a zdrobit de pămînt cu cinci sute de kilometri pe oră. Acesta era al treilea!

Două Halifax și patru Mustanguri atacau cu un vuiet de tunet. Un șir de bombe s-au abătut asupra muntelui sfînt, învăluindu-l în flăcări.

Mugetul motoarelor se stinse în noapte. Ucigașii din California își terminaseră muniția; le mai rămăsese benzină doar pentru a se putea întoarce la bază.

Cu puțin înainte de plecarea transportului am auzit zgomot de cazmale pe podișul de la poalele mînăstirii, în locul în care, cu cîteva luni mai tîrziu, divizia poloneză a generalului Anders avea să-și găsească odihna pe veci. Erau Porta, Micuțul și Heide care săpau o groapă pentru scheletele calcinate ale celor trei Charley doborîți.

După ce au terminat groapa și i-au lungit cu grijă unul lîngă altul în pămîntul moale, fiecare cu cîte un chipiu american între ceea ce fuseseră mîini înainte, noi cei din plutonul 2, cu părintele Emmanuel în frunte, ne-am dus la ei.

Bătrînul aruncă primii bulgări de pămînt pronunțînd cîteva cuvinte, care nouă ni s-au părut searbăde:

— Pentru mamele voastre și pentru Domnul.

Locotenentul Frick aruncă cea de-a doua lopată, iar părintele Emmanuel pe ultima. Ne-a vorbit de bunul Dumnezeu și de o mulțime de lucruri pe care nu le înțelegea nimeni.

Am cîntat *Ave Maria*. Mormîntul a fost astupat repede. Peste cinci minute plecam.

A fost cel mai dur dintre cele două transporturi. În fiecare cabină a camioanelor erau cîte doi, cu o mitralieră anti-aeriană.

Roiuri de *Jabo* ne atacau din spate. Părea ca și cum de-a lungul întregii Via Appia se așternuse un covor de gloanțe trasoare.

Din sens opus veneau convoiuri lungi de cîțiva kilometri: artilerie, blindate, materiale de geniu, rezerve de muniție și ambulanțe.

Pe camioanele încărcate cu muniție cădeau bombele, făcînd să explodeze conținutul lor în toate părțile.

Printre vehiculele mai grele se strecura o mașină mare Mercedes, avînd pe placa din față insignele de general, urmată de jandarmi pe motociclete.

— Țineți dreapta! zbieră un comandant de jandarmi. Era de soiul celor care doboară totul din calea lor.

Chiar în clipa aceea au atacat patru bombardiere de vînătoare. Micuțul le zări în clipa în care, ivindu-se dintre nori, s-au năpustit asupra noastră.

Am sărit pe capota motorului, pentru a mă putea sprijini mai bine; Micuțul mă ținea pentru ca reculul armei să nu mă arunce la pămînt.

Heide trase primul. Era servantul camionului din urma noastră.

— Mișcă-te blegule! urlă Porta din cabină. Nu văd nimic!

Se auzi un strigăt și un zgomot de fierărie: un comandant și motocicleta sa fuseseră striviți de roțile duble.

— Să-l ia dracu'! chicoti Micuțul. Îi vom trimite lui Charley o scrisoare de mulțumire.

Din mașina generalului țîșnea foc. O umbră îmbrăcată în blănuri se ridică, încercă să iasă, dar recăzu în flăcări. Mașina se clătină, se răsuci și explodă. O ambulanță se ciocni cu un tun de 28. Ușa din spate se deschise. Opt tărgi se răsturnară pe șosea. Un rănit, cu amîndouă brațele amputate, se tîra încercînd să se pună la adăpost. Pansamentul său se agăță de camionul lui Gregor Martin. Din ciotul său țîșni sîngele. Pansamentul înroșit flutura pe bara din față ca un steag.

Un caporal rănit încerca să se răstogolească pe o parte, ferindu-se de roțile grele ale camionului. Sub tunica sa plină de noroi pîntecul îi era acoperit de un pansament lat. Nu mai avea decît un singur picior. Șenilele unui tractor i-au trecut peste cap. Un polițai vru să oprească convoiul. Se prăbuși sub o salvă de mitralieră trasă de un *Jabo* în picaj.

Întreaga Via Appia era scăldată într-o lumină crudă.

Un bombardier Halifax scuipa grenade luminoase.

— Atenție, strigă Porta. Părăsesc șoseaua. Zis și făcut, camionul greu se repezi în șanț strivind în drumul său o mașină amfibie.

Un locotenent de infanterie trase înspre noi dispărînd apoi în jerba de foc a unei bombe explozive.

Cele patru camioane ale plutonului nostru îl urmară pe cel al lui Porta. Călugării care ne însoțeau, cîte doi în fiecare camion, se rugau în genunchi, sus pe platforme. Am străbătut un cimitir, răscolind morminte de curînd săpate.

Am dărîmat o mică capelă: un crucifix rămase atîrnat de barele din față.

Camionul lui Barcelona se împotmoli. Primul cablu de oțel s-a rupt precum o ață. Cel de al doilea nu ținu nici el mai mult de cîteva minute. Nu e ușor să urnești dintr-un cimitir un camion obosit cîntărind douăzeci de tone.

Porta sări furios în cabină, aruncă o cască înspre Marlow și ceru un alt cablu.

Curînd cablul a fost întins și Gregor îl prinse în mîini.

Văzînd că poartă mănuși de protecție pe Porta l-au apucat năbădăile.

— Drept cine se crede motanul ăsta spaniol? Scoate-ți imediat tecile.

Gregor scoase un răget amenințîndu-l pe Porta cu cablul de oțel rupt. În clipa următoare ne-am încăierat printre morminte.

O bombă luminoasă arunca vîlvătăi. Pe cer apăru un avion de vînătoare. Un parașutist fugea în cerc. Nu mai avea cap. Altul se prăbuși din camion cu pieptul ciuruit de găuri din care țîșnea sîngele. Un călugăr se frînse în două ca un briceag. Capota unui camion era în flăcări. Un popă încerca să stingă focul cu extinctoarele cu spumă.

Locotenentul Frick țipa la noi prin portavoce, amenințîndu-ne cu Torgau, Consiliul de Război, execuția capitală.

Am scuipat doi dinți pe genunchii lui Heide. O fîșie de piele însîngerată acoperea ochiul stîng al lui Porta. Heide se alese cu o lovitură zdravănă de cuțit în fesă. Micuțul avea gura spintecată pînă la urechi. Ce mai bătaie!

Caporalul infirmier și părintele Emmanuel ne-au cîrpăcit vreo două ceasuri. Preotul ne dojeni.

Am fixat cablul în jurul camionului obosit. Gregor și Porta își pansau reciproc rănile, apoi împărțiră conținutul unui bidon.

— Am plecat! strigă Porta din cabină. Îndepărtați-vă de cablu.

Cu încetineală, cu o încetineală de neînchipuit, camionul se urni. Grenadele luminoase se stinseră. Lăsam în urmă cinci cadavre mutilate. Focul din camion fusese înnăbușit iar prețioasa încărcătură era neatinsă.

Via Appia era un adevărat iad. Părea că arde pe cel puțin o sută de kilometri.

Bătrînul și locotenentul Frick erau în frunte, într-un Kübel, aplecați deasupra hărții pentru a găsi o scurtătură.

La San Cesara am fost atacați de o grupă de partizani. Am pierdut trei oameni, printre care infirmierul Frey.

O grenadă i-a smuls amîndouă picioarele, provocîndu-i o hemoragie mortală.

Cînd am intrat în Roma, soarele se ivea la orizont.

O casă singuratică ardea. În mijlocul șoselei era întins cadavrul unui băiat de zece ani. Primul camion îl feri, dar următorul trecu peste el.

Din spatele unei mașini oprite au apărut doi bărbați în mantale lungi și înarmați cu pistoale automate.

Legionarul se porni să cînte:

— *Vino, dulce moarte, vino*...! Își rezemă PM-ul rusesc de marginea ușii.

O limbă de foc fulgeră zorile cenușii. Răpăitul sinistru se pierdu printre case. Cei doi bărbați se prăbușiră; o cască se rostogoli în rigolă. Balta de sînge se amestecă cu o baltă de apă de ploaie.

— Ce se întîmplă? întrebă un călugăr.

— Doi șmecheri au vrut să stea de vorbă cu noi, chicoti Porta.

Călugărul își făcu semnul crucii.

De-a lungul Tibrului ne-am încrucișat cu o coloană de grenadieri SS, o coloană din divizia musulmană. Purtau fesuri roșii, împodobite cu capete de mort argintii. Cîntau:

Înainte, mereu înainte.
Astăzi Germania avem.
Mîine lumea întreagă a noastră va fi.

O motocicletă s-a apropiat de noi; în ataș era așezat un *Hauptsturmführer*. În jurul gîtului avea atîrnată *Crucea de Fier*, iar haina de piele lucea sub ploaie. Se ridică pe jumătate, cu mîna întinsă pentru salut.

— *Heil Hitler*, camarazi! De unde veniți? Unde mergeți? Unitatea?

Porta se pregătea să-și turuie cuvîntarea, dar Rudolf Kleber, fostul muzicant SS, i-o luă înainte.

— *Hauptsturmführer*, comando special, sub ordinele directe ale *Reichsführer*-ului SS. Batalionul mixt din Divizia a 8-a de cavalerie SS Florian Geyer!

Hauptsturmführerul își împinse ochelarii de protecție în sus, pe fruntea încrețită.

— Florian Geyer, murmură. Ciudat! Ce escadron?

— Al 4-lea, *Hauptsturmführer*.

— Cine-i comandantul tău?

— *Hauptsturmführer* Gratwohl.

— De cît timp ești în Geyer?

— Patru ani, *Hauptsturmführer*.

— Cînd ai venit se numea Divizia a 8-a de cavalerie?

— Nu. În 1941 a primit numele acesta. Înainte eram divizia de cavalerie SS!

— Cine a fost primul tău comandant?

— *Brigadeführerul* SS Krämer.

— Unde aveți acum garnizoana?

— La Cracovia, *Hauptsturmführer*.

În sfîrșit, *Hauptsturmführerul* păru mulțumit.

— E în regulă, camarade. Voiam să fiu sigur. Sînt unii care se plimbă deghizați în uniformele noastre și care se dau drept baltici. Dacă îi întîlniți, trageți în grămadă fără somație!

Ne întinse o circulară. O circulară care ne semnala pe noi!

— Drum bun. Noroc! *Heil Hitler*!

— *Heil Hitler*, *Hauptsturmführer*, au tunat într-un glas Porta și Rudolf.

BMW-ul puternic dispăru în ploaie.

În Piazza di Roma, Porta greși drumul pentru prima oară. Am ajuns în Piazza Ragusa, unde am fost opriți de către o patrulă a armatei.

Am schimbat țigări și băutură.

Un plutonier de infanterie ne-a spus să ne ferim de partizani în uniforme germane. Se spune chiar că ar purta uniforme de *Feldgendarmerie*!

— Trageți, dacă aveți cea mai mică bănuială, ne sfătui el, chiar dacă am pierde cîțiva polițai, n-ar fi prea mare pagubă!

— Vom trage de cum vom zări placa în formă de semilună, rîse Porta. Îmi place foarte mult să dobor jandarmi!

— Păziți-vă de macaronari, adăugă plutonierul. Au început să se țină după noi. Împușcați orice macaronar care vi se așază în cale. Devin din ce în ce mai îndrăzneți. Zilele trecute a trebuit să lichidăm un sat din nord: începuseră să sărbătorească victoria.

Ne-am urmat drumul, de-a lungul căii ferate. Apoi Porta se rătăci din nou. Întreaga coloană se luă după el. Nu mai știam unde ne aflăm, ne învîrteam în cerc. Am întrebat pe drum două prostituate care făceau trotuarul la întretăierea dintre Via La Spezia și Via Taranto. Le-am spus să se urce în cabină. Dar poliția le-a dat jos pe Via Nazionale.

Cînd greși pentru a treia oară drumul, Porta se înfurie. Era în apropiere de Piazza Barberini.

— Aveți dame pe aici? îl întrebă pe un italian care se afla pe trotuar.

Omul clătină din cap fără să înțeleagă.

Micuțul își încercă autoritatea.

— *Mani în alto*[1], purcel mistreț!

Bietul om ridică mîinile.

— *Mascalzonata*! *Dice sul serio*. *Circolare*!

Nu mai știa cărui sfînt să se închine și o luă la fugă.

Micuțul îl prinse din urmă și îl aduse înapoi la mașină.

— *Diamine*! Tîrfe, fete, depravare! *Tuggi*! *Tuggi*! urla Micuțul.

Barcelona îi sări în ajutor, pe spaniolă:

— *Casa de putas*, *Sigñor*?

Italianul înțelese în sfîrșit, zîmbi ușor și se avîntă în explicații ample, însoțite de gesturi.

Porta începu și el să fie interesat și opri. Cele patru camioane au blocat întreaga circulație! Locotenentul Frick făcea spume.

Porta nota spusele tipului, în legătură cu anumite așezăminte importante.

— Am înțeles făcu el fericit. Tîrfele din Roma sînt aciuate pe Via Maria de Fiori, iar domnul Macaroni, aici de față, zice că sînt o grămadă!

Micuțului începură să-i curgă balele.

— Hai repede să dăm o raită pe acolo!

Două matahale de sticleți de la circulație veneau în galop, strigînd și dînd din mîini. Zgomotul asurzitor al claxoanelor făceau să zăngăne geamurile caselor din apropiere.

Deodată răsunară sirenele de alarmă. Într-o clipită, toată lumea dispăru ca prin minune. Autobuzele erau goale, părăsite. O tăcere de moarte se abătu asupra marelui oraș, ca și cum ar fi fost lovit de ciumă. Și tăcerea aceasta era atît de grea, încît am început fără voie să vorbim în șoaptă.

Se auzi pasul unui cal obosit. Apăru căruța unui strîngător de zdrențe, trasă de o mîrțoagă. Pentru ea nu era nici un adăpost subteran. Cuprins de panică, stăpînul ei fugise auzind sirenele. Bătrînul cal l-a

[1] *(it.)* Mîinile sus! *(n. trad.)*

privit cu mirare și, cu instinctul sigur al animalului, a făcut singurul lucru înțelept: se reîntorcea acasă. Era limpede că îi plăcea liniștea străzii, al cărei singur stăpîn rămăsese.

Îl urmărisem din ochi, în tăcere.

Picară un jandarm italian și un polițist german. Una din acele patrule mixte, bine cunoscute în timpul războiului în toate țările ocupate. Un cocteil la fel de urît și de unii și de alții.

— Cine e șeful convoiului? întrebă polițaiul, un subofițer, purtînd pe piept medalia pentru douăzeci și cinci de ani de serviciu.

— Ce-ți pasă ție? întrebă Barcelona.

— Bagă de seamă, tună polițaiul.

Barcelona, sprijinit cu nepăsare de camion, izbucni în rîsul său sfidător.

— Mai vrei să știi și altceva, lepră?

— Numele și unitatea, zbieră polițaiul, înfipt.

— E scris aici, îi răspunse Barcelona arătîndu-i fundul său lat.

Pe polițai începură să-l treacă nădușelile. Nu mai știa cum să iasă din situația aceasta.

— Doar am dreptul să știu cine sînteți, mai încercă el încă o dată.

— Dacă nu te cărăbănești imediat, vei avea dreptul la o mamă de bătaie, strigă cu obrăznicie Porta, din înălțimea cabinei.

Soseau locotenentul Frick și Bătrînul.

Polițaiul, observînd imediat decorațiile, pocni călcîiele și salută.

Locotenentul se înfurie, ocărî pe cei doi polițiști și îl puse pe Bătrînul să le noteze numele.

— Da' ce am făcut, domnule locotenent? se împotrivi polițaiul.

— Asta o vei afla mîine cînd raportul meu va fi înmînat șefului dumitale, strigă locotenentul Frick. Șterge-o și să nu te mai văd, că de nu, îmi pierd blîndețea mea de pomină! Pluton, pe locuri! ordonă el. Și întorcîndu-se către Porta: Ești un dobitoc! Îți închipui, că poate facem turism! De ce nu te-ai oprit înainte de a te vîrî în gaura asta? Acum, luați-vă după Kübel! Pe toate camioanele steagul roșu[2]! În felul acesta nu vom fi opriți de nimeni.

Ne-a dat semnalul de plecare. Coloana de camioane grele s-au pus din nou în mișcare.

[2] Transport de explozibili. *(n. trad.)*

Deodată ne-am trezit în piața Sfîntului Petru. Micuțul privea cu gura căscată.

— Ah! Ia spune, nu-i așa că-i frumos? Aici își are cotlonul papa?

Nu i-a răspuns nimeni.

— Oricum, nu prea îmi place chestia asta, urmă el gînditor. Ce-ar fi dacă ar putea uneori să vadă totul, ca bunul Dumnezeu!

— Păi bine, dar tu nu crezi în bunul Dumnezeu, zîmbi Legionarul.

— Nu vreau să vorbesc de asta cît mai sîntem pe aici.

Am făcut stînga împrejur, coborînd pe bulevardul Borgo Vittorio pînă la via di Porta Angelica.

S-a deschis o poartă mare. Se pare că eram așteptați. Trecînd printr-o nouă poartă am pornit pe o străduță îngustă. Doi elvețieni din gardă ne arătau drumul. Eram nervoși. Toate astea erau noutăți pentru noi. Pînă și Porta era tăcut. Nu se auzea nici o înjurătură. De obicei nu puteam spune trei cuvinte fără a trage o înjurătură. Așa e la război.

Am dat jos prelatele. Cîteva ordine scurte și ne-am apucat să descărcăm la iuțeală.

Am luat micul dejun la cazarma gardei elvețiene.

Porta și Micuțul au făcut ochii mari în clipa cînd una din gărzi intră cu o halebardă în mînă.

— Asta-i arma anti-tanc a papei? chicoti Micuțul.

Un ofițer le făcu semn să tacă, dar erau cuprinși de voioșie.

— Sînteți soldați adevărați? întrebă Porta.

Micuțul nu mai putea de bucurie cînd i-au dat voie să pună mîna pe o halebardă și să încerce o cască împodobită cu pene roșii. Avea un aer caraghios cu coiful pe cap. Nu prea mergea cu uniforma sa modernă. Oferi pistolul său automat și casca de oțel în schimbul coifului, dar nu era de vînzare.

Porta arătă cu degetul o halebardă:

— Cei din infanteria marină ar rămîne trăsniți dacă le-aș crăpa capul cu așa ceva.

Întorși în curte, Porta și Micuțul au încercat încă o dată să achiziționeze un coif și o halebardă, dar gărzile clătinau din cap.

Porta ridică prețul. Scoase un pumn de țigări cu opiu, dar gărzile erau incoruptibile.

Micuțul mai puse și trei dinți de aur și o cutie cu tabac de prizat pe nas. Nici un om normal nu putea să reziste la o asemenea ispită!

Soldații papei refuzară tîrgul.

Porta și Micuțul nu-și credeau ochilor. Și unul și celălalt și-ar fi vîndut și sufletul la asemenea preț...

Micuțul le arătă bocancii săi. Bocanci de aviator american. Din pielea cea mai moale. Era cel de al cincilea proprietar. Primii patru muriseră. Porta urma să-i moștenească la rîndul său. Întocmiseră un act în regulă.

Gărzile elvețiene nici nu se sinchiseau de bocanci.

Un ofițer din nobila gardă venise să-i cheme pe părintele Emmanuel și pe locotenentul Frick. După un sfert de oră fu rîndul Bătrînului. De atunci trecuse aproape o oră.

— Mă întreb ce fac ăștia trei, mormăi Porta. Dacă în zece minute nu sînt aici, ne ducem să-i căutăm. Munițiile le avem în camionul 5. Pe elvețieni îi strivim repede.

— Ai căzut cumva în cap? se împotrivi Marlow. Dacă există cumva Dumnezeu, nu ne-o va ierta niciodată.

— Eu voi lua conducerea, hotărî Porta. În felul acesta tu vei rămîne nepătat.

Marlow scutură capul.

— Dacă există Dumnezeu, atunci știe și că nici un plutonier normal nu primește ordine de la un păduchios de caporal!

— Fă-te că ești nebun—propuse Micuțul cu îndrăzneală.

— Asta nu ține la bunul Dumnezeu. Cînd mă va privi în ochi, îmi va spune: „Locul tău nu-i aici, Marlow.” Și mă va zvîrli în jos, la diavol, în mijlocul flăcărilor. Nu, trebuie să acționăm cu diplomație. Să trimitem pe Micuțul să le vorbească!

— Pentru nimic în lume, protestă Micuțul, dîndu-se înapoi. Sînt gata să cuceresc orice tranșee americană, de unul singur, dacă mi-o cereți. Dar în baraca asta nu pun piciorul! Sînt periculoși!

Au trecut două ore. Eram cu toții la capătul răbdării. Aproape toți ne luasem înapoi pistoalele și le ascunsesem în cizme.

Porta se juca cu o grenadă.

— S-o întindem! sfătui Heide.

— Tacă-ți gura, sămînță de nazist, mîrîi Porta. Nu-l vom lăsa pe Bătrîn aici!

— Ca să nu mai vorbim de preot, adăugă Barcelona, care avea un mare respect pentru tot ce era catolic. Lucrul acesta îi rămăsese de pe vremea războiului civil, dar niciodată nu ne-a dat vreo explicație și refuza întotdeauna să răspundă la întrebările noastre.

Bătrînul se întoarse în sfîrșit. Era ciudat de liniștit.

— L-am văzut pe Papă.

— L-ai văzut? șopti Micuțul uluit.

Bătrînul încuviință, îndopîndu-și pipa.

— L-ai atins? întrebă Barcelona, privindu-l acum cu respect.

— Nu l-am atins, dar l-aș fi putut atinge, atît de aproape eram.

— Ce uniformă purta? întrebă Porta. Semăna cu un cavaler?

— Era magnific, murmură Bătrînul, încă sub impresia marii aventuri.

— Ce-a zis? întrebă Heide curios.

— Să vă transmit salutările sale. M-a binecuvîntat.

— Asta-i bună, izbucni Heide, te-a binecuvîntat!

— Ai văzut vreun cardinal adevărat, în mantie roșie? întrebă Rudolf Kleber.

Întrebările plouau peste Bătrîn.

— A auzit vorbindu-se de mine? întrebă Micuțul.

— De tine în mod deosebit nu, dar știe de plutonul 2. Mi-a dat un inel.

— Inelul e pentru plutonul 2?

— Da, am primit inelul așa cum un general primește medalia militară. Îl port pentru batalionul 2.

— Pot să-l încerc? întrebă Heide cu o privire care ar fi trebuit să-i dea de gîndit Bătrînului. Dar încă nu revenise la cruda realitate. Fără să bănuiască ceva îi întinse inelul lui Heide.

Heide ne făcu să admirăm inelul pe deget. Cum Micuțul voia să-l atingă, se alese cu o baionetă peste mînă.

— Dă-mi inelul înapoi, spuse Bătrînul.

— Inelul tău? De ce l-ai purta tocmai tu?

Bătrînul deschise și închise gura, uluit de-a binelea.

— Păi e inelul meu. Mi l-a dat papa.

— L-a dat plutonului 2. Inelul acesta este al plutonului 2. Tu nu ești plutonul 2. Eu, Sven, Porta, pistoalele noastre 8,8, camionul 5, toate astea sînt plutonul 2.

Heide suflă apoi pe inel, frecîndu-l cu mîna, îl făcu să strălucească.

— De cînd am văzut darul Prea Sfinției Sale Pius al XII-lea, nu mai sînt tocmai atît de sigur că nu cred în Dumnezeu.

— Dă-mi inelul, țipă Bătrînul scos din fire.

— Jos labele, mîrîi Heide. Eu îl voi purta în numele plutonului 2. Dacă într-o bună zi voi crăpa, îl vei putea purta tu.

— Ba nicidecum! strigă Porta hrăpăreț. Cînd vei da ortul popii, inelul va fi al meu. Bătrînul l-a văzut pe papă, i-ajunge.

Barcelona își scoase cuțitul din cizmă și începu să-și curețe unghiile cu el. Nu fiindcă l-ar fi stînjenit cumva murdăria, ci pentru a sublinia importanța celor ce avea să spună.

— Bagă de seamă Julius, să nu mori de tînăr!

Heide îi aruncă o privire întunecată dar își înfundă în buzunar mîna cu inelul.

Bătrînul se înăbușea de furie. Mai încercă o dată să-l someze pe Heide să-i înapoieze inelul. Dar acesta îi rîse în nas. Se duse să se fălească în fața gardei elvețiene. Acolo a fost atacat întîia oară. O halebardă zbură la cîțiva centimetri de capul său. Nimeni nu văzuse cine o aruncase, dar îl bănuiau pe Micuțul.

Heide se năpusti la camionul 5, își puse două pistoale încărcate în buzunar. Inelul binecuvîntat ne învrăjbise. Era primejdios să-l porți, dar fiecare și-l dorea.

Cel de-al doilea atentat avu loc cu douăzeci de minute mai tîrziu. Heide era întins în mijlocul curții, admirînd inelul împreună cu doi parașutiști. Întoarse instinctiv capul. În clipa următoare pe locul pe care se aflase Heide și cei doi parașutiști trecea un camion de douăzeci de tone.

— Ciudat cum poate porni un camion așa, de unul singur! făcu Porta gînditor.

Heide își șterse fruntea și, cu mîinile în buzunare, chipiul dat pe ceafă, se apropie de noi:

— Bandă de ucigași! Doar n-o să puneți mîna pe inelul meu. Nu mă puteți omorî așa cu una cu două.

— Cine știe? răspunse Barcelona.

— Vom trăi și vom vedea, zise sec micul legionar.

Cînd am părăsit Vaticanul, se înnoptase aproape și era să plecăm fără Micuțul. Cobora în goană pe Via del Pellegrino, cu un pachet mare sub braț. Locotenentul Frick i-l smulse. Apăru o minunată cască elevețiană.

— Am primit-o, se apără Micuțul. Omul mi-a zis că mi-o dă pentru tot ce am făcut în ultimele zile.

Locotenentul Frick încruntă sprîncenele.

— Minți de îngheață apele, Creutzfeld. Ai furat-o!

— Eu! sări Micuțul, n-aș face una ca asta. Nu se fură din lăcașurile sfinte, domnule locotenent!

— Asta așa e, zîmbi locotenentul. Tocmai de aceea vom duce împreună casca înapoi, de unde ai împrumutat-o.

— Păi am primit-o, zise din nou Micuțul. Vă jur, domnule locotenent, e un dar.

— Hai, Creutzfeld, vino!

Au dispărut în întuneric, protestele Micuțului se auzeau din ce în ce mai puțin deslușit. Mai tîrziu, în timp ce ne îndreptam spre Roma, ne mărturisi disprețul său față de ofițeri.

— Să te silească să dai înapoi un lucru care ți-a fost dăruit! exclamă, tremurînd de furie. Dar tot voi avea o cască cu pene, chiar de-ar fi să sugrum un om pentru asta!

Întorcîndu-ne prin Via Appia am pierdut trei mașini și șapte oameni. Marlow a fost grav rănit. L-am pus într-o ambulanță care trecea. Pielea sa începuse să capete culoarea pergamentului. Buzele îi erau vinete. Cînd Barcelona i-a luat Naganul, a mai avut puterea să se împotrivească.

— E al meu, lasă-mi-l!

— Îl vei primi înapoi cînd te vei întoarce, făgădui Bătrînul.

— Dă-mi Naganul. Voi avea grijă de el. Nu mă voi lăsa furat.

Dar știam la ce ne să așteptăm. Observasem pielea gălbuie, semnele morții pe care le cunoșteam bine și nu voiam să riscăm ca vreun infirmier oarecare să fure Naganul, înainte chiar ca Marlow să se fi răcit.

Durul Marlow plîngea. Micuțul călcă în străchini. Îi luă mantaua, chiar în clipa cînd urma să fie luat; o manta impermeabilă foarte bună, din cele cu care sînt dotați parașutiștii. Era bătaie pe asemenea țoale, iar Marlow avea aceeași talie ca Micuțul.

Marlow se căznea să iasă din ambulanță. Ne-a împroșcat cu o ploaie de blesteme. Un infirmier îl împinse înăuntru și trînti ușa înjurînd.

Am urmărit ambulanța cu privirile. Auzeam strigătele lui Marlow.

— Vreau să rămîn cu voi! Nu vreau să mor! Dă-mi Naganul înapoi!

— Nu ajunge nici pînă la spital, spuse Bătrînul în șoaptă.

Clătinam din cap, în tăcere. Știam că Bătrînul spunea adevărul.

Marlow înțelesese și el. Nu erau douăzeci de minute de cînd își mai bătea joc de Micuțul, împreună cu noi!

Pornind motorul, Porta murmură:

— Mă bucur că a cîștigat în ultimele două rînduri la poker.

Legionarul privea gînditor Naganul pe care îl și schimbase cu Barcelona. Deodată îl încărcă și puse pistolul mare, bunul cel mai de preț al lui Marlow, în minunatul său toc de piele galbenă. Se ridică în cabina camionului lovind peste toc:

— Stă bine.

Se vedea că prețuiește pistolul cel greu. Îi dădea siguranță, așa cum îi dăduse siguranță și lui Marlow. Pe front este foarte important pentru un soldat să-și simtă pistolul, este ceva cam ca sprijinul unei mîini prietenești. Iar Naganul îți dă întotdeauna această impresie de siguranță. Ne plăcea foarte mult pistolul acesta. În plutonul nostru erau cinci și aveam mare grijă să nu le pierdem. Le luasem pe toate de la ruși, cu riscul vieților noastre. Odată mort bunurile rămîneau celorlalți. Cît timp era în viață, el și tot ce era al său aparținea plutonului 2. Stînjenitor era însă faptul că aproape întotdeauna muribundul își dădea seama că i se ia pistolul, acest pistol care era zălogul vieții sale. Dar nu ne puteam permite să fim sentimentali atunci cînd era vorba de un Nagan.

În dimineața următoare am părăsit mînăstirea. Dar înainte de a pleca ne-am dus cu toții la bazilică.

Părintele Gregorius Diamare era în fața altarului. Cu brațele ridicate, intona: *Gloria în excelsis Deo*.

În zece minute a celebrat o foarte impresionantă slujbă încît pînă și noi, vechi păgîni, eram mișcați.

La sfîrșitul slujbei, călugării, maicile și orfanii au cîntat un psalm care a răsunat între venerabilele ziduri.

Am plecat în tăcere, în formație de marș.

Barcelona și cu mine ne priveam. Aveam o taină despre care nu trebuia să se știe nimic. Și-ar fi bătut joc de noi ceilalți. Fusesem de gardă împreună. Cu puțin înainte de zori, la capătul coloanei de camioane. Pe cer alergau norii. Din cînd în cînd strălucea luna. Ne adăpostisem pistoalele sub mantale pentru a le apăra de umezeala nopții friguroase. Priveam în tăcere pe deasupra zidului, avînd sentimentul acela de siguranță pe care ți-l dă prezența unui camarad adevărat.

Nu-mi amintesc care dintre noi a văzut-o primul. S-a ivit din spatele copacilor. Era o umbră, o siluetă înfășurată într-o mantie lungă. O arătare gîrbovită, grăbită.

— Un călugăr? întrebă Barcelona.

Deodată umbra s-a oprit în loc descoperit, acolo unde mai tîrziu a fost îngropată divizia poloneză.

Umbra amenința mînăstirea. Purta ceva pe umăr, pe sub mantie.

Dintre norii în goană luna s-a arătat o clipă. Atunci am deslușit limpede silueta și inimile noastre au încetat să bată. Vîntul desfăcuse mantaua și am văzut Moartea cu coasa ei pe umăr!

Ne-a înghețat sîngele în vine. Un rîs se înălță apoi către noi, un rîs prelung de biruință.

Arătarea se mistui în negură.

Mi se muiaseră picioarele în timp ce ne întorceam în sala de gardă. Dormeau toți, Bătrînul, Porta și ceilalți. Nouă însă ne clănțăneau dinții în gură. Îmi pierdusem pistolul.

— Trebuie să te duci să-l cauți, spuse Barcelona.

Nici vorbă de una ca asta! Am preferat să fur pistolul unui parașutist adormit.

Cînd s-au ivit zorile ne-am apucat să căutăm pistolul pe care îl pierdusem: nu l-am mai găsit.

Ceilalți și-au dat seama că ceva nu e în regulă, dar nu am îndrăznit să le povestim pățania noastră.

O clipă ne-am gîndit să ne ducem la preot, dar pînă la urmă am crezut că e mai bine să ne ținem gura. Așa cum foarte bine a spus Barcelona:

— Uneori e bine ca omul să știe să nu vorbească despre ce a văzut.

Moartea venise să vadă muntele sfînt pentru a-și prețui recolta apropiată. Întîmplător, Barcelona și cu mine o văzusem și auzisem rîsul ei de biruință.

Pagină intenționat goală

Cuvînt de ordine „Rabat”

Joseph Grapa era evreu. Dădusem peste el într-o seară, cînd ne-am dus să vizităm o ceată de dezertori. Erau în podul unei case din spatele gării de triaj. Se pătrundea acolo printr-o trapă mascată din tavan. Una din fetele de la Ida fusese nevoită să se retragă din circulație.

Descoperindu-l pe Grapa, lui Heide nu-i veni să-și creadă ochilor.

— Așa deci, ne jucăm de-a baba-oarba, Schmaus[1]*, strigă provocator. Cred că voi lua un preț ca lumea pe tine. Ce-ai zice de un bilet, numai dus, spre Via Tasso?*

Porta începu să-și curețe unghiile cu pumnalul său de luptă, iar Micuțul își rotea zgomotos praștia. Observînd mișcarea, Heide se mai potoli puțin. Grapa și cu el se mulțumiră să-și arunce în obraz, unul celuilalt, diverse acuzații.

— Întreaga mea familie și toți prietenii mei au fost deportați în Polonia, spuse Grapa liniștit.

— Nu te mai smiorcăi, Schmaus, rîse Heide. Toți evreii care vor supraviețui vor avea parte de răzbunare. Voi veți fi vacile sacre, marii protejați. Și nu m-ar mira să fie interzis a vi se zice jidani. Adolf ăsta vă face un mare serviciu. Apoi vă veți scoate pîrleala pe seama catolicilor. Căci îi urîți la fel cum îi urăsc Heydrich și Himmler. Parcă văd că-l veți acuza pe papă că a gazat evrei!

— Nici un evreu n-ar face una ca asta, se indignă Grapa.

— Nu există evreu cinstit, rînji Heide, ținînd un deget acuzator asupra lui Grapa. În schimb există o groază de documente ce ar putea fi folosite împotriva papei. Vaticanul e precum un purice prins între două unghii. Înțelege-mă bine, nici eu nu am la inimă sutanele. Și aș da o mînă de ajutor să scăpăm de ele. Își frecă mîinile gîndindu-se la această perspectivă.

— De ce nu protestează Vaticanul! ridică glasul Grapa.

[1] Poreclă dată evreilor de către germani, în timpul războiului. *(n. trad.)*

Asta ar putea pune capăt deportărilor. N-ar mai îndrăzni să continue.

— Să îndrăznească?! Cît poți fi de naiv! Îți închipui cumva că papa, cu întreaga lui șleahtă, inspiră cuiva frică? Măcar să se împace. Știi cine ar fi trebuit să protesteze? Președintele Statelor Unite! Regele Angliei! Toți cei care au o mare putere militară. Dar ce-au făcut? Nici măcar un vînt n-au tras cînd au aflat că sînteți pe cale de a fi măcelăriți! Lumea întreagă a știut ce se întîmplă în 1935, ca să nu mai vorbim de 1938. Lumea întreagă și-a astupat ochii și urechile!

— Cum crezi tu că am fi putut împiedica genocidul? întrebă Grapa.

— Nu printr-un singur protest izolat. Dar o blocadă economică în 1938, ar fi schimbat mult lucrurile. Adolf însă nu s-a speriat nici de papă și nici de un ministru care da din mîini cu o umbrelă și, în afară de asta, cine pretinde că inamicii noștri de azi deplîng faptul că sînteți trimiși în camerele de gazare? N-au fost nici măcar de acord să vă răscumpere pentru cîteva camioane. Și nici micuțul de Stalin nu va plînge după voi. Eu habar nu am ce spune papa, totuși cred că el e singurul care vă ia partea. Dar protestele sale au acum efectul pe care l-ar avea un porumbel alb gîngurind în fața palatului Dogilor. Voi, evreii, sînteți în rahat și veți fi mereu. Se poate întîmplă să ieșiți pentru o vreme la suprafață, după care dintre voi se vor găsi alții care se vor umfla în pene și din nou o veți încasa. Cel mai bine ar fi să aveți propria voastră țară.

Porta își scuipă întreg disprețul pe podele.

— Animalul cel mai stupid de pe pămînt rămîne tot omul!

Berlinul aflase cîte ceva despre faptele petrecute la Monte Cassino. Prin mii de fire mărunte zvonul ajunsese în Prinz Albrechtstrasse 8. Și într-o frumoasă dimineață însorită, pe aeroportul Dell'Urbe, din apropiere de Roma, a aterizat un bombardier Heinkel.

Din avion a coborît, cu o geantă neagră sub braț, șeful Serviciului personal al armatei, general de infanterie Wilhelm Burgdorf. Îndepărtă cîteva scame imaginare de praf de pe manșetele sale stacojii și zîmbi,

curtenitor ca întotdeauna. Generalul era un bărbat care considera lumea întreagă drept o singură și uriașă glumă. Cu același zîmbet ridica un colonel la gradul de general sau întindea unui mareșal fiola cu otravă.

Zîmbi cu bunăvoință comandantului aeroportului, interesîndu-se de sănătatea sa... ceea ce îl făcu pe acesta să se înverzească la față. Generalul Burgdorf zîmbi larg.

— Dați-mi o mașină, domnule comandant, cu un șofer care să știe să conducă. Nu-mi pasă dacă e pușcăriaș de drept comun sau mareșal. Trebuie să ajung cît se poate de repede la comandantul Armatei din Sud.

Comandantul nu se simțea în apele sale, se vedea limpede. Vizitele neprevăzute ale lui Burgdorf erau urmate de obicei de o ploaie de sinucideri.

— Domnule general—comandantul pocni de două ori din călcîie—avem o companie disciplinară în cazarma din Vila Castro Preterio. Acolo am putea găsi un șofer de prima mînă.

Au mers împreună pînă la biroul personal al comandantului. Nu se vedea nici un ofițer. Nimeni nu simțea nevoia să-l întîlnească pe general. Unii credeau, și nu pe nedrept, că ar fi omul cu cea mai mare putere din întreaga armată. Cu un singur cuvînt putea să degradeze un general... Într-un răstimp foarte scurt un locotenent tinerel putea să-și schimbe epoleții argintii cu o tresă de aur. Un lucru era sigur: nici un ofițer nu era înălțat în grad fără știrea generalului Burgdorf.

Comandantul aeroportului dădea ordine. O vijelie străbătu toate clădirile. În cazarma trupelor blindate au răsunat zece telefoane deodată. Zece oameni au mîzgălit același ordin.

— Generalul Burgdorf, se șoptea cu spaimă.

Un locotenent și un comandant au intrat pe loc în spital pentru tulburări gastrice acute. Toți au început să respire ușurați cînd s-a aflat că primejdiosul general nu dorea decît o mașină și un șofer.

Plutonierul-major Hoffmann era să se înece cu un file de scrumbie cînd, lătrînd cu mojicie în telefon, cum îi era felul, și-a dat seama că la celălalt capăt al firului era comandantul cazărmii în persoană. Lătratul i se prefăcu într-un miorlăit sfios. Plin de negre presimțiri, luă notă de ordinul neprevăzut. După ce îl agăță ușurel în furcă, rămase o clipă mut în fața telefonului negru. Apoi trecu la acțiune.

— Blegilor, zbieră, încă n-ați priceput că generalul de infanterie Wilhelm Burgdorf tocmai a aterizat și vrea o mașină? Treziți-vă, ce Dumnezeu, ori vă trimit pe front, fuga marș!

În clipa aceea în încăpere au intrat comandantul Mike și locotenentul Frick.

Hoffman își mugi raportul.

— Burgdorf, drace! murmură Mike. Vrea o mașină? Bun, să-i dăm. Și un șofer? Îi vom da chiar mai mulți ticălosului ăsta arogant, deoarece va avea de străbătut o regiune primejdioasă în care mititeii de macaronari ar putea avea ideea minunată să-l arunce în aer.

Întorcîndu-se către locotenentul Frick, urmă rîzînd batjocoritor.

— Ce zici, Frick? Îi dăm Kübelul meu?

Locotenentul Frick rîse cu răutate.

— Strașnică idee, Mike. Îl va avea șofer pe Porta.

Comandantul Mike ridică încîntat capul.

— Și pe Micuțul drept escortă.

Plutonierul-major Hoffman era alb la față. Greși de două ori numărul de telefon. Limba nu-l mai asculta.

Mike și locotenentul Frick prinseseră rădăcini în fața biroului său și îl priveau cu vădită plăcere.

Izbuti în sfîrșit să obțină pe șeful de garaj. După zece minute era în pat cu o durere de cap cumplită. Nu însă înainte de a fi încunoștiințat pe conțopistul-șef că el nu era răspunzător de alegerea oamenilor.

Mike și locotenentul Frick au găsit de cuviință că era mai bine să se despartă și să plece în pribegie pînă cînd va trece primejdia.

Cincizeci de oameni s-au pornit să-i caute pe Porta și pe Micuțul care, conform planului, ar fi trebuit să fie de serviciu la garaj. În mod misterios, fuseseră însă detașați în altă parte.

Porta a fost găsit la depozitul de arme.

Pe Micuțul l-au dibuit în dependințele cantinei, în tovărășia celui care ținea popota și a două fete de la bucătărie. Se îndreptă agale înspre garaj, cu o ladă de muniție în spinare. Îl zări pe Porta de departe.

— Vom întovărăși un general! îi strigă. Vizităm un mareșal!

Nu prea aveau aerul unor soldați de paradă. Comandantul aeroportului fu zguduit cînd îi văzu prezentîndu-se. Generalul Burgdorf se

amuza. Îi plăcea soiul acesta de soldați. Le dărui la amîndoi un pumn de țigări de foi iar pe comandant nu-l învrednici nici măcar cu o privire.

Au străbătut Roma cu o sută de kilometri pe oră. Aghiotantul lui Burgdorf, un căpitan, ținea ochii închiși și-ar fi vrut să poată coborî din mașină; în schimb generalului îi plăcea viteza nebună. Dintr-o singură ochire și-a dat seama că Porta știa să țină volanul. Tresări totuși auzind cum Porta îl sfătuiește pe Micuțul să facă bine să supravegheze de aproape drumul și să-i vestească gropile, întrucît axul din față era rupt în continuare,.

Au trecut la o palmă de două tramvaie, sub potopul de înjurături și blesteme ale conducătorului și pasagerilor.

Un agent de poliție, împroșcat de jos pînă sus cu noroi, nevoit să sară în lături pentru a nu fi strivit, se hotărî să intre chiar din noaptea aceea în mișcarea de rezistență.

Generalul, zîmbind, asculta cu mult interes discuția dintre Porta și Micuțul, care ședeau pe locurile din față. Trebuia să recunoască că erau ostașii cei mai duri pe care îi văzuse vreodată. Nu se putea spune că erau deosebit de impresionați de faptul că întovărășeau un general. Acesta înțelese din vorbele lor că se hotărîseră să fure un purcel. Ba mai mult încă, un purcel de la Cartierul General.

Lui Burgdorf puțin îi păsa. Nu venise în Italia pentru asemenea fleacuri. Porta îi explica amănunțit Micuțului cum îi plăceau lui caltaboșii. Din cînd în cînd dădea drumul volanului și gesticula cu amîndouă mîinile, pentru a fi mai lămurit.

— Trebuie să umpli bine mațele, zbieră el prin zgomotul motorului. Trebuiesc struguri stafidiți fără sîmburi. Iar cînd frămînți sîngele, trebuie să faci mișcări regulate. Nu trebuie să pui prea multă făină și nici aiureli din acelea pe care le bagă de obicei țăranii nepricepuți. Apoi îl înmoi în melasă și îl presari cu zahăr ars și cu scorțișoară. Sînt unii barbari care îl halesc cu compot de mere. Nu te sfătuiesc să încerci una ca asta.

— Cum îți place mai mult caltaboșul, fierbinte ori călduț? întrebă Micuțul lingîndu-și buzele. Mie îmi place mai mult să fie călduț, în felul ăsta îl pot mînca mai repede.

— Nu, nu! strigă Porta, trebuie să fie fierbinte bine. N-ai decît să sufli pe el și să-l stropești cu bere rece.

Scrîșnind din frîne, Kübelul se opri în fața cartierului general, la Frascati.

Un locotenent de aviație coborî treptele, practic în cădere liberă, deschise portiera și îi ajută pe general și pe aghiotantul său să coboare.

Generalul aruncă o privire către Porta și Micuțul care, uitînd disciplina, rămăseseră așezați.

Ridică resemnat din umeri și urcă scara. Cei doi erau un vînat prea neînsemnat.

Locotenentul nu pricepea de ce rîde generalul.

Cînd a sosit Burgdorf, la Comandamentul Armatei din Sud tocmai avea loc o conferință de Stat Major. Trei ofițeri și doi subofițeri s-au repezit să-l ajute pe general să-și scoată mantaua de piele murdară. Burgdorf îi opri cu un gest.

— Domnule general, doriți să fac un raport despre lipsa de ținuta a celor doi caporali din Kübel? întrebă locotenentul cu slugărnicie.

Generalul Burgdorf zîmbi batjocoritor.

— Locotenente, dacă voi dori să fac vreo observație, vei afla la timp. Buzunarul din dreapta de pe pieptul dumitale este descheiat, domnule, și de cînd au dreptul să poarte pinteni locotenenții de infanterie? Oare eu, general de infanterie, port pinteni? Fii bun și înmînează aghiotantului meu, înainte de plecare, o notă privitoare la ținuta dumitale neregulamentară.

Locotenentul bolborosi cîteva cuvinte nedeslușite. Înainte de război fusese învățător într-un ungher de țară, pe undeva prin munții Boemiei, unde era spaima puștimii.

Burgdorf îl țintuia cu privirea semeață.

— Ai un pistol? îl întrebă.

— Da, domnule general, lătră locotenentul pocnind pintenii neregulamentari.

— Perfect, surîse Burgdorf. Vei ști desigur să te folosești de el. La revedere, locotenente.

Cei de față au devenit și mai palizi. Burgdorf atinse cu bastonul său de general umărul unui căpitan de infanterie.

— Ești bun să-l anunți pe comandantul-șef că doresc să mă întrețin cu dînsul între patru ochi?

— Domnule general, spre regretul meu trebuie să vă aduc cu respect la cunoștință că nu se poate, mareșalul este în conferință secretă de Stat Major. Tocmai se elaborează planurile viitorului atac și cele pentru apărarea liniei Gustav, adăugă căpitanul după o clipă de gîndire.

Generalul Burgdorf rîse din inimă constatînd că ofițerul părea să nu știe că se află în fața celui mai puternic bărbat din Wermacht.

Se întoarse către un sergent-major.

— Du-te și adu-mi pe cei doi oameni ai mei din Kübel!

— Am înțeles, domnule general!

— Ah! să nu uit, urmă Burgdorf—să-și ia cu ei pistoalele automate.

După trei minute, Porta își făcu o intrare zgomotoasă, urmat de aproape de Micuțul.

Burgdorf zîmbi ușor.

— Voi, cei doi tîlhari, veți fi pînă la noi ordine garda mea personală. Dacă îmi arunc mănușile, înseamnă că trebuie să trageți în orice mișcă!

— Am mai făcut treaba asta o dată, domnule general.

Micuțul crezu de cuviință să dea și amănunte.

— Am însoțit o dată un general de corp de armată. Ne-a spus același lucru. Doar că își arunca bascul, nu mănușile.

Burgdorf se făcu că nu aude șuvoiul de cuvinte al Micuțului. Se întoarse către cavalerist.

— Căpitane, sînt grăbit. Bănuiesc că ai aflat că sîntem în război. Armata din Italia nu este decît o rotiță din mașinăria noastră. Du-te și anunță comandantului dumitale sosirea mea.

Căpitanul se făcu nevăzut fără să se mai lase rugat.

Burgdorf se plimba încoace și încolo, cu mîinile la spate. Zîmbetul îi dispăruse. Haina sa lungă de piele flutura în jurul său.

Porta și Micuțul se țineau ca două coloane de piatră de fiecare parte a ușii mari cu două batanturi; cu pistoalele sub braț, cartușierele larg deschise.

Burgdorf se opri uitîndu-se de aproape la îngerii ridicol de bucălați de deasupra ușii. Dacă cumva există îngeri, se gîndi, desigur că nu seamănă cu aceștia. Pe peretele din stînga se afla un portret în mărime naturală a regelui Victor Emmanuel.

Generalul Burgdorf se înfipse în fața portretului pentru a-l examina pe micuțul rege care purta pe cap chipiul său uriaș și grotesc.

— Cătană necioplită, mîrîi el. Îți va sosi și ție rîndul. În noua noastră lume nu mai e loc pentru regi.

Ușa se deschise brusc. Mareșalul Kesselring, lat, înalt, în uniforma gri-bleu de aviator, umplea chenarul ușii.

— Dragul meu Burgdorf, ce surpriză! Bineînțeles că pentru dumneata sînt întotdeauna liber!

Generalul Burgdorf zîmbea privind cu atenție capătul aprins al țigării sale.

— Domnule mareșal, îți mulțumesc pentru primirea pe care mi-o faci. Lucrul acesta îmi va ușura misiunea. Vreau să discutăm între patru ochi.

La un semn al mareșalului, ofițerii s-au grăbit să iasă. Porta și Micuțul rămaseră.

— Domnule mareșal, la Berlin circulă cele mai extravagante zvonuri cu privire la trupele noastre din Italia. Ai început negocieri cu americanii? De pildă, pentru retragerea trupelor germane din Roma? Vreau să spun, ai cedat ideii fixe de a face din Roma un oraș deschis? Știm că un general american se află la Roma.

— Cu neputință, domnule Burgdorf, aș fi aflat și eu.

— Ba nu este cu neputință, domnule mareșal. Dar nu despre asta e vorba. Este vorba de a ști dacă ești la curent și dacă eventual te-ai întîlnit cu acest general inamic.

— Îți dau cuvîntul meu de onoare, Burgdorf, că nu este cazul.

— Te cred, dar poate niscaiva tratative secrete?

Mareșalul Kesselring negă clătinînd din cap, dar chipul său ars de soare își pierduse prospețimea.

— Este adevărat că relicvele sacre de la Monte Cassino au fost ridicate. Cred că știi ce face generalul Conrad? Postul de radio aliat a anunțat lumii întregi, acum cîteva zile, că Divizia de blindate Hermann Göering tocmai prăda mînăstirea. Oricum, se pare că este vorba de un jaf despre care comandantul suprem nu știe nimic! Oare ofițerii noștri de la informații dorm? Propun a convoca un Consiliu de Război peste o jumătate de oră. La Berlin știm că locotenent-colonelul Schlegel, din *Panzerdivision* Hermann Göring, a ținut o conferință cu Conrad; acesta

i-a dat mînă liberă să saboteze ordinele *Führerului*, care dorea ca toate vechiturile din mînăstire să fie distruse de bombardamentele americane. Generalul Freyberg, din Noua Zeelandă, cerea bombardiere americane tocmai pentru a distruge mînăstirea. Însă colegii noștri din tabăra adversă nu sînt prea încîntați. Din întîmplare, prietenul nostru din Noua Zeelandă este încăpățînat ca un catîr și va reuși cu siguranță să-i convingă. Iar blestematul dumitale general de divizie, precum și un idiot de locotenent-colonel, ne-au stricat toate socotelile. Nu înțelegi ce vrem să obținem? Închipuiește-ți manșetele tuturor ziarelor din lume! Gangsterii anglo-americani distrug prețioasele relicve ale occidentului catolic! Avem pregătite pînă și trupele de comando care să-l lichideze pe smintitul acela bătrîn de Diamare. Pînă la urmă tot vor bombarda mînăstirea. Dar este deosebit de important ca toate comorile să piară cu același prilej. Călugării și clădirile pot fi înlocuite, nu însă și obiectele! Freyberg este încredințat că agenții noștri spun adevărul, atunci cînd povestesc că sîntem pe cale să transformăm mînăstirea într-o fortificație de necucerit. Și cu puțin înainte ca ceilalți s-o pustiască, vom cere bunilor călugări să depună mărturie că nici un soldat german nu a pus vreodată piciorul în mînăstire. Nemaipomenită propagandă! Singurul folos de pe urma transportului lui Schlegen este faptul că avioanele de recunoaștere aliate au văzut și au fotografiat coloana de camioane. Asta chiar că este apă la moara lui Freyberg. În clipa de față trebuie să ne încredințăm că fiecare relicvă este la adăpost. *Führerul* este turbat de furie. *Obergruppenführerul* Müller a și sosit la Roma. Te afli cu un picior în fața Consiliului de Război, domnule mareșal. Va trebui să pretinzi că ai știut de blestematele de transporturi. De nu, lumea întreagă ne va acuza de jaf, lux pe care nu ni-l putem îngădui acum.

Mareșalul era alb la față.

— Nu înțeleg, Burgdorf.

Acesta surîse primejdios.

— Credeam că am vorbit totuși destul de limpede. Vrei să apari în fața Consiliului de Război pentru înaltă trădare, sau vrei să scoți castanele din foc cu mîna dumitale? *Obergruppenführerul* Müller este în Via Tasso. I-ar face nespusă plăcere să-i pice în plasă un mareșal.

— Mă jignești, generale, mă insulți în mod grav, strigă mareșalul scos din fire.

— Concepția dumitale despre epoca actuală mă tem că e oarecum confuză. Germania de astăzi nu e cea de pe vremea Împăratului. Sîntem un stat național-socialist. Pentru Reich, toate mijloacele sînt bune pentru a-și atinge țelul. *Führerul* dorește să soluționeze problema evreiască. Personal, nu aprob toate ideile politice ale *Führerului*. Dar sînt ostaș și am jurat credință, la fel ca dumneata. Trînti pumnul închis pe masa venețiană. Dacă mi se dă un ordin, îl execut întocmai. Îmi plac copiii, mai ales cei mici, dar dacă peste un ceas mi se ordonă să ucid pe toți ștrengarii sub doi ani din Europa, ei vor fi uciși, oricare ar fi sentimentele mele personale. Iar dacă vreunul dintre ofițerii mei nu se supune cu strictețe ordinelor mele, l-aș trimite în fața Consiliului de Război. Convingerile dumitale religioase ne sînt cunoscute!

— Deci dumneata nu crezi în Dumnezeu, Burgdorf?

— Nu te ocupa de ceea ce cred eu. Sînt ostaș de la vîrsta de șaisprezece ani. Iar meseria ostașului este războiul și la război ucizi. S-ar spune că încă n-ai înțeles lucrul acesta. Te previn. Avem în prezent treizeci și șase de generali la Torgau. Mîine dimineață vom executa cîțiva dintre ei. Precum vezi, sînt însoțit de doi caporali. Au fost afectați în slujba mea întîmplător, cu o oră și jumătate în urmă. Aparțin unui *Panzerregiment* special al armatei dumitale. Sînt ostași care l-ar crucifica și pe Hristos a doua oară, dacă li s-ar ordona s-o facă. Burgdorf se apropie și își vîntură amenințător chipiul prin fața chipului livid al mareșalului. Și nu ar șovăi de asemenea să ducă un mareșal, comandantul suprem al armatei, în spatele lăzilor de gunoi și să-i tragă un glonte în cap.

— Burgdorf, te previn la rîndul meu că voi raporta comportarea dumitale de neînchipuit *Reichsmarschall*-ului!

Burgdorf rîse batjocoritor.

— Îți închipui poate că am venit aici de capul meu? Am un ordin direct de la *Führer* și nu sînt singur. În ceea ce-l privește pe *Reichsmarschall*, să nu nădăjduiești nimic de la el. A căzut de mult în dizgrație. Între noi fie zis, *Führerul* nu-l poate înghiți. De fapt, aviația nu prea e la loc de cinste în momentul de față. *Führerul* socotește că armata aerului este o adunătură de ratați.

— Parașutiștii mei se bat ca diavolii aici în Italia. Dacă o vor duce așa mereu, nu va supraviețui nici unul.

— *Führerul* nu va vărsa o lacrimă din pricina asta, i-o întoarse Burgdorf sec. Aș putea să te iau cu mine la Berlin și să te închid. Iar acolo în zorii unei zile, te vei strecura tiptil în viața de dincolo, pentru a nu fi știut să împiedici afacerea aceasta a mînăstirii Monte Cassino. Mîine la ora unsprezece am o adunare foarte importantă cu doi generali de divizie și cîțiva comandanți de regiment, în legătură cu operația *Rabat*. Iar dacă la Vatican ajunge cel mai mic zvon, te voi face răspunzător pe dumneata, domnule mareșal. La serviciul de siguranță *Obergruppenführerul* Müller stă ca pe ace. La Vatican avem agenții noștri care ne țin la curent cu toate. Vrem să-l provocăm pe Pius al XII-lea să protesteze împotriva persecuției evreilor și vom reuși!

— Arestarea papei? Dar e o nebunie! Cred că glumești generale!

— Sînt cît se poate de serios. Crezi că îmi arde de glume?

— Cu neputință, gîfîi mareșalul cu glas răgușit, jucîndu-se nervos cu *Crucea de Cavaler*.

— Ba este foarte cu putință, reteză Burgdorf cu dispreț. N-ar fi pentru prima oară în istorie ca un papă să fie prizonier.

— Și ce se va obține?

— Același lucru ca atunci cînd se dă foc evreilor și sinagogilor. Sarcina dumitale constă în executarea ordinelor pe care le primești de la Berlin.

Burgdorf își sprijini mîinile pe masa venețiană.

— Îl vei ucide pe papă cu un glonț în ceafă, dacă ți se ordonă?

— Este diabolic, șopti mareșalul.

— Îi voi transmite *Führerului* cuvintele dumitale, cînd îi voi prezenta raportul. Nu știi că *Führerul* este deasupra oricărei critici? Avem mai mulți care te-ar putea înlocui. Pe scurt, îți vei respecta, da ori ba, jurămîntul. Doar ești credincios, ai depus jurămîntul pe Biblie.

— Generale, nu-mi voi renega jurămîntul făcut.

— Nici nu ne-am așteptat la altceva de la dumneata domnule mareșal. Berlinul va ști cum să justifice lichidarea papalității. Catolicismul este inamicul nostru cel mai primejdios.

Burgdorf își plezni cizmele strălucitoare cu cravașa sa lungă. Dungile roșii ale pantalonilor săi luceau ca de sînge.

— Războiul pe care îl purtăm nu este un război național. Dacă îl pierdem, s-a sfîrșit cu rolul nostru de mare putere, ba poate ar lua sfîrșit

însăși existența noastră. Din pricina aceasta îl ducem cu o asprime și o brutalitate nemaivăzute. Pentru a ne atinge țelul, nu dăm înapoi de la nimic, așa cum am mai spus. Cînd Berlinul îți va transmite cuvîntul de cod *Rabat*, datoria dumitale de comandant suprem al armatei din sud este să asiguri executarea sa. Burgdorf privea gînditor pe fereastră. Planul *Rabat* este cu desăvîrșire secret, nu există nici un document care să dovedească existența lui. Zîmbi și își plesni puternic cizmele cu cravașa. O operație trebuie să fie suficient de nemăsurată pentru a părea cu totul de necrezut. Chiar dacă unele minți lucide sînt convinse că ea a avut loc, nu are nici o importanță, o dată ce marea masă este prea uluită pentru a putea să și-o imagineze măcar. Iar cînd adevărul istoric va începe să iasă la iveală, oamenii vor striga sus și tare că-i o minciună!

Mareșalul îl privea pe Burgdorf ca și cînd s-ar fi gîndit că generalul era fie nebun, fie solul diavolului.

— Dacă vom pierde războiul, spuse cu glas spart, adevărul istoric ne va judeca după meritele noastre, cu toată asprimea.

Burgdorf clătină capul.

— Berlinul va ști să acționeze într-atît de eficace încît lucrul acesta va depăși orice imaginație. Omenirea va fi la început sub efectul șocului. Apoi va veni îndoiala și, după nici zece ani, burghezia va refuza pur și simplu să recunoască faptele. Papa se teme de Hitler, și pe bună dreptate. Îl vom duce la Berlin. Motivul oficial: asigurarea protecției sale.

— După ocuparea Vaticanului de către trupele germane? întrebă mareșalul neîncrezător. Nimeni nu ne va da crezare.

— Crezi că noi, cei de la Berlin, sîntem chiar atît de neîndemînatici? Burgdorf rîdea cu dispreț: Trupele germane vor ataca Vaticanul în urma atacării acestuia de o bandă de partizani. De ce crezi că am ordonat aducerea unui batalion disciplinar la Roma?

— Dar nu există riscul ca oamenii aceștia să ne denunțe? întrebă mareșalul neliniștit.

— Nu va supraviețui nici unul dintre ei. De asta va avea grijă regimentul special de blindate.

— Soldații germani vor trage asupra unor soldați germani?

— Regimentul Panzer nu va trage în soldați germani, ci asupra unor tîlhari în uniforme italienești.

— Lumea nu va permite niciodată exterminarea catolicilor, continuă mareșalul cu încăpățînare. Va avea loc o reacție violentă.

— Exterminarea a și început, răspunse Burgdorf. La Dachau, am executat o mie două sute de preoți. Și la Plötzensee sînt și mai mulți care își așteaptă sfîrșitul apropiat. Ai auzit vreun protest? Eu nu.

— Dar concordatul? Ce însemnătate are?

— Fără nici o valoare, răspunse Burgdorf. La fel ca făgăduielile noastre făcute evreilor! Dacă vrei să eviți panica în turma care urmează a fi măcelărită, trebuie să liniștești animalele înainte de tăiere. La 12 iunie 1933, *Führerul* a spus: „Concordatul nu mă interesează în nici un fel, dar el ne asigură că putem duce în liniște lupta noastră împotriva evreilor și ne va fi de folos mai tîrziu, pentru alte proiecte.”

— Nu înțeleg cum a putut semna Vaticanul un contract care se poate întoarce mai tîrziu împotriva sa.

— Ei și! Vaticanul era nevoit să riște asta, răspunse Burgdorf enervat. Pentru a putea împiedica unele lucruri cu mult mai cumplite decît moartea a cîtorva milioane de evrei. În Germania sînt treizeci de milioane de catolici și gîndește-te cîți sînt în alte țări.

— O nimica toată pentru *Reichsführer*. Avem zece milioane de liber-cugetători fanatici, care le-ar tăia cu plăcere beregata catolicilor, dacă *Reichsführerul* SS le-ar porunci mîine.

— Eu tot nu înțeleg, de ce la Berlin se ține atît de mult ca papa să protesteze împotriva persecuției evreilor?

Burgdorf zîmbi îngăduitor.

— Totuși e limpede și mă tem că cei de la Vatican bănuiesc ceva. Dacă papa ar protesta astăzi, ar încălca legile siguranței statului. Faptul acesta ne va da, deci, un motiv minunat să ne asigurăm persoana sa, deoarece și-ar fi exprimat în mod oficial atitudinea ostilă. Odată papa îndepărtat de la Roma, ne-am putea ocupa și de rest.

— Asta înseamnă un război împotriva a patru sute de milioane de catolici înfocați. Este o monstruozitate irealizabilă!

— Nimic nu este irealizabil, cu condiția să nu faci umanitarism rău înțeles. Sîntem încă într-un stadiu experimental, sub presiunea unor elemente nedorite.

Dorești versiunea completă?
Trimite-mi un mesaj la:
blu.duaine@protonmail.com

Menționează **TITLUL** și **FORMATUL** dorit
(pdf / epub / mobi / azw3)

După ce primești răspuns,
folosește linkul de mai jos.

Formatele electronice dorite
vor avea coduri unice de identificare
inserate în metadata.

APRECIEZ SUPORTUL TĂU!

INTEGRALA SVEN HASSEL

LEGIUNEA BLESTEMAȚILOR
BLINDATELE MORȚII
CAMARAZI DE FRONT
BATALION DE MARȘ
GESTAPO
MONTE CASSINO
LICHIDAȚI PARISUL!
GENERAL SS
IMPERIUL IADULUI
MOARTE ȘI VISCOL
DRUM SÎNGEROS CĂTRE MOARTE
CURTEA MARȚIALĂ
ÎNCHISOAREA OGPU
COMISARUL

Permisie la Roma

Sfîrșitul mînăstirii